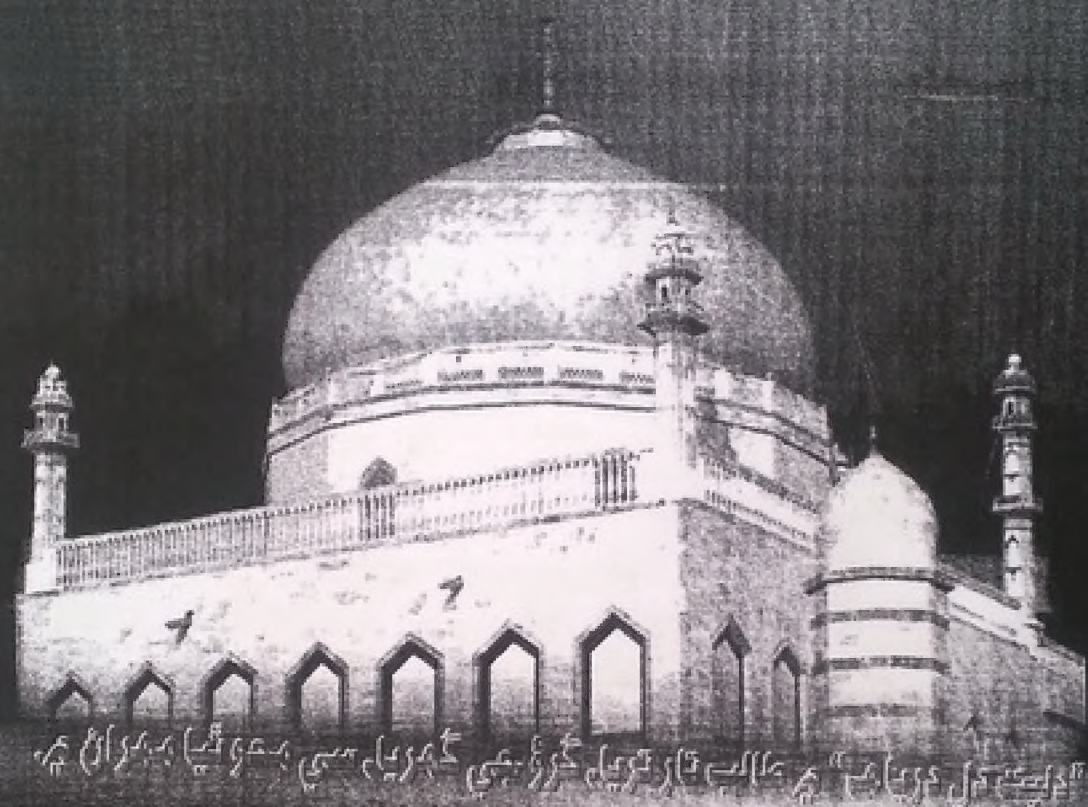

دلپت دل دریاہ

صوفي شاه عنايت شھيد جي شھادت جو احوال صوفي دلپت جي زباني

مرتب
حافظ عطائی

نظر ثاني
نیاز هما یونی

مترجم
مولوي عبدالرحمن جمالی

صوفي شام عنايت شهيد اڪيڊمي جهوڪ شريف
ضلعو نئو سنڌ

”دلپت دل درياه“ ۾ طالب تار تريا،
گرو جي گهريا، سي محو ٿيا مهراڻ ۾.

دلپت دل درياه

”صوفي دلپت جو فارسي، سنڌي سرائڪي ۽ هندي ڪلام“

نظر ثاني:
نياز همايوني

مترجم:
مولوي عبدالرحمن جمالي

مرتب:
حافظ عطائي

صوفي شاه عنايت رح شهيد اڪيڊمي جهوڪ شريف
ضلعو ٺٽو سنڌ

حق ۽ واسطا اداري وٽ محفوظ

دلپت دل درياھ	ڪتاب:
جهوڪ واري جنگ ۽ ڪلام	موضوع:
صوفي دلپت رام	مصنف:
هريرام مسڪين	فارسي نظم:
مولوي عبدالرحمن جمالي	مترجم:
نظر ثاني ۽ مهاڳ: نياز همايوني	نظر ثاني:
حافظ عطائي-	مرتب:
بحڪم وهدايات: حضرت صاحب ڪريم صوفي عطاءُ الله شاھ ستاري	
سجاده نشين درگاه عاليه جهوڪ شريف	
ڊسمبر 2011ع	ڇاپو پهريون:
هڪ هزار (1000)	تعداد:
غلام عباس ميمڻ - ڪاتب پريس لاڙڪاڻو	ڪمپوزنگ ۽ ٽائپل:
خدمتگار ڪاميٽي جهوڪ شريف 0345-3537572	ملڻ جا هنڌ:
درگاه تجل شريف (ضلع خيرپور ميرس)	
العطاء جنرل اسٽور، نسيم نگر چوڪ قاسم آباد حيدرآباد	
رهر بوڪ اڪيڊمي بندر روڊ لاڙڪاڻو	
فقير بشير احمد جتوئي لاڙڪاڻو 0300-3440305	
راڀيل ڪتاب گهر لاڙڪاڻو	
درگاه صوفي مسڪين داس (ٽنڊو غلام علي)	
فقير محفوظ الرحمان ڊڪڻ (ڊڪڻ شهر)	
250/= روپيه \$5 ڊالر	هڊيو:

ڇپرائيندڙ

اهل فقراء لاڙڪاڻو

ترتيب

نمبر	عنوان	صفحہ
1.	دعاء مرشد	حضرت صاحب کريم 7 کان 9
2.	صوفي دلپت تعارف	هريرام مسکين 10 کان 11
3.	مهاڳ، جهوڪ جي جنگ، جائزو	نياز همايوني 12 کان 16
4.	مرتب پاران	حافظ عطائي 17 کان 21
5.	سهڪار	علامہ غلام مجتبیٰ سنديلو 22 کان 23
6.	حصو پهريون	24
7.	حمد (حق تعالیٰ جي ساراھ)	25 کان 28
8.	نعت شريف (حضور پاڪ ﷺ جن جي ساراھ)	29 کان 33
9.	مدح مرشد حضرت شاھ شهيد رح	34 کان 38
10.	حضرت شاھ شهيد رح جن جو برڪت ڀريو شجرو	39 کان 40
11.	حضرت شاھ شهيد رح جن جي پاڪيزگي	41
12.	منازل اصلاص	42
13.	حضرت شاھ عنايت الله، مرشد جي تلاش، هندستان اُسرڻ ۽ سندن واپسي	43 کان 45
14.	حضرت شاھ شهيد رح هاک ۽ حاسدن جو حسد	46
15.	حسد، ساڙ ۽ حملي جي تياري	47 کان 48
16.	مقامي حڪومت حملو ۽ فقيرن جي فتح	49 کان 52
17.	صوبائي ۽ مرڪزي حڪومت جو گڏيل حملو	53 کان 56
18.	شهزادو علي حسن قتل، حڪومت جي بيوسي	57 کان 59

دلپت دل درياه

19. دهلي حڪومت پاران يار محمد ڪلهوڙو کي دٻڙاهڻ 60
20. صلح جي پيغام پويان، دغابازي 61
21. صوفين جا سرتاج، نظربند 62 کان 63
22. قتل جو ارادو، هيبت ۽ شهادت 64 کان 66
23. سر مبارڪ نيزي تي ۽ ڪلهوڙي سان ڪلام 67 کان 70
24. سر مبارڪ کي دهلي روانو ڪرڻ ۽ ٽٽي جي بازار. 71 کان 74
25. شاهه شهيد جي مريدن پاران دهليءَ جي درٻار ۾ بادشاهه کي قتل ڪرڻ 75 کان 76
26. ٻئي بادشاهه جو تخت تي ويهڻ، خون بها جي رقم سميت سر مبارڪ، سنڌ واپس موڪلڻ 77 کان 78
27. اولياءُ الله، علامتون ۽ اقوال فارسي بيت 79 کان 83
28. فارسي بيتن جو سنڌي ترجمو 84 کان 91
29. فارسي قلمي نسخي جو عڪس 92 کان 98
30. حصو ٻيون سنڌي/سرائڪي ڪلام ۽ سلوڪ 99
31. خاص نوٽ 100
32. پهريون: سلوڪ محبت جا 101 کان 113
33. ٻيون: سلوڪ سک جا 114 کان 115
34. ٽيون: سلوڪ پتنگن جا 116 کان 117
35. چوٿون: سلوڪ ڪلاڻي جا 118 کان 125
36. پنجون: سلوڪ پوريءَ 126 کان 161
37. ڇهون: سلوڪ ملارجا 162 کان 163

دلپت دل درياه

38. ستون: لوڪ بسنت بهار جا 164
39. ائون: سلوڪ ڀرم ڀڄڻ جا 165 کان 168
40. نائون: سلوڪ ڪلجڳ جا 169 کان 170
41. ڪافيون 171
42. ڪافي پهرين: جيڏيون جانب آيا 172
43. ڪافي ٻين: ڪنهن کي سليندس آه اندر جي 173
44. ڪافي ٽين: هنيئر اڳڻ ايندا 174
45. ڪافي چوٿين: من هي ملڪ ملير 175
46. ڪافي پنجين: هر شيءِ دي وچ تون هي وسيا 176
47. ڪافي ڇهين: پوري ڀڄ پنيور ڪون 177
48. ڪافي ستين: من ۾ وسي ٿو 178
49. ڪافي اٺين: ڇو نه پسنداسي پرين 179
50. ڪافي نائين: ڏوٽي هليا ڏت ڪٿي 180
51. ڪافي ڏهين: پيالا پريم ڪاڀر ڪر 181
52. حصو ٽيون هندي ڪلام 182
53. سلوڪ گرو اوستت جا نمو نمو سري ست گرو 183 کان 184
54. ارداس پهريون: نمو نمو گر الڪ اپار 185
55. ارداس ٻيون: ناهوءِ هڪ ڇت نامر ڏيانا 186
56. ارداس ٽيون: بڻڪي روي لڪا وچرن 187
57. پهريون منگلا چرن: جيءِ جيءِ اوم اوڪت 188
58. ٻيون منگلا چرن: جيءِ جيءِ ويڪنٽ ناٿ 189
59. ٽيون منگلا چرن: جيءِ جيءِ سري ڪرشن 190

دلپت دل درياھ

- 191 60. واھگرو کا جاپ: واھگرو کھي پريم
- 192 61. راڳ کلياڻ کيلو: هوري ميري موھنا
- 193 62. راڳ يمن کلياڻ: اس هوري ني چيٽڪ
- 194 63. راڳ شيام کلياڻ: ميرامن هوري رنگ
- 195 64. راڳ تلنگ پھريون: ري مئين کئسي جاؤن
- 196 65. راڳ تلنگ ٻيون: پريتھر بنان مين کئسي
- 197 66. راڳ کانرو پھريون: کان مجھ سيون نہ کرو
- 198 67. کانرو ٻيون راڳ: مينون هوري دي کيلڻ
- 198 68. راڳ کانرو ٽيون: ري مئن کئسي کيلون
- 199 69. راڳ کانرو چوٿون: پيا بن کئسي هوري
- 200 204 کان 70. چوپايون
- 205 71. آرتي
- 206 72. دعاءِ ختم
- 207 208 کان 73. دعاءِ ختم جو ترجمو

دعاء مرشد

درگاه جھوک پاڪ پنهنجي وجود ۾ وسيع تاريخ رکي ٿي مغل دور ۾ حضرت صاحبن شهيدن رح جي روحاني فڪر کان خوفزده ٿي وائڙاپ وڇان، ترجي پيرن، جاگيردارن ۽ سرمائيدارن جي ساٿ سان حڪمرانن بنا ڪنهن سبب جي جنگ مسلط ڪئي هن الله واري جو قصور فقط اهو هو ته هن هر عام و خاص کي الله جي رنگ ۾ رڱڻ پئي چاهيو، سندس خيال هو ته ماڻهن کي روحاني لحاظ کان اهڙو ته طاقتور ڪري ڇڏجي جو، مٿن ڪو به ظلم ۽ زيادتي نه ڪري سگهي.

پئي پاسي پيرن وڏيرن ۽ حڪمرانن اهو پئي سمجهيو ته صوفي، عوام ۾ بغاوت پيدا ڪري، پنهنجي حڪومت قائم ڪرڻ چاهي ٿو، انهي غلط فهميءَ جي بنياد تي حضرت شاه شهيد رح جن جي خلاف هڪ وڏو محاذ جڙيو، هر هڪ وڏيري ۽ جاگيردار، ملن ۽ پيرن، مغل حڪمرانن وٽ پنهنجي پنهنجي لشڪر جو تعداد لکرايو، فوجي توڙي مالي مدد فراهم ڪئي. ۽ آخرڪار، بيگناه ۽ بي هٿيار جڻي تي حملو ڪيو ويو.

پوءِ صوبائي حڪومت جي ان حملي خلاف، حضرت صاحبن شهيدن هن جنگ ۾ شهيد ٿي ويل فقراء جي وارثن کي مقامي حڪومت جي خلاف، مرڪزي عدالت ۾ اپيل ڪرڻ لاءِ هڻايو.

ڪيس داخل ٿيو، فقراء فاتح ٿيا، خون بهاعبوض ساڳين ئي وڏيرن ۽ جاگيردارن جون زمينون ضبط ڪري شهيد ٿي ويلن جي وارثن کي ڏيڻ جي عدالتي فيصلو، سمورن سازشي ڌرين کي وڌيڪ چيڙائي ڇڏيو، بعد ۾ باقاعده منظم انداز ۾ حڪومت ۽ ان جي ساٿارين مرڪزي حڪومت کي غلط

انفارميشن ڏئي ڪانئس فوجي مدد طلب ڪئي، هن پيري فوج جي ڪمان، مرڪزي حڪومت جي بادشاه جي پٽ ڪئي جيڪو هن جنگ ۾ مارجي ويو، حڪومت ۽ انجي سائين کي شڪست نصيب ٿي ۽ پوءِ صلح جو هٿ وڌائڻ جي آڙ ۾ سازشون ٿيون صوفين جا سرتاج ۽ شهنشاهه حضرت شاهه عنايت الله رح جن شهيد ڪيا ويا، بعد ۾ حالتن ڪهڙو رخ اختيار ڪيو، اهو سمورو داستان صوفي دلپت جي پوٽي هريرام مسڪين پنهنجي جد امجد صوفي دلپت سائين جي زبان کان ٻڌي ۽ ان کان تمام گهڻو متاثر ٿي ساڳئي داستان کي فارسيءَ ۾ منظوم انداز ۾ قلمبند ڪيو جنهن جو مسودو اسان وٽ ڪيتري ئي عرصي کان محفوظ پيو هو مناسب مرتب جي تلاش ۾ حافظ کي ڳولهي لڌوسين،

جيڪو مذهبي ماڻهن جي هجوم ۾ هيڏانهن هوڏانهن واجهائيندو پئي رهيو پوءِ اسان کيس سڏيو ته هن به ليڪ ڪئي ۽ آخر اسان جو ٿي ويو. اسان سندس ديوتي لڳائي ته هن مسودي کي سٺي نموني ڪتابي صورت ۾ تيار ڪري ڇپرائي ڇاڪاڻ ته صوفي دلپت فقير هن درگاه جو وڏو نانءُ آهي، جنهن هن درگاه تي ڪيترائي پيرا حاضريون پريون ۽ رياضت ڪئي. سندس فڪر مان حضرت داتا پير شاه قلندر رح جن جي خوشبوءِ ۽ حضرت شاه شهيد عليه الرحمة سان وڏي عقيدت نظر اچي ٿي،

پوري ڪتاب کي پڙهڻ سان هي معلوم ٿئي ٿو ته صوفي دلپت سچ پچ بنا ڪنهن مذهبي فرق جي خدا رسول ﷺ ۽ مرشد جي ساراه سان گڏوگڏ چوپايون، ڪافيون، واهگرو ڪاجاپ، رام شيام ڪلياڻ ۽ ٻياري ڇڻي، ڀڳوان جي ڀڳتي پئي ڪئي آهي. سچ پچ صوفيءَ جو متوئي اهو آهي ته هو، انسانن ۾ ويڇا وجهندڙ سمورن مذهبن کي ترڪ ڪري، هن ڌرتيءَ تي فقط امن ۽ محبت کي عام ڪري ۽ ڌرتي ڌڻين (انسانن) کي، ڌرتيءَ تي

دلپت دل درياھ

رهندڙ ٻي سموري مخلوق تي خلافت جي صحيح ذميداري کان آشنا ڪري ته جيئن، جن ۽ حيوان (جيت جڻيا) چرند ۽ پرند، ڪول ماکوڙن سميت ٻي هر طرح جي مخلوق، انسان جي تڪليف ۽ اذيت کان مڪمل محفوظ رهي. ڇاڪاڻ ته انسان هن زمين تي سموري مخلوق جو بادشاهه ۽ خليفو آهي. ۽ ٻي مخلوق انجي رعايا. بادشاهه جو فرض آهي ته هو پنهنجي رعيت جي حقن کان آگاهه رهي.

صوفي دلپت جي ڪلام ۾ به انسان جي عظمت ۽ وحدت جي تعليم نمايان آهي. جيڪڏهن ان تي عمل ڪيو وڃي ته فساد جو نالو نشان ئي متجي ويندو ۽ انسان، ان ”ذات“ کي هوا يا خلاء ۾ نه، بلڪ پنهنجي وجود ۾ ڳولهي ٿو ۽ جڏهن خيال اتي ئي وڃي بيهندس ته پوءِ هم اوست جي هٻڪار پسندو...

شاهه هجي حافظ عطائي ۽ سندس ٽيم ۾ شامل فقير بشير احمد جتوئي ۽ ٻين سمورن اهڙن فقراء کي جن مختلف ڪتابن جي ڇپائي ۾ وس آهر نمايان ڪردار نڀايو، الله ۽ شاه شهيد رح سندن پيڙاپار ڪندو آمين...

فتبر عطاء الله

صاحب ڪريم

صوفي عطاء الله ستاري

درگاهه جهوڪ شريف

صوفي دلپت جو تعارف

سندس پٽ جي زباني مرشد جي مجنون

صوفي دلپت جي عشق جو احوال

صداقت مند دوستن جي ڄاڻ لاءِ عرض آهي ته حضرت
صوفي شاه عنايت شهيد جي قلندر صفت بزرگن جو خاندان عشق
الاهي ۾ ايتري عروج تي رسيل هو جو انهيءَ جي هنڌين ماڳين
هاڪ وڌندي ٿي وئي جنهن ڪري وقت جا ڪيئي درويش ۽ وليءَ
صدق دل سان انهيءَ طرف روز بروز رجوع ٿيندا پئي ويا.
صوفي دلپت کي اوائل کان عشق جي لغار لڳل هئي ان
ڪري پنهنجي رب ڏانهن راغب رهي سدائين ذڪر فڪر ۾ محو
رهندو ٿي آيو. پاڻ وقت به وقت مرشد جي درٻار ۾ حاضري پريندو
۽ فيض حاصل ڪندو ٿي رهيو.

هن ڀاڱونڊ کي پنهنجي مرشد سڳوري وٽان جيڪو به
ارشاد پئي ٿيو تنهن جي بنا ڪنهن ويرم جي پوڻياري پئي
ڪيائين سندس انهيءَ تواضع ۽ تابعداري جي ڪري خود حضرت
مرشد سائين (صوفي شاه عنايت) جو پنهنجي مريد تي ايڏو راز
رهندو ٿي آيو جو ڪڏهن جولان ۾ اچي کيس وڏي اُڪنڊ ۽ اڪير
سان هلي آءُ اسان جا مجنون! جا سڏ پيا پوندا هئا، ان مان ظاهر
آهي ته مرشد سڳوري جي سڄي مجنون، جي اکين جي ڪمان
عشق حق جي اورا ڪورا کان سندس پرون تائين سچ وانگي
سوجهري ۾ رتل هئي. جيڪڏهن سندس عشقائيتون اڪيون پرون
جي نقاب ۽ محراب مان جلوي نمائي ڪرڻ تي لڳيون ته دنيا
جهان ۾ ٿرڻو مچي ٿي ويو ۽ ڪنهن کي به ان جي تاب کان بچڻ
جي ڪاواھ نٿي ملي.

دلپت دل درياھ

سبحان الله!! صد درويشن جي انهيءَ لڏي اندر پنهنجي
اوصاف اطوار ۾ ڪامل اهڙي مان مرتبي وارو ڪو ٻيو شخص
موجود ئي نه هو سندس مرشد جي خاندان ۾ جيتوڻيڪ ڪيئي
پهتل بزرگ موجود هئا تڏهن به انهن ۾ ۽ صوفي دلپت ۾ گهڻو
فرق هو، ايتري قدر جو قضا سان جيڪڏهن دلپت کان ڪا سهو
(پل چُڪ) به ٿي پوندي هئي ته به پاڻ مرشد سونهاري کان ڪجهه
لڪائيندو به نه هو ۽ ساڳئي سڪ پري سڌ سان مرشد به کيس
مانائتو ڪندو ٿي آيو. اهڙي ريت معشوق پنهنجي عاشق جو ۽
عاشق پنهنجي معشوق جو شيدائي ۽ فدا ٿي هو.
صوفي صاحب کي چار پٽ:

- 1- پائي ڪيشورام
- 2- پائي ڪيمچند
- 3- پائي پوچن داس
- 4- گنگارام ۽ هڪ نياڻي هئي.

فقير دلپت ٻارھين صدي هجري ڌاري هن دنيا ۾ وارد ٿيو
سندس وڏا سيوهڻ شهر جي ناواڻي هندن جي عاملن مان هئا پاڻ
ڪيترن ورهين کان پوءِ پنهنجي ڄمار جي پڇاڙي ۾ سيوهڻ ڇڏي
حيدرآباد اچي وسايائين جتي سندس آستان به هو اتيئي سندس
لاڏاڻو ٿيو.

من ڪلام - اضعف العباد
(هريرام مسڪين)

نه بيگر نه وري سرڪاري ڪارندن کي زياد تي جو ڪو موقعو ملي سگهيو ٿي.

ان عظيم ڪارنامي جي ڪري شاھ عنايت جي شهرت وڌندي وئي ۽ جتي ڪٿي سندس نئين تجربي جو پرچار ٿيڻ لڳو، ماڻهو پراڻن پيرن يا ٻين جو پاسو ڇڏي شاھ عنايت جي پناه ۾ ايندا ويا.

سند جا ڪيترائي مؤرخ لکن ٿا ته فقيرن جي انهيءَ سوچ کان پوءِ اوسي پاسي جي هارين نارين جا حوصلا وڌندا ويا. ان جي اثر ڪري سرڪاري ڪارندن توڙي جاگيردارن جي هيبت به نه رهي بلڪ ڪيترن پاسن جا غريب غربا، جاگيردارن جي ظلم کان پاڻ بچائي هن اهل الله صوفي شاھ عنايت رحه جي دامن هيٺ پناهي ٿي امن امان سان زندگي بسر ڪرڻ لڳا.

اهيئي اسباب هئا جنهن تان حضرت صوفي شاھ عنايت ۽ جاگيداري نظام جي درميان جنگ لڳي، جيڪا چئن مهينن کان به مٿي هلندي رهي. فقيرن وٽ توبون ۽ بندوقون ڪونه هيون، هوڏانهن ميان يار محمد مغلن جي سرپرستي ۾ هٿيارن پنهوارن، هاڻين توڙي گهوڙن جي گهمسان ۾ رڻ ٻاري ڏنو هو. ويچارن فقيرن وٽ شب خون راتا هي ڏيڻ کان سواءِ چارو ڪونه هو. اهو طريقو به مير علي شير قانع چواڻي ڪافي اثرائتو هو. جنهن حڪمران طبقي لاءِ تباهي مچائي ڇڏي هئي. صوفي شاھ عنايت فقيرن کي هدايت پئي ڪئي ته دشمن تي راتا هو نهايت خاموشي سان هنيو وڃي ليڪن هڪ رات چا ٿيو جو فقيرن مان ڪنهن ماڻهوءَ وڏي واڪي ”الله“ جو هُڪرو هنيو ته ٻين به سندس ساٿ ڏنو، جنهن ڪري پنهنجا پراوا پترا ٿي پيا ۽ ڪيترائي فقير دشمن جي ترارين جو بُڪ ٿي ويا. شاهي لشڪر ۾ جاسوسن جي موجودگيءَ ۽ خاص ڪري هُڪري (نعري) کان پوءِ خبر پئجي

وئي ته ڪي فقير اندرين خاني دشمن جي فوج سان ملي ويا هئا راتاهن ۾ فقيرن کي نقصان ضرور رسيو مگر سندن حوصلا پست نه ٿيا ۽ خود دشمن سان ڀرپور مقابلو ڪندا آيا. آخرڪار جڏهن فقيرن تي سوڀ پائڻ جو امڪان ڏسڻ ۾ نه آيو ته دشمن دغا ۽ فريب تي لهي آيو. 1 جنوري 1718ع تي شاھ عنايت آڏو صلح جي تجويز پيش ڪئي وئي. انهيءَ سازشي ڪارنامي سرانجام ڏيڻ لاءِ ميان يار محمد (خدا يار خان) جو پٽ محمد خان ۽ شھداد بلوچ فوج جي سالارن سان گڏجي شاھ عنايت اڳيان قرآن وچ ۾ آڻي عهد اقرار ڪيو ته فقيرن جي جان مال کي ڪنهن به قسم جو نقصان نه پهچايو ويندو. ان تي شاھ عنايت کي ڪيترن ماڻهن چٽاءُ ڏنو ته مخالفن جا اهي عهد، اقرار ۽ قسم، قرآن پاڪ جي اعتبار ۾ آڻڻ جوڳا نه آهن ليڪن خدا پرست صوفي قرآن جي قسم تي شڪ ڪرڻ وارو ڪونه هو آخرڪار صلح جي تجويز منظور ڪيائين. انهيءَ صلح موجب جھوڪ جا دروازا دشمنن لاءِ کوليا ويا ۽ شاهي فوج اک ڇنڀ ۾ بنا ڪنهن خون خرابي جي سڄي وسطيءَ مٿان قبضو ڪري وئي. ان کان پوءِ خود شاھ عنايت کي وڏي ادب ۽ احترام سان نواب اعظم خان جي خيمي (تنبو) ڏانهن صلح نامي تي صحيح ڪرائڻ جي بهاني نيو ويو. پر اتي پهچندي ئي کيس گرفتار ڪري هٿڪڙين ۽ ڏنڊا پيڙين سان قابو ڪيو ويو. پوءِ ته شاهي ڪارندن جي بيگهي مڇي وئي ۽ اهي جھوڪ ۾ پهچي فقيرن جو قتل عام ڪندا ويا سندن گهرن کي باهيون ڏنائون ۽ ملڪيتون لٽيائون، ائين سڄي وسطيءَ جا ڪوٽ ڪنڌيون ڪيرائي پٽ ڪري جھوڪ جي اجتماعي زراعت رت جي ريلي ۾ ٻوڙي ڇڏيائون هاڻ ته نه بچ ٿو وارا هيا، نڪي فصل ۾ لاٻارو وجهڻ وارا...!!!

صوبيدار (صوبي جي حاڪم) اعظم خان جي حڪم تي صوفي شاهه عنايت جو سر ڌڙ کان ڌار ڪيو ويو. ايڏي سفاڪيءَ تي به هن خدا دوست وليءَ شاهه عنايت جي زبان مبارڪ تي هي شعر هو ته.

رها نبيدي مرا از قيد هستي
جزاك الله في الدارين خيراً.

يعني:

تو مون کي هستي جي قيد مان آزاد ڪيو
خدا توکي ان خير جو اجر ضرور ڏيندو.

صوفي شاهه عنايت شهيد ٿيو ڪيئي فقير ترارن هيٺ اچي ويا ۽ جهوڪ جي وستي ويران ٿي وئي.
ان کان پوءِ به حاسدن جو حشر اهو ٿيو جو از غيبي خوف ۽ هراس جي عالم ۾ رهيا، جڏهن به فقيرن ڏانهن ڌيان پئي وين ته ڏکڻيءَ ۾ پئجي ٿي ويا.

اعظم انهي دل هول کان آخر اهو پڙهو ڏياريو ته جيڪڏهن هن ڪنهن فقير جي واتان الله جو نالو (جيڪو سندن اسمِ تڪبير هو) ٻڌڻ ۾ اچي ته ان جي سسي هڪدم ڌڙ کان ڌار ڪئي وڃي.....

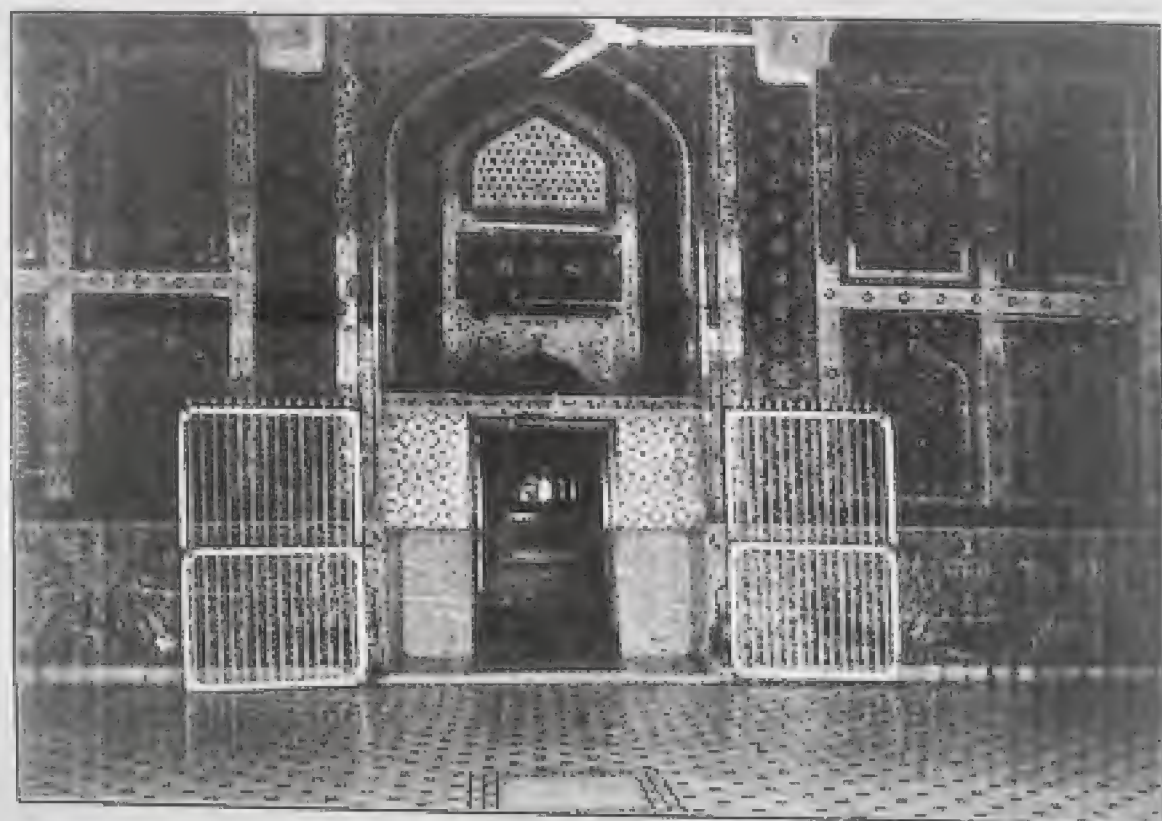
تحفة الڪرام جي روايت مطابق مغلن جي نمڪ خوار ميان يار محمد عرف خدايار خان ڪلهوڙي کي انهيءَ اعلى خدمت جي صلي ۾ لاڙڪاڻي جي ڪنڊ ڪڙچ ۾ ڪيئي جاگيرون انعام طور عطا ٿيون.

نياز همايوني

”نوید فکر“ مرحوم سبط حسن جي استفادي سان.

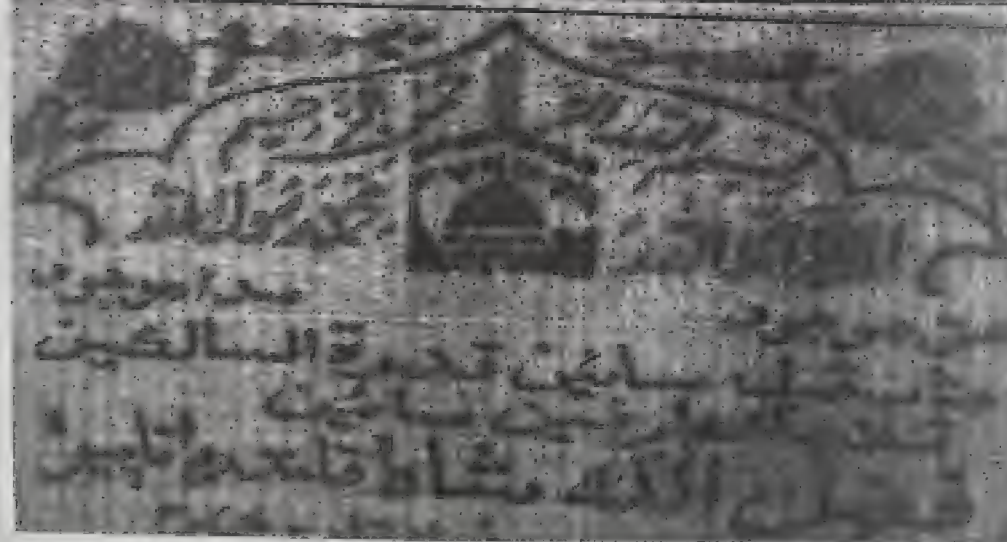
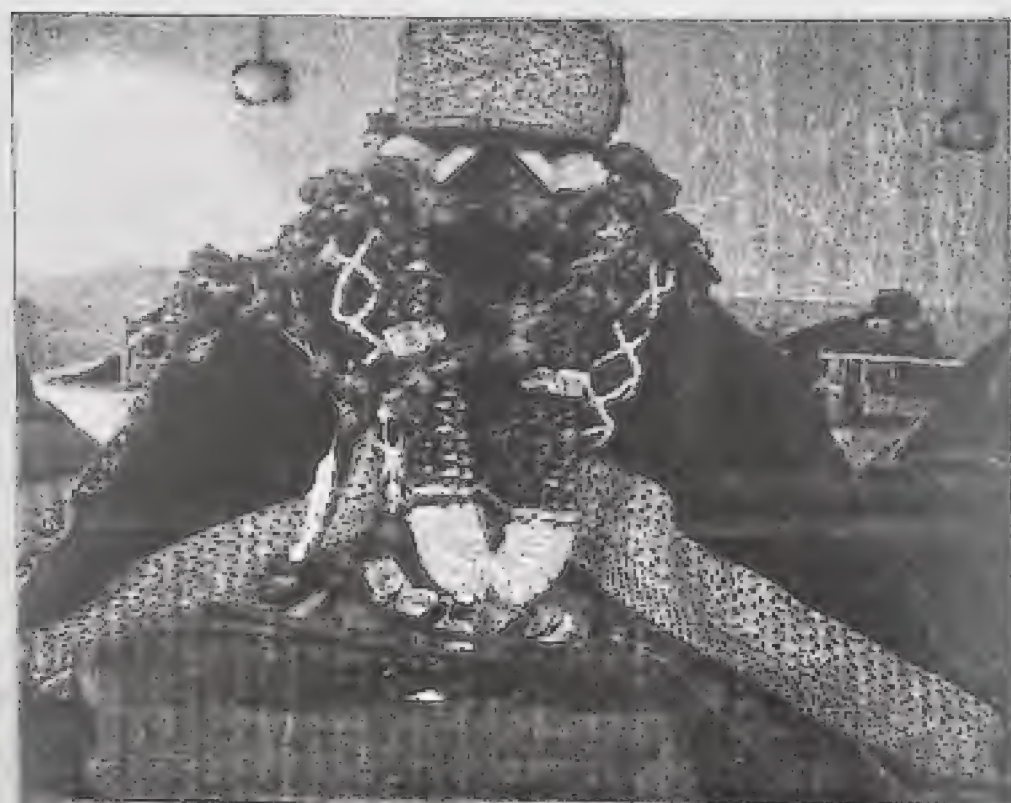
حضرت صوفي شاه عنايت شهيد جن جي درگاه جو ٻاهريون منظر

حضرت صوفي شاه عنايت شهيد جن جي درگاه جو اندريون منظر

حضرت صوفي شاه عنايت شهيد جن جي تربت جو منظر

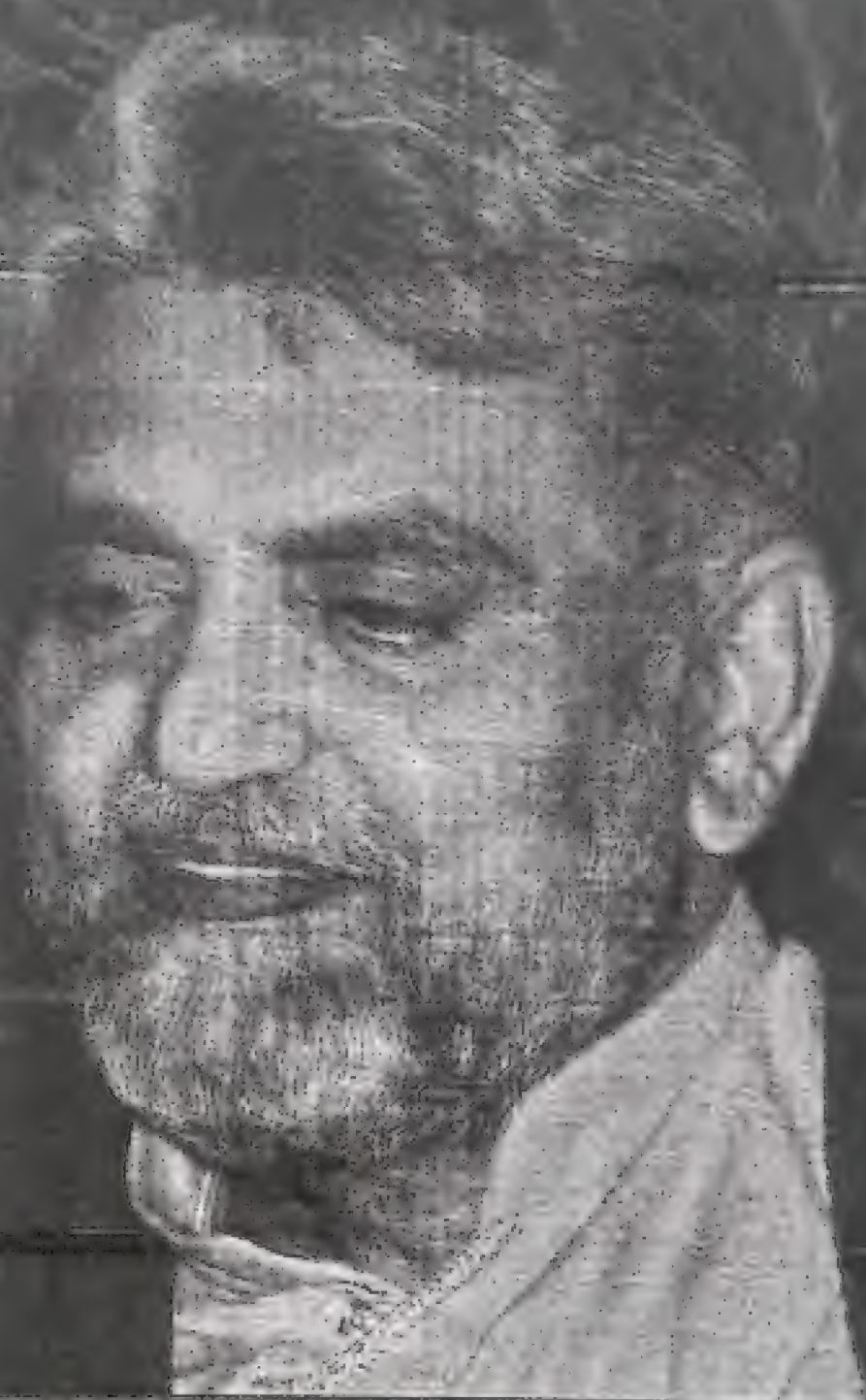
صوفي دلپت جن جي مرشد جي تربت

صاحب ڪريم سائين حاجي عبدالستار ثاني رح
جن شام جي ڪچهريءَ دوران

صاحبِ کریم
صوفی ارشاد عباس ستاری رح

صوفي عطاء اللہ شاہ ستاری

سجادہ نشین

درگاہ جھوک شریف

صوفي عطاء اللہ شاہ ستاری

سجادہ نشین

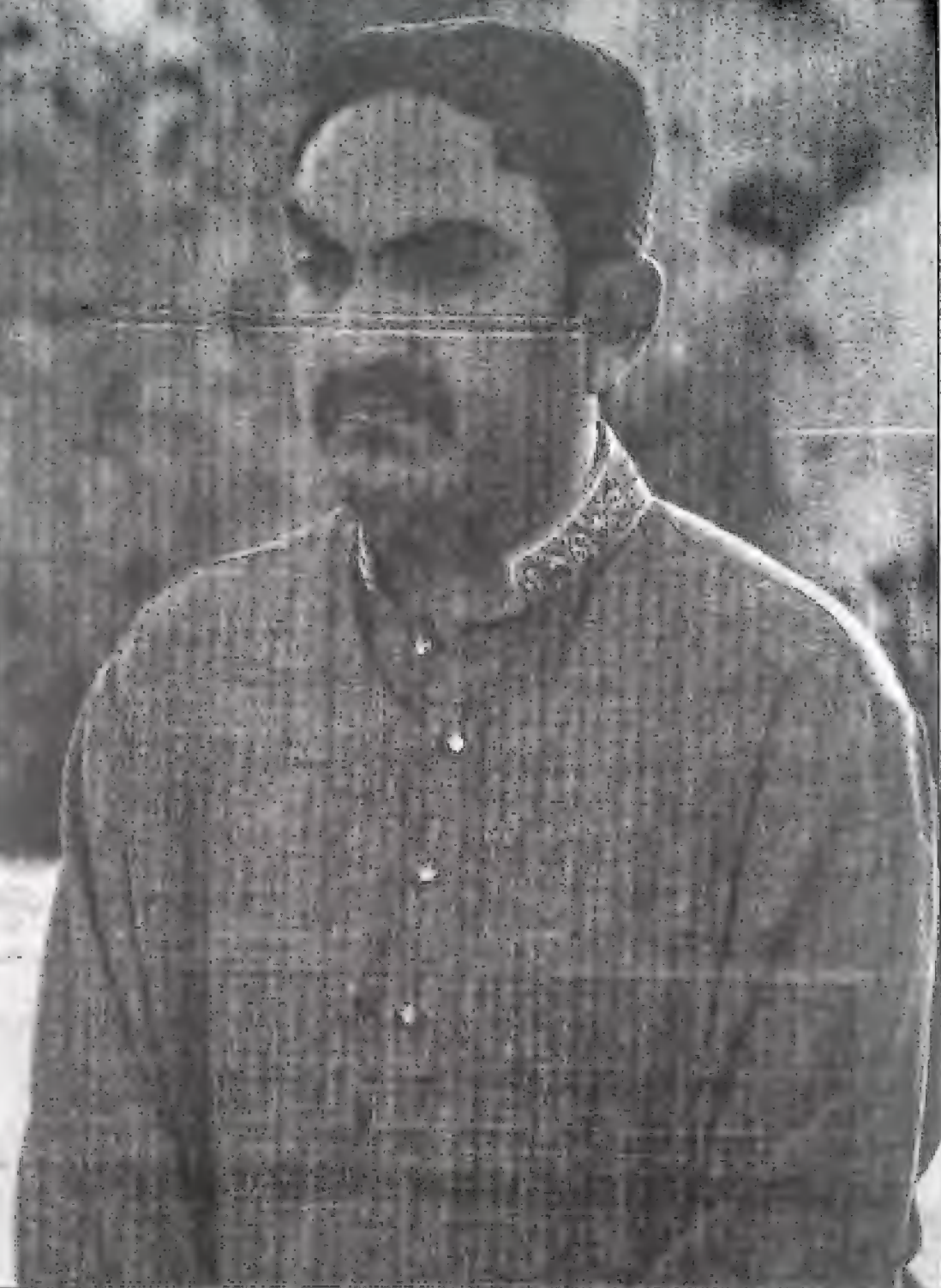
درگاہ جھوک شریف

صوفي عطاء اللہ شاہ ستاری

سجادہ نشین

درگاہ جھوک شریف

صوفي زبير الدين ستاري

ولي عهد

درگاہ جہو کے شریف

مرتب پاران

بسم العطاء

مون پنهنجي ماضيءَ جي ڳڙهيءَ مان ليو پائي پاڻ کي ڏسي هي سوال ڪيو ته اي تقدير ۽ مشيئت جي موضوع تي مناظري ڪرڻ وارا! ٿورڙو پنهنجي اندر ۾ جهاتي پائي ڏس ۽ غور ڪر ته تنهنجي تقدير ڪيئن ٿي بدلي رهي. ڪٿي آهي اهو پيش امام ۽ 30 سال مسلسل تراويحون پڙهائيندڙ حافظ ۽ قاري؟ پنهنجي باري ۾ اهو ڪڏهن به نه سوچيو هو ته هو (آءٌ) بظاهر هڪ هندو رام ڪرشن، ڪشور ۽ اوم وغيره جي پوئلڳ، پر، درحقيقت حقي ۽ سچي صوفي سائين ”دلپت رام“ جي تعليمات تي مشتمل فارسي نسخي جو ترجمو قلمي حصو ۽ اندين سنڌالاجي مان مسٽر گوپال نڪر جو ڇپيل ڪتاب ”جي پائين جوڳي ٿيان“ کي هڪ ئي جلد ۾ مرتب ڪندس، هينئر به جيڪڏهن ڪو، اهو سمجهي ٿو ته هي ڪم مون ڪيو آهي ته اها سندس خام خيالي ۽ وڏي پُل آهي. ڇاڪاڻ ته ڪتابن جي ترتيب دوران قلم ته منهنجو هوندو آهي، پر هٿ ان هاديءَ جو، پوءِ پيو ٿو لکرائي، پر ڇاڻو لکرائي اها خبر ئي نه پوندي آهي، ڇاڪاڻ ته جڏهن مان ڪا اهڙي تعليم ئي نه پرائي آهي ته پوءِ ان بابت لکڻ جي ڇا مجال! بلڪ اڄ ڪلهه هن فقير جي قلم سان جيڪو ڪم ٿي رهيو آهي، آءٌ ته پنهنجي پوئين زندگي ۾ ان کي ڪفر ۽ شرڪ قرار ڏيندو هوس ۽ اها خبر به هاڻي ٿي پوي ته صوفين جي هن ڪفر ۽ شرڪ ۾ ئي هر قسم جو راز ۽ رمز سمايل آهن ”نازم به ڪافري به ايمان برابر ست“ مطلب ته سندن ڪفر ۾ ڪلمي پاڪ جو پهريون حرف لا آهي، جيڪو خود انهن ماڻهن جي زبانن تي به روز ورجايو ويندو آهي جنهن تي اهي پاڻ ته

مومن يا مسلمان ڪو نائن ٿا، ڇاڪاڻ ان ڪفر يعني لا ڪانسواءِ خود سندن ايمان نامڪمل آهي جڏهن ته ٻئي پاسي اهو شرڪ جنهن تي صوفين کي ته مشرڪ چيو وڃي پر فتويٰ ڏيندڙ پاڻ کي موحد ٿا سمجهن. اهو عقيدو پڻ هي آهي ته انسان جنهن به جاءِ تي آهي، پوءِ اهو اڪيلو ئي ڇو نه هجي پر هو اڪيلو ناهي اهو ساڻس شريڪ آهي پوءِ انسان جي اختيار ۽ ارادي ۾ به اهو شريڪ آهي پوءِ اهو چڱو يا هجي يا خراب اهو انسان اڪيلي سر نه ٿو ڪري بلڪ ان ۾ به ان جي منشا موجود آهي.

1- ما يَكُونُ مِنْ نَجْوَى ثَلَاثَةٍ اِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةَ اِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ.

2- مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ.

3- وَمَا رَمَيْتُ اِذْ رَمَيْتُ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى.

4- وهو معكم اين ما كنتم ۽ ٻين ڪوڙ سارين اهڙين آيتن جي مفهوم کي مذهبي ۽ عقيدت جا اهي ڪوپا لاهي سمجهڻ گهرجي جيڪي مذهبي اڳواڻن پنهنجي علمي هاڪ ويهارڻ لاءِ حدون قائم ڪري جمهور جي آڙ ۾ عام ماڻهوءَ کي قرآن پاڪ کان پري رکي فقط پنهنجي هڪ هٿي قائم ڪري ڇڏي آهي. ڪتاب جي حوالي سان عرض ته هن ڪتاب جو پهريون حصو فارسيءَ ۾ منظوم هيو، پر انجي ڪافي ڪاغذن کي اڏوهي کائي وئي. هي اهو حصو آهي جنهن کي مولانا عبدالرحمن جمالي سنڌي نثر ۾ ترجمو ڪيو ڪتاب جي ترتيب دؤران منهنجي اها خواهش هئي ته ڪاش علامه جمالي صاحب سان روبرو ملي تاثرات جا ٻه اکر لکرائجن، پر وقت اهڙو موقعو ئي نه ڏنو. جنهن تي آءٌ ڪانئس معذرت خواهه ٿيان. جڏهن ته هن ڪتاب جي نظرثاني نامياري ليکڪ نياز همايوني ڪئي هئي.

فارسي نسخي ۾ اها تحرير موجود آهي ته من قال دلپت مجنون ومن قال هريرام بنده حق ومن درج هريرام اختتام يافت.

يعني جيڪي ڪجهه دلپت مجنون فرمايو، انکي هن بندي هريرام منظوم ڪري قلمبند ڪيو آهي.

مونکي هي فارسيءَ جو سنڌيءَ ۾ ترجمو ڪيل نسخو پنهنجي هادي حضرت صاحب ڪريم جن جي هٿن مبارڪن سان موصول ٿيو جڏهن ته محترم گوپال نگر پاران مرتب ڪيل ”جي پائين جوڳي ٿيان“ پڻ حضرت صاحب ڪريم مونکي فيبروري 2011 تي ان وقت ڏيڻ فرمايو جڏهن 11 ربيع الاول جي ڏينهن تي پاڻ پنهنجي نئين خريد ڪيل گاڏي جي سيٽ ڪورن ۽ ٻي سيٽنگ لاءِ سڄو ڏينهن حيدرآباد ۾ مونکي ۽ فقير پنهل کي پاڻ سان گڏ هجڻ جي سعادت جي مهر فرمايائون ۽ بعد ۾ رات جو دير سان تاج پور وياسون جتي 12 ربيع الاول جي ڏينهن تي صوفي فقير رازعلي سبز پوش جي فرزند جي شادي ۾ شرڪت ڪئي مطلب ته 48 ڪلاڪ مسلسل صاحب ڪريم سان گڏ رهڻ دوران مونکي هن ڪتاب جي ترتيب ڏيڻ جي حوالي اشارن ڪناين سان سان هدايتون حاصل ٿينديون رهيون ۽ انهن جي روشني ۾ اڄ هي ڪتاب پڙهندڙن جي هٿن تائين پهتو آهي الحمد للہ.

سائين صوفي دلپت رح جن جي حوالي سان سائين حسام الدين راشدي سائين جي ايم سيد ۽ ٻين ڪيترن ئي ناميارين هستين اهو لکيو آهي ته پاڻ، فارسي، سنڌي، هندي توڙي اردو ۾ ڪافي ساريون ڪافيون ۽ ڪلام چيا اٿن پروفيسر ڊاڪٽر محمد علي مانجهي ”صوفي شاه عنايت شهيد“ ۽ سندس سلسلي جا شاعر ۾ لکي ٿو ته سندس ولادت 1769ع ۽ وصال 1841ع آه جڏهن ته صوفي دلپت جي ڏهڻي جو داماد مسٽر گوپال نگر صوفي دلپت سائين جي لاڏاڻي جي تاريخ 1849ع لکي آهي مختلف تاريخي ڪتابن جي مطالعي مان اهو معلوم ٿئي ٿو ته هريرام مسڪين

دلپت دل درياه

سندس پوتو يعني صوفي دلپت جي وڏي ۽ بعد ۾ گادي تي ويهندڙ پٽ ڪيشورام جو فرزند آهي.

هينئر به هندستان ۾ صوفي صاحب جي ڏوهتي محترم جمنا صاحب جيڪا اتان جي نامياري ليکڪ پروفيسر ڏيوتائي جي پٽي آهي.

۽ سندن پٽ اشوک ٻڌائي جيڪو دهليءَ ۾ امريڪن لائبريري جو اعليٰ آفيسر رهيو آهي، هن پنهنجي پياري امڙ کي 2 نومبر 2009 تي سندس 92 هين سالگرهه جي تحفي طور پيش ڪرڻ لاءِ ”جي پائين جوڳي ٿيان“ ڇپائڻ ۾ اهم ڪردار ادا ڪيو. اهڙي ريت مسٽر گوپال نڪر جو پڻ اهو چوڻ آهي ته سائين صوفي دلپت، سندس سھري مسٽر گدو هرجائي ”جو نانو آهي بهر حال اسان هي ڪتاب به محترم جمنا کي 94 هين سالگرهه تي تحفي طور پيش ڪريون ٿا ۽ صوفي دلپت جي خاندان سان وابسته مٿي ذڪر ڪيل سمورن فردن ۽ پڻ اهڙن فردن جن بابت اسان کي ڄاڻ حاصل ناهي ٿي سگهي انهن کان اميد ٿا ڪريون ته ملڪي فاضلن مٿان ۽ هڪ ٻئي کي وڌيڪ ويجهو ٿيڻ لاءِ هي دستاويزي ڪتاب ”دلپت دل درياه“ اهم ڪردار ادا ڪندو.

صوفي دلپت اها هستي هئي جنهن تصوف جي رنگ چڙهڻ شرط ميرن جي دور ۾ مليل مختيار ڪاري جهڙي اهم نوڪري کي خبر باد ڪيو ۽ پنهنجي گروه سائين صوفي آسرداس ۾ فنا رهيو جڏهن ته سائين صوفي آسرداس، درگاه جهوڪ پاڪ جي معروف مجتهد ۽ مجدد فقير حضرت داتا پير سائين مخدوم فضل الله شاه قلندر جو مريد ۽ طالب هو ان دور جي حالتن کي ڏسي ڪري لڳي ٿو ته صوفي دلپت، جون حضرت مخدوم فضل الله شاه قلندر ”داتا پير“ جهڙين هستين سان روح رهاڻيون رهيون هونديون ۽ مخدوم سائين نور الله شاه سائين صوفي صادق شاه ۽

دلپت دل درياھ

ٻين اهڙن ئي همعصر بزرگن مان به گهڻو ڪجهه حاصل ڪيو هوندو، مطلب ته صوفي دلپت جو زمانو درگاه جهوڪ پاڪ جي تمام وڏن وڏن بزرگن جو زمانو آهي جن جي صحبتن جو اثر هن فقير تي ضرور رهيو آهي. سندس مرشد صوفي آسرداس جي ڪلام کي پڙهي ڪري محسوس ٿئي ٿو ته هي فقير به ان ئي رنگ ۾ رچيل رهيو آهي صوفي آسرداس جو چو سٽو آهي ته:

مايا اچڻي ويڃڻي ڪهڙي پاءِ،

ڪن جي چورھڻي ويا ڪن جي ساڙي باھ،

ڪن جي دٻي رهي ڌوڙ ۾ ڪن جي راجا ڪاءِ،

سڦلي ٿيندي ساءِ جا خرچين سائينءَ نانوتي.

۽ آخر ۾ آءُ انتهائي شڪر گذار آهيان، محترم ڊاڪٽر صوفي ساغر ابڙو، جو جنهن جي صلاحن سان هي مسودي مان ڪتاب بڻيو. علامه غلام مجتبيٰ سنديلو صاحب جو جن پروف چيڪ ڪرڻ ۾ معاونت فرمائي ۽ ڪتاب جي چپرائيندڙ فقير بشير احمد جتوئي جيڪو مسلسل ساٿ نڀائيندو پيو اچي وڌ ۾ وڌ پنهنجي هاديءَ جي حضور سر بسجود آهيان جنهن ان لائق بڻايو سندس بارگاه ۾ دعا گو آهيان ته ڪتاب جي سلسلي ۾ سمورن مددگار دوستن سميت، منهنجي دنيا ۽ عقبى سنواري، اسانجي اهل وعيال جو ضامن بڻجي ۽ کين سدائين سرهو رکي هر قسم جي ڪوسي واءِ کان محفوظ رکي. سندن بخت ڀلا ڪري ۽ مونکي هن تحريري تبليغ جي ڪم ۾ سدائين ثابت قدم رکي آمين...

فقير حافظ عطائي

صوفي قادري لاڙڪاڻو

15 محرم الحرام 1433ھ

بمطابق 11 ڊسمبر 2011ع آچر ڏينهن

سھڪار

الحمد لله وكفى والسلام على عباده الذين اصطفى

اها بعد! منهنجو هي معمول آهي ته انسان دوستيءَ جي حوالي سان سُر سنگيت جي امر نانءُ ماستر چندر جا گيت ٻڌندو رهندو آهيان، ان جي باوجود صوفين سان اها ويجهڙائي حاصل نه ٿي سگهي. ارشاد نامون، درد نامون، ڪشڪول ارشاد جي پڙهڻ کانپوءِ تازو صوفي دلپت جو هي ڪتاب ”دلپت دل درياه“ جي پڙهڻ جو موقعو مليو. جنهن ۾ حمد، نعت ۽ مدح مرشد کي پڙهي اندازو لڳايم ته سچ پچ صوفيءَ جو مذهب انسانيت کي اجاگر ڪرڻ آهي. پر ڪڏهن ڪڏهن سوچيندو هيم ته صوفي، حقوق الله کان چو پري نظر اچن ٿا...؟ پر ڪشڪول ارشاد ۾ صوفي ارشاد عباس سائين جن جي سيرت ۽ سوانح منهنجي ان خيال کي به مسترد ڪري ڇڏيو ڇاڪاڻ ته سائين ارشاد عباس نه رڳو طريقت ۽ معرفت جا صاحب پر پابند شريعت پڻ هئا.

ڏٺو وڃي ته قرآن پاڪ ۽ بين الهامي ڪتابن جو موضوع ئي انسان آهي ۽ ان سان گڏوگڏ سمورن نبين، ولين، مفڪرن ۽ ڏاهن جا ڏس پٽڪيل انسانن جي رهنمائي ڪندڙ آهن. جنهن کان گهڻي ڀاڱي انسانن جي اڪثريت وانجهيل نظر اچي ٿي.

صوفي به محبتن جا مڇ ٻاري سوسائٽيءَ جي سردي سٿيل انسانن کي پاڻ ڏانهن مائل ڪري سندن عشق جي حرارت فراهم ڪري، نه رڳو نارمل بلڪه کين معاشري جو مفيد فرد بڻائن ٿا. صوفين جي سوسائٽي جو سُٺي پڙهي ڪري محسوس ٿئي ٿو ته صوفي پاڻ سڳورن ﷺ جن جي حجة الوداع جا ترجمان ۽ پيروڪار پڻ آهن، جيئن حجة الوداع جا الفاظ مبارڪ آهن ته

دلپت دل درياھ

”لا فرق بين الغني والفقير وبين الاحمر والاسود“ پاڻ سڳورن ﷺ جن جي سموري ڏنل خطبي مٿان عمل، وقت جي ضرورت آهي ته جيئن مذهبي حد بندين جي باوجود مسلم توڙي غير مسلم پاڻن جي درميان ويڇا ختم ٿي سگهن ۽ منجهن انساني رواداري، محبت ۽ اخوت جهڙا انساني روياءَ پريان چڙهي سگهن، اهو سڀ ڪجهه اسان کي صوفين جي صحبت ۽ محبت ذريعي حاصل ٿي سگهي ٿو ۽ ساڳيو سبق اسان کي صوفي دلپت جي هن ڪتاب مان به ملي ٿو.

آءٌ ٿورائتو آهيان درگاه جهوڪ شريف جي سجاده نشين سائين صوفي عطاءُ الله ستاري جن جو جن جي دعائن سان درگاه جهوڪ شريف سان وابستہ مختلف ڪتاب مطالعي ۾ آيا آهن ۽ ان کان علاوه حافظ عطائي جو جيڪو پنهنجي ڪتابن جي سلسلي ۾ مون کان معاونت ۽ استعانت حاصل ڪندو رهي ٿو. منهنجي دعا آهي ته الله تعاليٰ، درگاه پاڪ جي هن سموري طباعت و اشاعت واري ٿمر جون تمنائون پوريون ڪري ۽ کين استقامت جي توفيق عطا فرمائي. آمين.

غلام مجتبيٰ سنديلو

مدير: دارالعلوم لطيفه رضويه

ايئرپورٽ روڊ الله آباد لاڙڪاڻو

حصو پھريون
فارسي ڪلام جو
سنڌي ترجمو

رَبِّ يَسْتَوْ لَا تَعْسَرَ وَتَمَرُ بِالْخَيْرِ
انڪ علي ڪل شيءِ قدير

حق تعاليٰ جي ساراھ

بسم الله الرحمن الرحيم

*** هوالکافي ***

اي ساري جهان جا سخي سائين!
توئي هر شيءِ کي اڻ هوند مان هوند ۾ آندو.

اي پنهنجي صنعت ۾ بي پرواه بادشاهه،
تون ئي ملڪ ملڪ ۽ جسر جان جو مالڪ آهين.

اي بيحد بي حساب سخاوت وارا سائين،
تون سڀ جو رازق ۽ سڀ ۾ يڪتا آهين.

تون ئي پرده پوشيءَ لاءِ ڪافي آهين،
تون ئي گناهن جي پرده پوشي ڪندين.

اي شفا ڏيندڙ! حڪيمن جا شفا بخشيندڙ سائين،
تون ئي درد مندن جي دوا ڪرڻ وارو آهين.

اي رحمان رحيم اي رحيم ڪريم ڌڻي،
تنهنجي ئي رحمت عام خاص لاءِ آهي.

تنهنجي ئي امر سان آسمان جا تارا روشن آهن،
۽ تون ئي چنڊ سان جڳ کي روشن ڪرين ٿو.

تنهنجي ئي امر سان اي خلقشهار!
آدم ۽ حوا پيدا ٿيا هئا!

تنهنجي ئي حڪم سان نبي توڙي امام آيا،
تنهنجي ئي رضا سان عام خاص انسان آيا ويا.

تنهنجي ئي امر موجب ڪعبو قبلو ۽ قرآن،
مسجد ڪليسا ۽ عام جايون عام منظر ٿي آيو.

انبياء ۽ اولياء تنهنجي مرضي مطابق ايندا رهيا،
تنهنجي ئي حڪم سان انهن ڪاميابيون ماڻيون.

جن توڙي بشر مڙئي سنڌ حڪم مبارڪ سان،
وجود ۾ ايندا ويا ۽ دنيا آباد ٿيندي وئي.

اي الله تون ئي اڳوڻو ۽ اڳاڻو ڌڻي آهين،
ڪوبه عدل انصاف ۾ تنهنجي برابر نه آهي.

دوزخ ۽ بهشت، حورون سڀ سنڌ تخليق آهن،
باغ، زمينون ميدان بيابان توئي خلقيا آهن.

دلپت دل درياھ

موجن پريا سمنڊ ۽ موتين پريون سپون مڙئي سڀ،
تون ئي اڀائين ۽ نڀائين توڙي پسائين ٿو.

سون چاندي جون کاڻيون ۽ هيرا جواهر،
تنهنجي قدرت سان موجود رهندڙ آهن.

هر ڏرو تنهنجي ذات جي ڪري موجود آهي،
انهيءَ جون رونقون توڙي اڀيون آهن.

تنهنجي ئي عجب ايجاد سڀ ڪجهه مهيا ڪيو،
توڙي سيڪنهن کي ظهور ٿيڻ جو زيب عطا ڪيو.

اي رب ذوالجلال والا ڪرام اي ڏيڻ،
تنهنجي ذات سان ڪنهن کي به شريڪ نٿو ڪجي.

تنهنجي ذات هر طرح پاڪ صاف اعلى آهي،
تنهنجو اسم اعظم سڀني اسمن کان مٿي آهي.

تون زمان مڪان توڙي زمين آسمان جي،
حدن کان جيترو چئجي اوترو مٿانهون آهين.

تون بي نشان لامڪان ۽ بي مثال آهين،
تون جئن آهين، تنهن ئي سونهين ٿو.

تون مڪان ۽ بلنديءَ جي قيد کان مٿي آهين،
اها وصف مالڪ سائين! فقط تنهن جي ئي آهي.

دلپت دل درياه

تنهنجي ذات ڪن فيڪون ڪان به اڳ آهي،
اها ذات جيڪا ڪنهن رنگ ۽ ڏيک ويڪ ڪان پاڪ آهي.

تون بي مثل آهين تنهنجو شان عزوجل آهي،
تون اول آخر ۽ تون ئي لازوال آهين.

سڀ جي حفاظت تنهنجي ذمي آهي،
تنهنجو خزانو اٽڪڻ ۽ تنهنجي غنا لاهل آهي.

تنهنجي قدرت جو اندازو ڪرڻ مشڪل ٿيندو،
تنهنجي وصف وسيع ۽ حيران ڪندڙ آهي.

تنهنجي تعريف ڪين، ٿو بيان ڪري سگهان،
تنهنجي ذات شڪ ۽ گمان جهڙي نه آهي.

تنهنجي ساراھ ۾ جيتوڻيڪ سوين ڪتاب جوڙيان،
تڏهن به اهي ختم ٿيندا، پر آءٌ ختم ٿي ويندس.

جيڪو هن وصف کي دل جي صدق سان پڙهندو،
ان جي طبيعت حق جي پاسي مائل ٿيندي.

مسڪين الله جي توفيق سان هيءَ وصف لکي آهي،
پالڻهار بابت پورو بيان وس ڪان ٻاهر آهي.

نعت شريف

حضورِ پاڪ ﷺ جن جي ساراه

خدا جو سَنوَنءَ تہ تون عارفن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي تارڪن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تہ تون ئي عاشقن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي صادقن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تہ تون ئي زاھدن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي عابدين جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تہ تون ئي سالڪن جو سلطان آھين،
تون ئي صابرن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تي تون ئي مرسلن جو سلطان آھين،
تون ئي مرصدين جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تہ تون ئي مرجبن جو سلطان آھين،
تون ئي راسخن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تہ تون ئي واصلن جو سلطان آھين،
تون ئي طالبين جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنوَنءَ تہ توڳن ئي موڪلين جو سلطان آھين،
۽ تون ئي ڪاملن جي لاءِ برزخ آھين.

دلپت دل درياھ

خدا جي سَنُونءَ تہ تون ئي عاقلن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي صالحن جي لاءِ برزخ آھين،

خدا جو سَنُونءَ تہ تون ئي عالمن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي نيڪن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنُونءَ تہ تون ئي مڻھلن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي مقبلن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنُونءَ تہ تون ئي ختيمن جو سلطان آھين،
۽ تون ئي تميمن جي لاءِ برزخ آھين.

خدا جو سَنُونءَ تہ تون ئي اڳاڻو سلطان آھين،
ڇاڪاڻ تہ توکي ئي سدائين بقا آھي.

خدا جو سَنُونءَ تہ توکي ئي ٻين سڳورن سڃاتو،
۽ توڻي انھن کي اھا شناس عطا ڪئي.

تنھنجي عشق جي فرھنگ وارو اشھب (گھوڙو)،
ڏاڍي خوش رفتاري سان رھندو رھي ٿو.

دنيا ۾ فطرت کي ائين روان دوان ڪيو اٿئي،
جو انساني عقل ان جي پرک ڪري نٿو سگھي،

اي ڏانئي ۽ جلال وارا صاحب ۽ سائين!
تون ئي نور مطلق ۽ اسرار رُبي کان واقف آھين.

تون ئي رب پاڪ جي نور جو مطلع آهي،
تون ئي مڙني رازن جو سر چشمو آھين.

تنهنجو ديدار بيشڪ رب جو ديدار آهي،
جنهن سان سڀئي طبق روشن ٿين ٿا.

تون ئي حق جي طالبن جو مددگار آھين،
حق جي راھ تي هلندڙن جو منهن دار آھين.

اي پاڪ ذات تحقيق تنهنجي، پاڪ ذات،
گمراه انسانن جي رهنمائي ڪندي رهي ٿي.

تون ئي آسمان تي معراج جو شرف حاصل ڪرين ٿو،
تون ئي هر هنڌ نزول فرمائي سگهين ٿو.

حق جي راھ گيرن جو تون ئي رهبر ۽ رهنما آھين،
تون ئي حق کي مڃيندڙ ۽ حق چونڊڙ جي حمايت ڪرين ٿو.

تون ئي خدا جو خاص الخاص سڏجين ٿو،
تون ئي خاص ميدان جو واقف ۽ شه سوار آھين.

تنهنجي هر هنڌ (برزخ) تائين به رسائي آهي،
تون ئي حق جي رازن لاءِ هادي آھين.

تون ئي پروردگار جي اسرار کان آشنا آھين،
تون ئي الاهي اسرار واضح ڪري سگهين ٿو.

تون ئي هر، عين اليقين جي ڊمر سان زنده آهين،
تون ئي اوليائن واسطي زنده حيثيت رکين ٿو.

تون ئي رنگ روپ ۾ زنده رهين ٿو،
تون ئي هر اساس ۾ عيان ڏسجين ٿو.

تون ئي هر ڪنهن جي ڪم کان واقف،
تون ئي تسليم ڪندڙ کي تحفظ ڏيندڙ.

تون ئي پردي دارن لاءِ پناه ۽ سندن پٽ رکندڙ،
تون هيٺياھين مٿاھين جون مشڪليون حل ڪندڙ،

چپن تي ايندڙ ڳالھ کي پروڙيندڙ تون ئي آھين،
دلين جو راز به توکان ڳجهو ڪونه ٿو رھي.

تون ئي دانا آھين ته تون ئي بيٺا آھين،
تون ئي ساقي آھين ته تون ئي مينا آھين.

تنھنجي چھري جي آرسِي حق نما آھي،
جنھن توکي ڏٺو سو بلڪل بيداغ ٿي ويو.

تون ئي سلوڪ جي راھ ۾ بي مثل آھين،
تون حق جي وحدت جي گنج جو سونھون آھين.

حق جي خزاني کي ڪولڻ وارو تون ئي آھين،
اھڙو ڪوبه ٻيو توجهڙو ڪونه ٿو ڏسجي.

اي ڪريم! اي رحيم! اي غني!!
مون جھڙا ڪيئي توکان بھرو حاصل ڪن ٿا.

تون حضرت سليمان جڻان ديون تي ڏاک ٿو رکين،
تو ڪولين سان به ڳالهيون ڪري ڄاڻين ٿو.

هيءَ ڪائنات تنهن جي حڪم هيٺ رهي ٿي،
حورون ملائڪ سڀ تنهنجا تابعدار آهن.

هڪ بدن مان هزارين بدن بڻائيندو رهين ٿو،
وري انهن کي هڪ به تون ئي ڪري ٿو ڇڏين.

هڪ ساعت ۾ ست ئي آسمان ڻي ڪري سگهين ٿو،
ته لحظي اندر لکين جڳ به اپائي ٿو سگهين.

اي عظيم هستي اسان تنهنجي واکاڻ،
تنهنجي شان مطابق بيان نٿا ڪري سگهون.

هن بيان ختم ڪرڻ سان ائين ٿو ڀانئجي،
ڇڻ زبان وات ۾ ئي لال ٿي چڪي آهي.

جيڪو هي واکاڻ دل جي شوق سان پڙهندو،
ان جي دل سڀڪنهن تائين رسائي ڪري ويندي.

مسڪين خدا جي امر سان هيءَ واکاڻ ڪئي،
جنهن جي مهابي فنا ٿيندي به باقي هوندس.

(مسڪين هريرام)

مدح مرشد حضرت شاھ شھيد رح

پروردگار! تون ئي اندر جا پيد ڄاڻين ٿو،
تون ئي سڀڪنهن جون مشڪليون آسان ڪرين ٿو.
توکان ڪنهن جو به ڪو راز ڳجهو ڪونه آهي،
تون ئي هر هڪ رمز، هر فن، هر مسئلو سمجهين ٿو،
تون هر چيز ۽ هر وجود جو خالق ۽ مالڪ آهين،
تون ئي هر ڪا ايجاد ۽ هر رنگ اڄاڻين اڀارين ٿو.
تون سڀني وڏن کان وڏو ۽ مٿانهون آهين،
۽ هر ڪنهن لاءِ اسباب مهيا ڪندو رهين ٿو.
شاھ عنايت اسان جي رب جو قاصد آهي،
جنهن اسان جي دل ڏوئي کان ڌار ڪئي.
انهيءَ ئي خدا رسیده پلاري اسان جو ايمان پختو ڪيو،
انهيءَ ئي اسان کي الله جي راه ڏيکاري.
شاھ عنايت الله، بيشڪ عارفن جو اڳواڻ آهي،
جنهن کان تار ڪن، حق جي راه حاصل ڪئي.
شاھ عنايت الله گمراهن کي به راه ڏيکاريندڙ آهي،
ان جي واکاڻ هي ڪمزور زبان ڇا ڪندي.
شاھ عنايت الله تون ئي رب جو سچار بندو آهين،
تون ئي هر ڪنهن شڪ شبيهي کان صاف آهين.

دلپت دل درياھ

شاھ عنايتُ الله پيغمبر سڳوري جو پيارو آھي،
اھا خبر سندس شجري ڏسڻ مان ئي پوي ٿي.

شاھ عنايتُ الله اي صوفي ۽ قادري!
تون ئي عرش ڪرسي تي ظاهر موجود آھين.

ھن خاندان مان ھميشہ وٺين جنم ورتو آھي،
اھا ڳالھ سندن شجري ۾ غور ڪرڻ سان معلوم ٿئي ٿي.

شاھ عنايتُ جيڪو حضرت عباس جي خاندان مان آھي،
سندس نسل عاقلن ۽ پاڪ شخصيتن وارو آھي.

ھن جي والد بزرگوار جو اسم مبارڪ،
مخدوم فضل الله عليه الرحمة ھو.

سندس ڏاڏي سائين جو اسم شريف،
حضرت مخدوم يوسف جاڻايل آھي.

جيڪو پنھنجي وڏڙن کان وٺي پشاور ۾،
آباد رھندو ٿي آيو...!!

اتفاق سان ھي پلارو شاھ عنايتُ صوفي،
سنڌ ۾ آيو ۽ بٺوري شھر ۾ اچي آباد ٿيو.

ان شھر جي ڀر سان ھڪ غير آباد علائقي ۾،
ھن اچي پنھنجي ڪڪڙن جي جھوڪ آباد ڪئي.

سندس قديم خاندان بزرگن سان ڀريل هو،
جن جو مرشد سڳورو مخدوم صدرالدين هو.

مسڪين جي دل ۾ الله تعاليٰ خيال پيدا ڪيو،
جنهن هن خاندان جو ذڪر لکي ڇڏيو.

نوت

حضرت شاه عنايتؒ جو خاندان جڏهن بنوري جي ڀر ۾ آباد
ٿيو ته اتي اٺن جهڪائڻ جي ڪري جهوڪ جو ٿالو پئجي ويو
جنهن کي اڄڪله جهوڪ شريف سڏيو وڃي ٿو، اتي ولين جي
ولايت جي امانت پيڙهين پٺيان هلندي آئي جنهن جو ذڪر ٿيل
آهي. حضرت شاه عنايت کي ٽي پٽ هر هڪ خليل الله شاه،
سلام الله شاه ۽ عزت الله شاه قادري هئا جن مان حضرت خليل
الله شاه چغده ذات وارن جي علائقي ڏانهن ويو ان جي درگاه ۽
بيريءَ وارو خاندان مشهور آهي.

هي خاندان ته هونءَ به آڳاٽو هوندو هو،
پر شاه عنايت جي اچڻ سان عظيم ٿي ويو.

شاه عنايتؒ هماء پڪيءَ وانگي،
آسمان تائين پرواز ڪرڻ لڳو.

جڏهن پاڻ هن دنيا مان ڪڍي ڪيائين،
ته پويان ٽي پٽ ڇڏي ويو هو!

اهي ٽي ائين هئا جئن سج روشن هوندو آهي،
هر ڪو حق جي امانت سان ڀريو هو.

جڏهن شاھ عنايت^۲ شهيد ٿي ويو،
تہ پٺيان بہ وارث بہ ڇڏي گذريو.

جن مان هڪ چغده قوم جي پاسي هليو ويو،
۽ اتيئي وڃي درگاه کولي ويٺو.

سندس بہ سڳا وارث بہ موجود هئا،
جنهن مان هڪڙي جوڳ جو شغل اختيار ڪيو.

۽ ٻيو پيرائي گاديءَ تي ويٺو
جنهن وٽ مرشد جي امانت هئي.

انهيءَ هدايت جي سرچشمي مان،
ڪٿي اڃايل اچي سيراب ٿيندا رهيا.

ائين شاھ فضل الله جي متاع (موڙي) مان،
هر ڪو معمور ٿي ٻين کي اڏيندو ويو.

آءٌ ڀلا ان جي ڪهڙي واکاڻ ڪندس،
جنهن صاحب ڪمال ڪيترن کي اوج تي رسايو.

يعني اهوئي صاحب سراسر حق وارو هو،
جنهن جا هزارين مريد ۽ معتقد هئا.

انهيءَ الله جي وليءَ جي جنهن تي نگاهه پئي،
سو فيضياب ٿي حق سان هڪ ٿي پئي ويو.

دلپت دل درياھ

اھوئي فيض جو درياھ ۽ فيض بخش ھو،
جنھن جي تعريف زبان ۽ قلم سان نٿي سگھندي،

ان جي تعريف ايتري طويل آھي جو
منھنجي توڙي ٻي ڪنھن جي ڳڻپ ۾ نہ ايندي.

آءُ هن ڀلاري ۽ برڪت ڀرئي بزرگ جي،
ڪيتري بہ ساراه ڪندس تہ اھا پوري نہ پوندي.

سندس فيض ايڏو وڌڪار وارو ۽ عام ھو جو،
هن جي پوين ۾ بہ ھلندو اچي ٿو.

ڪانئس پوءِ ڪيترائي وليءَ ۽ پير فقير،
ھڪ ئي لحظي ۾ حق سان واصل ٿيا،

آءُ هن سچار خاندان بابت ڇا چوان،
ان سان ڪنھن جي ڀيٽ ئي ناھي.

سندس خاندان مان ھرڪو مستفيض ٿيو،
۽ چوڻڪارو حاصل ڪري ورتائين.

صوفي جي نصيب ۾ جيڪا امانت آيل ھئي،
ان جي پروڙ ڪونادان ڇا ڪري سگھندو.

هن عمدي ڪتاب جو ھي داستان ھتي ختم ٿيو،
۽ مسڪين ”ھريرام“ جي مدعا پوري ٿي.

پڄاڻي تاريخ 4 ذوالحج سن 1305 ھجري
(مسڪين ھريرام جي زباني)

حضرت شاه شهيد جن جو برڪت ڀريو شجرو!!

دل جي صفائي سچائي وارن جو وارث ۽ والي نبين جو سربراه صوفين جو سرتاج حضرت ابوالقاسم محمد صلي الله عليه وآله وسلم آهي جنهن خدا جي خلق تائين هدايت ۽ شريعت جي سجهائي رسائي ۽ انهيءَ عظيم هستي طريقت جي واڳ، معرفت جي حقيقي سچ جي صورت واري حقائق جي مظهر علي ابن طالب تي ظاهر ڪري سندس تحويل ۾ ڏنائين. انهي وٽان امامت جي امانت حضرت ابو محمد امام ثاني حسن بن علي تائين اچي پهتي تنهن کان امامت جون ڪنجيون سيد الشهداء حضرت امام حسين شهيد ڪربلا قتيل معرڪه وفاڪي تفويض ٿيون پڇاڙي اهو شرف امام زين العابدين کي حاصل ٿيو جيڪو ڪربلا جي قافلي جو سالار هو. انهي سڳوري ۽ سدوري کان امامت جو دروازو پنجن امامن ابو جعفر تي ڪليو وري امام جعفر صادق کي وارو مليو ان کان پوءِ درجي به درجي امام موسيٰ ڪاظم امام علي رضا اسان جي حوالي امامت جي امانت سنڀالي. جڏهن صوفين جو دور شروع ٿيو ته حضرت معروف ڪرخي سعادت جي ميدان ۾ وارد ٿيو، شيخ معروف ڪرخي کان پوءِ شيخ الشيوخ سري سقطي تنهن کان پوءِ حضرت جنيد بغدادِي پڇاڙي شيخ ابوبڪر شبلي تائين معرفت جي امانت اچي پهتي...!!! اڳتي هلي هو فيض حضرت شيخ ابوالفضل عبدالواحد بن عبدالعزيز يماني قدس سره ڏانهن منتقل ٿيو وري حضرت شيخ عبدالله طوسي کي معرفت جو ڇٽ نصيب ٿيو جنهن کان شيخ ابوالحسن ابي سعيد ابن علي مبارڪ مغربي رحمه الله عليه مشرف ٿيو ۽ انهيءَ وٽان حضرت شيخ عبدالقادر جيلاني مستفيض ٿيو جنهن کان قادري سلسلي جو عروج ٿيو ۽ شيخ عبدالرزاق قادري ان جي پوءِ واري ڪئي جنهن کان سيد ابو نصر

قادري بيخوديء جو ڄام پري پيتو ان کان حضرت شيخ سيد محمد بن سيد احمد سيد به، بغدادي قادري جي پاءُ فيض ورتو پوءِ سيد حسن بغدادي انهيءَ عشق جي خمخاني تي رسيو، تنهن کان پوءِ سيد محمد بغدادي محبت جي ميخاني جو سنڀاليندڙ ٿيو جنهن جي پٺيان سيد علي قادري ڄام محبت مان سيراب ٿيو ۽ سيد موسيٰ قادري اتان امانت جو شرف حاصل ڪيو، وري سيد امير حسن قادري معرفت مان استفادو ڪري ورتو، جنهن کان شيخ ابو العباس احمد بن حسن مغربي شافعي قادري فيضياب ٿيو پوءِ حضرت شيخ بهاء الدين بن ابراهيم بن عطاء الله معرفت جا مرحلا ڪيا پڇاڙي حضرت شيخ شمس الدين ابو الفتح ابن فتح الله ملتاني معرفت مان مستفيض ٿي چڪو ۽ عرف شاهي سان معروف ٿيو.

انهيءَ ڀلاري وٽان امانت جو باب حضرت شاه عبدالملڪ حسنيءَ کي حصي ۾ آيو جنهن کان معرفت جي سيد حضرت سلطان العاشقين شاه عنايت الله شهيد قادري قدس سره جهڙي ڪامل وليءَ جي تحويل ۾ آئي ۽ اڃا تائين اها امانت سنڌ جي سرزمين جي پاڳ ۾ آهي.

حضرت شاه عنايت جي ولادت کان اڳ سندس خانداني بزرگ پشاور جي پاسي مخدومن جي نالي مشهور هئا جيئن شاه عنايت جي نسبي شجري ۾ آهي اهوئي خاندان اتفاق سان اتان ڇڏي بنوري (سنڌ) جي پاسي آيو جتي اڃا سوڌو آباد رهندو اچي ٿو.

حضرت شاھ شھيد رح جن جي پاڪيزگي

واضح هجي ته خاندان شاهي نشان حضرت صوفي شاه عنايت جو خاندان سندس ڄمڻ کان اڳ تصوف جي لحاظ کان ايڏو اهم ٿي ليکيو ويو جڏهن شاه عنايت رب پاڪ جي عين عنايت سان ظهور ۾ آيو تڏهن خاندان تي خدا نوازش ڪئي جيستو ٿيڪ انهيءَ خاندان جي ايڏي شهرت ڪانه هئي ته به اهو برڪت ۽ بزرگيءَ کان خالي نه هو. ڇو ته هن خاندان ۾ اصل کان بنت رسول جو طريقو رائج هو انهيءَ ئي عالم ۾ حضرت عنايت الاهيءَ جو ورود مسعود ٿيو.

بيشڪ اهو خاندان ان لائق هو ته منجهس شاه عنايت جهڙو بزرگ ظهور پذير ٿئي، هن کان پوءِ انهيءَ خاندان جون پيڙهيون يادگار طور شمار هيٺ اينديون جن جي پاڪ نسب ۾ پاڻ سڳورن صلي عليه وآله وسلم پنهنجي وجود جي ورود تائين ظاهر ٿيو.

منازل اصلا ب

اولاد حضرت شاھ عنايت الله صوفي قادري رحمة الله صلب کان عنايت الاهي اچي هتي رسيو الاهي سلامتي ۽ عزيز عزت مان سان ليکن کيس اولاد ڪانه هئي ان ڪري سندس پاءُ جي اولاد جو احوال پيش ڪجي ٿو

واضح هجي ته جڏهن جناب هدايت مآب حضرت سلطان السالڪين قطب التار ڪين شاھ عنايت الله جي تصوف جو طريقو شروع ٿيو ۽ امانت واپس آئي ته سندس اولاد ۾ ٻه فرزند شاھ سلام الله شاھ تجل وارو ۽ ٻيو شاھ عزت الله قادري، صوفي قدس الله سره هم مسند ڏئي هئا (خدا جي قدرت) انهن ٻنهي مان ڪا اولاد نه رهي، جڏهن ته مٿين پيڙهين مان ان جون پيڙهيون هلنديون آيون.

حضرت شاھ عنايت رحه جي مسند کي حضرت شاھ ابراهيم شاه پنهنجي وجود مسعود سان شرف بخشيو ان سڳوري حق جي امانت پنهنجي فرزند کي عطا ڪئي. انهيءَ جي پٺيءَ مان شاھ فضل الله شاه، ابراهيم شاه ۽ نور الله شاه ٿيا ۽ نور الله شاه جي پٽ مان عزت الله شاه ۽ رحمت الله شاه قادري وجود ۾ آيا جن مان هڪڙو رياضت ۽ مراقبي ۾ ڪامل ۽ ٻيو مسند ڏئي بڻيو، عزت الله شاه جيڪو مسند ڏئي هو، تنهن جي پٽ مان ابراهيم شاه ۽ پوءِ ان مان ٻه موتي محمد زاهد شاه ۽ محمد يوسف شاه قادري پيدا ٿيا، پير محمد زاهد شاه ”سٺ شاه“ جي نالي ۽ پير محمد يوسف شاه پير جمن شاه جي نالي سان مشهور هو. انهن ٻنهي مان ڪنهن فاني جڳ کي ڪنهن وجود جي امانت بخشي يعني پنهنجي پويان ڪا اولاد نه ڇڏيائون انهيءَ ڪري جهوڪ وارن بزرگن جو خاندان پڄاڻيءَ تي پهتو.

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ.

هتي اصلا ب طيب حضرت صوفي شاه عنايت رحه شهيد جو

شجرو پورو ٿيو.

حضرت شاھ عنايت رحمہ اللہ، مرشد جي تلاش،

هندستان اُسرڻ ۽ سندن واپسي

سموري ساراھ ان آڳاٽي ڏٺي جي،

جنهن جي ذات هر بحث کان مٿاهين آهي.

انهيءَ ئي پنهنجي بي مثال حڪمت سان،

هن ڪائنات کي قانون موجب خلقيو آهي.

جنهن نبين توڙي ولين کي هن مٽيءَ مان،

خاص طريقي سان پيدا ڪيو آهي.

پنهنجي سخاوت جي اٽڪٽ کان مان،

انهن کي نقعي سان نوازي ڇڏيائين.

۽ هنن ۾ امانت جي ڳري بار کي،

پوريءَ طرح پنهنجي سر تي کنيو.

صوفي شاھ عنايت رحمہ لہي سنبري،

پنهنجي ماڳ سنڌ مان هند روانو ٿيو.

سندس مرشد ڪامل پير عبدالملڪ،

جنهن جو رتبو آسمان کان اٿاهون هيو.

اهو مرشد برڪت جي ڀانڱين هُما جئان هو،

۽ لامڪان جو بهترين بادشاھ ليکبو هو.

اهوئي بي نشان بي مثال لامڪان جي،
مڙني مرحلن جو بهترين هسوار هو.

اهوئي حق شناسي ۾ هر طرح ماهر هو،
۽ موتين جي ڳولائن جو قدردان پڻ هو.

انهيءَ ڪامل مرشد عبدالملڪ جي امانت کي،
پنهنجي لاءِ پسند ڪري سيني سان لاٿو.

پير عبدالملڪ حق جي رازن کان آشنا هيو،
تہ شاھ عنايت جي ترار سندس پاڻي پيتل هئي.

صوفي شاھ عنايت پنهنجي مرشد وٽ،
وڏي عزت ۽ مان مرتبي وارو هو.

هي پنهنجي رب جي عشق ۾ غرق رهندڙ هو،
۽ سندس وحدانيت جي باغ جو روشن ڏيو هو.

پاڻ سدائين مراقبي ۾ محو هوندو هو،
دنيا جي بيائي کان پراهون ٿي رهيو.

سندس نگاه ۾ شاھ توڙي گداگر هڪ جهڙا هئا،
کيس مرشد وٿان سنڌ وڃڻ لاءِ حڪم مليل هو.

سائس صوفين جي جماعت پڻ گڏ رواني ٿي،
جن مان هر هڪ الاهي محبت ۾ مست هيو.

اھي سڀئي الله وارا گڏجي ھيڪاندا ٿي،
ھند مان سنڌ جھوڪ ڏانھن اُسھيا.

ھزارين حق جا طالب جتان ڪٿان ڪھي،
اچي کانئس نفي ۽ اثبات جو سبق وٺڻ لڳا.

جڏھن بہ ڪنھن سندس حسن جو جلوو ڏٺو ٿي،
تہ بلبل جڻان مٿس مست ٿيندو ٿي ويو!!

ھن جي دل ۾ خدا کان سواءِ ڪجهہ بہ نہ ھو،
خدا جي مخلوق وٽس ھڪ جھڙي ھئي.

سندس ميخاني ۾ رات ڏينھن عشق جي روتق ھئي،
ھرڪو ھن جي علم عمل جو عاشق ھيو.

سندس مبارڪ تعليم مان اڪثر طالب ڪامياب ٿيا،
جيڪي سڀ اھل الله خدا وارا ھوندا ھيا.

حضرت شاھ شھيد رحمہ ماڪ ۽ حاسدن جو حسد

جڏهن سندس (شاھ عنايت) جي ناموري وڌڻ لڳي،
۽ حق جي حصول لاءِ خلق هن ڏانهن رجوع ٿي،

۽ سندس عشق الاهي جو آواز هر طرف بلند ٿيو،
تہ سمورا رسمي خاندان ريندا ويا!
تہ ٻيا سمورا خانداني پير ماڻهن جي،
نظرن کان اوجھل ٿيندا ويا.

جڻ سج جي سوجھري کان ستارا ماند ٿيڻ لڳا،
چوڏھينءَ جي چند رات جي اوندھ ختم ڪري ڇڏي.

جڏهن سڄي وليءَ جو جڳ ۾ ظھور ٿيندو آھي،
تہ هر طرف صبح جو سُجھائي ڏک ڏيندي آھي.

حسد، ساڙ ۽ حملي جي تياري

مخالف پيرن ۾ ايتري قدر حسد وڌي ويو،
جو سندن عقل ۽ ايمان بلڪل ويندو رهيو.

سند ۾ تڏهن يار محمد ڪلهوڙو حاڪم هو،
جيڪو اڃا تائين مشهور رهندو اچي ٿو.

سڀئي پير پاڻ ۾ ملي پوريءَ طرح ٻڌي ڪري،
هن وٽ هڪلي ويا ۽ نفاق جو اظهار ڪيائون.

يار محمد ڪلهوڙو ڀرمٽريو ٿي انهن منافقن سان.
ملي گمراهيءَ ڏانهن مائل ٿيندو ويو!

ولين وٽ رب جي رضا جو عمل دخل هوندو هو،
انهيءَ ڪري دوست دشمن جي ڳالهه نه ڪندا هئا.

اهي پنهنجي مالڪ جي رضا تي راضي رهي،
پاڻ تي آيل هر مصيبت برداشت ڪندا ٿي رهيا.

حاسدن اهڙي سالڪ (شاهه عنايت) سان اچي لاتي،
جنهن جي دل مان هر ڪنهن لاءِ دعا نڪرندي هئي.

يار محمد به انهن جي پڙڪاڻڻ تي لڳي ويو ۽
هڪ دم صوفين سان دشمني ڪرڻ لڳو.

يار محمد هونءَ ته سنڌ جي وڏي خاندان مان هو،
پر حاسدن جي چرچ تي فقيرن سان ڦٽائي ويٺو.

هو انهيءَ بدظني ۾ به اچي ويو ته متان ڪٿي،
فقير سندس حڪمراني جو خاتمو نه ڪري ڇڏين.

جڏهن شينهن طاقت ۾ اچي ويندا آهن ته
انهن جو مقابلو ڪوبه نه ڪري سگهندو آهي.

اُن کان اڳ جو پنهنجي قتل جو وارو اچي وڃي،
پنهنجي بچاءَ جي باري ۾ سوچڻ گهرجي.

جيتوڻيڪ هي هستي نڪ ۽ ڪرامت واري آهي،
پر اها پنهنجي اندر جو ڦٽ به ٿي سگهي ٿي.

ننڍي وڻ کي بروقت پاڙون پٽي سگهجي ٿو،
پر جڏهن وڏو ٿي ويو ته ڏکيائي سان نڪرندو.

انهي ويچار سان دشمن جنگ جي لاءِ تيار ٿي ويو،
سندس اندر جي آرسِي تي ڪٽ چڙهي وئي.

مقامي حڪومت حملو ۽ فقيرن جي فتح

يار محمد ڪلهوڙي آخر لشڪر گڏ ڪري،
ناجائز ۽ ناحق جنگ جي تياري ۾ لڳي ويو.

۽ پنهنجي آقاڻن کان اجازت وٺي ڪڻڪ سان،
سنڌ جي وارث ۽ وليءَ جي اچي سامهون ٿيو.

چوڌاري هٿيارن پٺو هارن سان قلعي بندي ڪري،
بيدردي سان بيگناهه تي حملو ڪري ڏنائين.

هن جي آڏو چاليهارو صوفي الله جي آسري،
سر تريءَ تي رکيو جنگ لاءِ تيار بيٺا هئا.

جنگ لڳندي ڪيترائي سرڪاري سپاهي قتل ٿي ويا،
۽ ڪيئي ميدان ڇڏي ڀڄي جان ڇڏائي نڪتا.

جڏهن ڏاڏن سان پوک ۾ لاپارو ڪيو ويندو آهي،
تڏهن صرفين جي ترارين به پنهنجا ڪم ڪري ڏيکاريا.

رات جو صوفي پنهنجي جاءِ تي واپس هليا ويا،
اڪيلائي ۾ پنهنجي رب جو ذڪر ۽ فڪر ڪرڻ لڳا.

دلپت دل درياھ

صبح مردان سان سڀ گڏجي جنگ جي ميدان ۾ آيا،
۽ سورهيائي سان ترارين جا جوهر ڏيکارڻ لڳا.

انهيءَ ڏينهن ۾ ڪيترن منڪرن کي ماري مات ڪيائون،
سندن مقابلي جو زور ڏسي ڪيئي پڙ ڇڏي پڄي ويا.

ائين ڪندي ڪي صوفي جنگ جي ميدان ۾ ڪاهي پيا،
جن اچي جنگ جو نقشو ٿي بدلائي ڇڏيو.

انهن مان ڪنهن الله جي نالي جو نعرو نروار ڪيو،
تہ ٻيا وري حق جي ذڪر ۾ مشغول ٿي ويا.

اهي فقير خدا جي ذڪر ۾ ايتري قدر محو ٿي ويا،
جو انهن کان جنگ ٿي وري وئي!!

هوڏانهن مخالفن جو، هنن جو اهو حال ڏٺو،
تہ موقعي جو فائدو وٺي فقيرن کي قتل ڪرڻ لڳا.

حاسدن جي حملي سان صوفين جو قتل عام ٿيڻ لڳو،
جيڪي هڪ ٻي پٺيان شهيد ۽ رت ۾ ڳاڙها ٿيندا ويا.

جڏهن صوفين جي دشمن کي اها خبر پئي تہ،
مست هاڻيءَ جتان ميدان اندر ڌوڪي آيو.

صوفين جڏهن جنگ ۾ اها صورتحال ڏٺي تہ،
تير تراريون ڦٽا ڪري خالي هٿين اڳتي وڌيا.

دلپت دل درياھ

پوءِ ته ائين اچي دشمنن جي مٿان ٿٽا جو،
سندن عضوا ڳيا ڳيا ڪندا پار پوندا ويا.

دشمنن جا ڪيترا ماڻهو ترارين جو ٻڪ بڻائيندا،
ڄڻ چئو ته، تڪي هوا ڪڪرن کي اڏائيندي وئي.

صوفي شينهن وانگي ويڙھ ڪند انھرا هٿندا ٿي ويا.
سندن مخالف رين جي ڏٺ وانگي ڊوڙندا پئي ويا.

جنگ جي ميدان ۾ صوفي ڄڻ شينهن پئي لڳا،
۽ مخالف گڏھن کان به بدتر ڏسڻ ۾ ٿي آيا.

هاڻيءَ جي پير هيٺان ڪول ويڇاري جو ڪهڙو وس،
يا شينهن جي مقابلي ۾ پليءَ جي ڪهڙي مجال!

درويشن جي ڪتارين اهي ڪم ڪري ڏيکاري،
جو حاسدن جون چاٽيون باھ ۾ پھڙڻ لڳيون.

جڏهن دشمنن جا گج ماڻهو ڪسجي ويا،
ته باقي بچيل بيڙا ٿي پاڇ ۾ ڪاهي پيا.

جنگ جي ھول کان سڀني کي ڏکڻي وٺي وئي،
لاچار گھڻن کڻي ڪڙين تي زور رکيو.

يار محمد ڪلهوڙي جڏهن پنهنجن جا اهي پرڪار ڏٺا،
ته هن هيڏي ساري حاڪم جا ڇھ ٿي ڇڄي پيا.

دلپت دل درياھ

سندس ساٿياري ته بلڪل ميارِي ٿِي پيا پر،
هن جي خاندان وارا به مھڻن ھاب ٿي چڪا.

ائين اھي ملمون وڌيڪ ملامت ھيٺ ايندا ويا،
پنھنجو ته ڪارو منھن ڪيائون پر وڏن کي به لڄائي ڇڏيائون.

جڏھن سون ھزارن تائين شاھي لشڪري قتل ٿيا،
پيا بزدل ۽ مڪار به ميدان ڇڏي پڳا.

ڪلھوڙن مان جڏھن جنگ ۾ ڪا غذا نه ٿي،
۽ سڀئي جنگ کان دل لاهي ساڻا ٿي پيا.

ته خود يار محمد به ارڙھن ڏينھن گذرڻ کان پوءِ،
انهي جنگ جي جنجل مان ڏاڍو اڇي بيزار ٿيو.

هن ٻيھر جنگ جي طاقت نه ساري تنھن ڪري،
سترو دھلي کي مدد لاءِ ٻاڏائڻ لڳو!!

صوبائي ۽ مرڪزي حڪومت جو گڏيل حملو

يار محمد نيٺ هڪليندي وڃي دهليءَ پيڙو ٿيو،
بادشاهه ڪاوڙيل هوندي به مصلحت کان ڪم ورتو.

۽ ساڻس ان ڪري منهن ڏيڻ جي ڪيائين،
ته جيئن ملڪ پنهنجي هٿن مان هليو نه وڃي،
ڪجهه ڪجي ان لاءِ وزيرن کي ڪوٺايائين.

صلاح هلندي سندس پٽ حسن علي چوڻ لڳو،
جيڪو تمام بيڄڙو ۽ بيڪار هوندو هو،

آءُ لشڪر سان ڪاهي صوفي (شاهه عنايت) کي،
بلڪل ملڪ مان دفع ڪري ڇڏيندس.

صلاحڪارن مان هر ڪنهن بادشاهه کان پڇيو،
ته ڀلا انهيءَ جنگ جي ضرورت ڪهڙي آهي.

سڀني جو خيال هو ته انهيءَ جنگ کان ٿارو ڪجي،
پر بادشاهه کي اهڙي ڪابه ڳالهه دل سان نه آئي.

بادشاهه نيٺ جنگ جي بندوبست ۾ لڳي ويو،
ڇو ته کيس اقتدار بچائڻ جو بهانو درپيش هيو.

پاڻ ڪوشش ڪري ساڻيڪو هزار لشڪر گڏايائين،
جنهن جو اڳواڻ سندس پٽ حسن علي ٿيو.

دلپت دل درياھ

جڏهن ڪلهوڙي حاڪم شاهي لشڪر جي آمد جو ٻڌو،
ته ان جي آجيان لاءِ اڳتي وڌي آيو.

هن انهن حمايتين اڳيان پنهنجا ڏک سور پٽيندي،
ڪي گهٽ وڌ ڳالهيون پڻ بيان ڪيون.

حاسدن هڪدم جنگ جي ميدان ڏانهن قدم وڌايا،
۽ صوفين مٿان وڃي اڇانڪ ڪاهيائون.

ڪلهوڙن ۽ دهليءَ وارن جا جيڪي ارادا هئا،
تن جي صوفين کي سڄي خبر چار هئي.

صوفين حضرت شاه عنايتءَ کي عرض ڪيو ته،
حاسدن جي خاتمي لاءِ حڪم ڪيو وڃي.

شاه عنايتءَ کين هڪ بصر ڍڳ مان کڻي اچڻ لاءِ چيو،
فقيرن هڪدم حڪم جي تعميل ڪئي.

جڏهن بصر جي ڳنڍ آڻي حاضر ڪئي وئي،
ته شاه عنايتءَ ان مان هڪ بصر هٿ ۾ جهلي.

حق جو نعرو هنيو ۽ ان جو مٿيون پاسو،
چُرِيءَ سان لاهي الڳ ڪيائين.

پوءِ فقيرن ڏانهن منهن ڪري ساڳئي فقير کي فرمايائين ته،
هي بصر جتان آندو اٿو اتي وڃي رکڻ!

ٿوري دير گذرڻ کان پوءِ ان ئي فقير کي سندس حڪم ٿيو،
تہ اهو بصر کڻي اچي هت حاضر ڪيو.

اهو فقير دروازو کولي وڃي اندر داخل ٿيو،
۽ بيٺي پير واپس اچي چوڻ لڳو!

مرشد سائين، سبحان الله چا ڳالهه ڪجي،
اندر تہ عجيب ماجرا پئي ڏسجي.

کيس حڪم ٿيو تہ اها ماجرا بيان ڪر!
فقير ٻڌايو! هتي تہ بصرن جون سوين منڍيون،

ائين لڻيون پيون آهن چڻ چئو تہ ڪنهن،
هت سان لاهي ڇڏيون هجن!!

اهو ٻڌي حضرت شاھ عنايتؒ فرمائڻ لڳو،
ان مان اوهان کي معلوم هئڻ گهرجي.

تہ جيڪڏهن آءٌ چاهيان تہ بلڪل ۽ برابر ائين ئي،
هڪ منڪر جي مارڻ سان سڀئي ماري سگهان ٿو.

جڏهن مخالف فوج ڪاهيندي اچي ويجهو پهتي،
تڏهن صوفين، فقيرن نعرو بلند ڪيو.

تڏهن حضرت ولي (صوفي شاھ عنايتؒ)،
اندر وڃي ترار چيلھ سان ٻڌي آيو.

دلپت دل درياه

جڏهن جهوڪ جو شاه وڃي حد تي رسيو،
تڏهن پريان مخالفن جا ڪڪ ايندي ڏٺائين.

پوءِ جئن اها ترار سندس مياڻ مان نڪتي،
تہ قتلام (قتل عام) شروع ٿيو ۽ ڪهرام مڃي ويو.

پاڻ ڏاڻي وانگر ڪيتريون منڍيون لاهي،
وري ترار مياڻ ۾ وجهي ڇڏيائين.

۽ سنڌري کي سوگهو ڪري چڪي ٿاڻي،
ترار جي مٿان هٿ رکي ڇڏيائين.

جيڪڏهن وليءَ سڳورا پنهنجي ترار کي،
لاڳيتو وهائيندا رهن تہ جڳ جو واهي ڪير ٿئي.

دستور آهي تہ جيڪو پاڻ کان ڏاڍي سان،
هٿ اٽڪائيندو تہ هڪيو ٽڪيو هيٺ پيو هوندو.

آءُ ناچيز بندو الله وارن جي ڪهڙي واکاڻ ڪريان،
اها واکاڻ بہ ڪو الله وارو ئي ڪري سگهندو.

ولين جي ڪمن ۾ ڪابه گهٽ وڌائي ڪانهي،
سميرغ کي ڪوبه زير ڪري ڪونه ٿو سگهي.

ولين جي ڪارنامن سان ڪنهن جي پڄت ناهي،
ڪوبه سميرغ جي آڏو بيهي نٿو سگهي.

هاڻ اي ”مسڪين“ الله وارن جو قصو اڳتي هلا،
جيڪي ان جي قرب تي قائم آهن.

شھزادو علي حسن قتل حڪومت جي بيوسي!

جڏهن شاهي لشڪر جنگ جي ميدان مان ڀڳو،
تہ ان جي پويان ٻين بہ ڀاڄ ۾ منهن وڌو.

حسن علي جئن ڏٺو تہ لشڪر ميدان ڇڏي پيو وڃي،
تہ پاڻ ۾ گهوڙي تہ لانگ ورائي ٻر منهن ڪيائين.

سندس گهوڙو هٽڪندي هراسجي پيو،
۽ هلندي اهڙو ٽاپڙيو جو ڌڻيءَ جي پناه.

ائين گهوڙو سندس قبضي مان نڪري ويو،
۽ هو پاڻ لوڏن ۾ اچي پٽ تي ڪري پيو.

گهوڙي پنهنجي سوار کي اونڌو ڪيرائي وڌو،
چو تہ سوار پاڻ کي پوري طرح سنڀالي نٿي سگهيو.

سوار جا پير رکين اندر قابو ٿيل هئا،
جن کي ڇڏائڻ جي ڪنهن ۾ طاقت نہ هئي.

گهوڙي سوار لاش تي پيو تہ گهوڙو ان کي گهلڻ لڳو،
۽ لاش گهوڙي جي لتاڙ ۾ اچي ويو.

لشڪر وارن جڏهن اهو لقاءَ ڏسي ورتو تہ،
ڊوڙي لاش کي ڇڏائي ڀرتي ڪيائون.

دلپت دل درياھ

اها خبر جڏهن حاڪم جي ڪنن تائين پهتي،
تہ خوف ۾ اچي مصلحت وارو رستو اختيار ڪيائين.

هن پنهنجي دل ۾ اها سوچ ڪري ورتي تہ،
صلح نہ ٿيڻ جي حالت ۾ دهليءَ مان غضب نازل ٿيندو.

اهو سوچي وڌيڪ صلاح مصلحت جي لاءِ،
دهليءَ جي درٻار ڏانهن رجوع ٿيڻ جي ڪيائين.

هن اندوهناڪ واقعي کان پوءِ حاسدن جي،
ڪڙم قبيلي ۾ ماتم پئجي ويو تہ هي ڇا ٿيو؟

فوج جي سپه سالار سموري حقيقت بيان ڪري،
شاھي درٻار کي ذري پرزي کان آگاه ڪيو.

ڪلهوڙو حاڪم خاص ڪري پشيمان ۽ پريشان هو،
۽ سڄي روڻداد روڻهار کي نموني بيان ڪيائين.

پوءِ سڏ ڪا پري چوڻ لڳو، سچ پچ تہ سرڪار،
انهيءَ ارڙي طاقت کي منهن ڏيڻ محال آهي.

اتي لشڪر موڪلڻ بدران بهتر ائين آهي تہ،
هيٺين مصلحت مطابق صلح ڪيو وڃي!!

پوءِ هڪ درخواست لکي درٻار ۾ پيش ڪيائين،
جنهن ۾ انهيءَ سخت واقعي لاءِ صلح جو ستوهه هو.

بادشاھ سلامت کي گھر جي تہ جلدي صلح ڪري،
جيڪڏهن نہ تہ اسان جو خاتمو ٿي ويندو.

دلپت دل درياھ

اسان ۽ اوهان جو ملڪ ٻين جي حوالي تي ويندو،
اسان ۽ اوهان جي وڏي بدنامي ٿيندي

اها روئداد ڪا اهڙي تهڙي ۽ معمولي ڪانه هئي،
جنهن تي بادشاهه سلامت، سامت (صبر) ۾ رهي هاءِ

خاص ڪري جڏهن بادشاهه سلامت ڪي!
پنهنجي پياري پٽ جي موت جي خبر پئي.

ته سندس وايون بتال ٿي ويون ۽ ٻڌتر ۾ اچي ويو،
۽ بيوس ٿي سڌڪا پري، روئڻ ۾ اچي پيو.

هنڪي سنڌ جي حاڪم بابت ته سڌ پئجي وئي،
پر پنهنجي طاقت جو به پورو اندازو ٿي ويس.

ان سان گڏ پنهنجي غلطيءَ جو به احساس ٿيس،
جنهن تي افسوس ۽ اندوه مان هٿ ملڻ لڳو.

سنڌ جي ڪلهوڙي حاڪم کي ڏاڍيون جُنيون،
۽ ملامتون ڪيائين جيڪو ڦڪائي ۾ ٻڌڻ لڳو.

دھلي حڪومت پاران يار محمد ڪلهوڙي کي دٻڙاھت

دھليءَ جي بادشاھ وٽان دستخط ٿيل ۽ مهر لڳل،
صلحنامو ۽ ان سان گڏ پيو شاهي فرمان.

جنهن ۾ سنڌ جي ڪلهوڙي حاڪم يار محمد ڏانهن،
لعنتون، ملامتون، وغيره لکيل هيون!

جڏهن اهو سمورو حال احوال حرف بحرف،
ڪلهوڙي پڙهيو ته پتنگ جٿان باھ ۾ پچرڻ لڳو.

سندس هانءُ ساڙ ۾ سڙڻ لڳو ۽ جگر ڪاڄي ويس،
ائين پيو ڏسجي ڄڻ غم جي درياھ ۾ ٻڏي رهيو آهي.

هن جي اندر ۾ لعنت جو ڪنڊو چپي چڪو هو،
جنهن ڪري دل مان آهون آلا ڪري پئي نڪتس.

انهيءَ پریشانيءَ جي اونداهيءَ عالم اندر،
ڪيئي حيلاً بهانا ٺاهڻ ۽ مٽائڻ لڳو.

هتي في الحال دھليءَ جي بادشاھ جو،
احوال پورو ٿي چڪو، جيڪو سڀني ٻڌو!

اهو داستان مسڪين (هري رام) ان ڪري بيان،
هيٺ آندو ته جيئن حق جي طالبن کي آگاهي هجي.

صلح جي پيغام پويان دغا بازِي

هاڻ مسڪين تون ان واقعي جي پڌرائي ڪر،
جنهن ۾ وليءَ سڳوري رب جي رضا قبول ڪئي.

جڏهن ڪلهوڙي کي فتح جي اميد ڪانه سڄهي،
ته پریشانيءَ ۾ اچي نڳيءَ تي لهي پيو!

پنهنجا امير امائي صلح لاءِ ڪوشش ڪيائين،
سندس اندر ڪوڙ ۽ نڳيءَ ۾ ورتل هو.

هن ڏاڙهيءَ جو اقرار ڏئي قرآن وچ ۾ آندو،
اهڙيءَ اٽڪل سان پنهنجو اعتماد ڄمائي.

چيائين ته سائين! مونکي اوهان جي زيارت جو ڏاڍو،
شوق آهي ۽ انهيءَ راز جو علم خداکي آهي.

انهيءَ ۾ دير نه پوڻ گهرجي جلدائي ڪبي،
ته جيئن اسان سڪايلن جي آس پوري ٿئي.

اهو پيغام ڪٿي ايلچي هڪدم روانو ٿي ويو،
۽ شاهه عنايت کي وڃي بنادير رسايائين.

صوفين جا سرتاج نظر بند

شاه صوفي جڏهن ڪلهوڙي جو پيغام ٻڌو،
ته چوڻ لڳو ته حاسدن تي خدا جي لعنت هجي.

جن جي زبان تي قرآن ۽ دل ۾ فريب آهي،
تن تي فقيرن کي ڪينءَ اعتبار اچي سگهندو.

شاه صوفي وڏي واڪي اعلان ڪرڻ لڳو،
اسان پنهنجو سر تريءَ تي رکيو، ڀلي نيزا آيا ٿين.

الله تعاليٰ جي مشيت کان انڪار نه آهي،
جيڪا ان جي رضا، هوندي سا قبول ڪرڻي پوندي.

اسان کي اڳ پوءِ جي، هاڻ ڪابه گهڻي ڪانهي،
اسان پنهنجو سر الله جي راه ۾ قربان ڪيو.

لازمي طرح الله جي حڪم کي اوليت ڏيڻي آهي،
ته پوءِ هن سر کي نيزي تي چڙهڻو پوندو.

بدن ته روح جو سدائين دوست رهندو اچي ٿو،
پر انهن جو تعلق پڪي ۽ پيچري وارو ئي آهي.

دلپت دل درياه

جيڪو شخص بدن کي اصل سمجهي ان کي پالي ٿاڻي ٿو،
تنهن کي ڪڏهن به معرفت جو ميوو نصيب نه ٿيندو.

شاه عنايت ايلچي، کي چيو ته تون اتي وڃي چؤا
ته ستن ڏينهن ۾ اوهان اچي اسان سان ملي سگهو ٿا.

ڪلهوڙي کي ايلچي وڃي اهو پيغام پهچايو ته،
ان خوش ٿي ايلچي، کي انعام سان نوازيو.

پوءِ هو مقرر ڏينهن واري واعدن جو انتظار ڪرڻ لڳو،
الله وارو شهيد شاه صوفي ڏينهن تي پهچي ويو.

هن ڪلهوڙي جي ڪاريهر ذهن ۾ خيال آيو،
ته هڪدم شاه صاحب کي ڳجهه ڳوه ۾ قتل ڪري ڇڏجي.

نوڪر کي حڪم ڪيائين ته جلدي هتان وڃي،
شاه صاحب کي ڪنڊ پاسي بند ڪري ڇڏ.

قتل جو ارادو، هيبت ۽ شهادت

يار محمد هڪ ماڻهوءَ کي شاه جي قتل جي لاءِ،
ڏياري موڪليو جيڪو اوڏاهن ڊوڙندو ويو.

پر ان ڏٺو ته خدا جو ولي ذڪر فڪر ۾ مشغول آهي،
اهڙي نموني جو سندن بدن ۾ ڄڻ ساهه ئي ڪونه آهي.

اهو ڏسي هو هڪدم واپس آيو ۽ ٻڌايائين ته،
مونکي انهيءَ ڪم ڪرڻ جي جرئت ئي نه آهي.

پوءِ ڪلهوڙي بي ڪي حڪم ڪيو ته هڪدم وڃ ۽ وڃي،
ان ٻي هٿيار جو سر ڌڙ کان ڌار ڪري ڪڍي اچ.

ان وڃي خيمي اندر ليٽو پاتو ته کيس نظر آيو ته،
شاه صاحب جي پيشاني نور جي تجلین سان ڀرهي.

اهو به مرعوب ٿيو ۽ شاه صاحب جو مريد بڻجي ويو،
پوءِ واپس ورندي ڪلهوڙي بابت عرض ڪيائين ته:

هن مونکي اوهان جي قتل جي لاءِ اماڻيو هو،
ائين چئي روج ۾ پئجي ويو ۽ ڳوڙها ڳاڙڻ لڳو.

شاه چيس ته اي نيڪ مرد تون ڪوبه غم نه ڪر،
حق تعاليٰ جي مشيت کي ڪوبه تاري نٿو سگهي.

دلپت دل درياھ

پنهنجو به شوق اهو آهي ته هي سر فدا ڪري،
وڃي محبوب حقيقي اڳيان سر خرو ٿيان!

يار پنهنجي يار کي ملاقات لاءِ سڏيندو آهي،
اهو يار ڪهڙو جو يار جي سڏ تي وڃڻ جي نه ڪري.

جيڪو دوست پنهنجي دوست کان سر پيارو ڪري ٿو،
اهو ياريءَ ۾ بلڪل ڪچو هوندو آهي.

خالي دلي ۾ آسمان جو عڪس ڪٿي نظر ايندو،
جڏهن دلو پاڻيءَ سان تار هوندو تڏهن عڪس ڏسبو.

ماڻهو گهر جي اندر ڪيترو به آزاد هجي ته به،
چوڌياري اندر بند آهي انکي آزاد نه چئبو.

گهر کان ٻاهر آسمان جي ڇت ويڪري ڏسجي ٿي،
روح بدن کان آزاد ٿيو ته اهائي وسعت ماڻيندو.

جيڪڏهن جسم هليو ويو ته پوءِ ڇا ٿي پيو،
ان کان پوءِ ته وسيع دنيا ۾ وڃڻو پوندو آهي.

فاني بدن ويو ته ڇا، هي روح ته لازوال ئي آهي،
جڏهن هڪ گهر ڊهي پيو ته مالڪ ٻيو گهر ٺاهي وٺندو.

اهڙي ريت شاهه صاحب ان عقيدتمند شخص کي،
ترار سندس هٿ ۾ ڏني ۽ کيس چيائين ته:

دلپت دل درياھ

هي ترار مونکي منهنجي مرشد وٽان مليل آهي،
اها ئي مونکي منهنجي محبوب سان ملائي رهندي.

تون جيڪا تڪليف ڪندين تنهن جي عوض توکي،
آءٌ ڪجهه ڪلدار ڪڍي ڏيان ٿو...

تون به ته منهنجو واقعي سچو آهين جو مونکي،
منهنجي دوست سان ملائي ڇڏيندين،

تون خوشيءَ سان منهنجي تمنا پوري ڪري ڇڏ،
هي ترار ڪٿ ۽ منهنجي سر تي وهائي ڪڍ!

مونکي هن ترار کان سواءِ ٻي ترار وڌڻ واري ناهي،
منهنجي مرشد مونکي خاص طور اها عطا ڪئي آهي.

سر مبارک نيزي تي ۽ ڪلهوڙي سان ڪلام

صوفي شاه عنايت جي ان نيڪ مرد هٿان شهادت،
ماڻڻ ۽ ان کان پوءِ سر مبارڪ جو ڳالهائڻ.

هن کي اهو امر ٿيو ته تون آسري الله جي،
ترار ڪشي صوفيءَ جي سرتي وهائي ڪيا.

هو ان ڪم جي لاءِ تيار ٿيو ۽ صوفيءَ جو حڪم،
مجي مٿس وار ڪيائين، اهو ئي قضا جو امر هو.

آخر صوفيءَ جو سر بدن کان ڌار ٿي ويو،
سر مان صدا نڪتي وحده لاشريڪ له لاشريڪ له.

يعني الله هڪ ئي آهي ان جو ٻيو ڪو شريڪ ناهي،
بيشڪ وحده لاشريڪ له حق جو آواز آهي.

جڏهن اهو سر مبارڪ هٿ ۾ ڪيائين،
ته گل وانگر ٽڙندي ڏسي سبحان الله چيائين.

يار محمد جڏهن اهو سر مبارڪ ڏٺو ته،
ته جڪ ڪائي پنهنجا ڏند ڪرڻ لڳو!

هن کي انهيءَ ڪڏي ڪم تي ڏاڍي ڦڪائي ٿي،
۽ جيڪو تڪو اندر ئي اندر ۾ کيس ڦٽڪار ڪندو رهيو.

دلپت دل درياه

جڏهن الله جي وليءَ جو سر بدن کان الڳ ٿيو،
تہ کلي فرمايائين، بيشڪ الله هڪ ئي آهي.

تمام گهڻي تازگي ۽ فرحت سندن مبارڪ مان،
بکڻ لڳي جيڪا الله جي طرف کان ظهور ۾ آيل هئي.

دنيا ۾ وليءَ جي شان شوڪت جو نثار وڃڻ لڳو،
هڪ موت بدلي کيس هزارين حياتيون ملي ويون.

ان وقت سندس سر نيزي تي چاڙهيو ويو،
۽ هر طرف هو حق جا هوڪرا پئجي ويا.

دنيا برابر حيرت جو مقام سمجهڻ کپي،
جيڪي منجهس آهي سو قربان ڪرڻ گهرجي.

آءٌ مسڪين (هريرام) هن حقيقت جي باري ۾،
پلا ڪهڙي بيان جو اظهار ڪري سگهان ٿو.

جڏهن هن صوفي جو سر ڪلهوڙي جي اڳيان آيو،
تہ هو پريشان ٿيڻ لڳو، اتي صوفيءَ فرمايو.

آءٌ مرندي به جيئن ۾ شامل آهيان،
چو تہ مان لازوال آهيان ۽ لازوال رهندس.

هي تير هي تراريون ڪنهن کي ماري نٿا سگهن،
نہ وري باهه پاڻي ۽ هوا ۾ اها طاقت آهي.

دلپت دل درياھ

ڪوبه شخص ڪنهن کي ماري مات نٿو ڪري سگهي،
اجل به حڪم کان سواءِ ساهه ڪڍي نه ٿو سگهي.

درياھ ۾ جيڪا ڦيڻ ظاهر ٿي وري هلي ٿي وڃي،
ان مان ائين سمجهه ته پاڻي آخر پاڻي ٿي ويو.

جيڪڏهن حياتيءَ جو گھڙو پڳو ته گھوريو،
ان جو آسمان کي ڪهڙو الڪو؟ ٿي سگهي ٿو.

رنگ هميشه بي رنگ شيءِ تي چڙهندو آهي،
رنگ لھڻ کان پوءِ ساڳي شيءِ بيرنگ ٿي پوي ٿي.

بي رنگ فنا نه ٿي ويندو آهي ان جو وجود،
ائين آهي جيئن مهمان سراءِ ۾ ڪو مهمان هجي.

جڏهن ڪو بيرنگ رنگ کان آزاد ٿئي ٿو ته،
ان تي وري به رنگ جو ڪونه ڪو اهڃاڻ رهي ٿو.

بيرنگي ڪيترا به ڪٿي رنگ اختيار ڪندي رهي،
تڏهن به وقت اچڻ تي اهي رنگ لهي ٿا وڃن.

رنگ بيرنگي مان نروار ٿيڻ لڳندو آهي،
پر وري رنگ ۾ اچي بيرنگ ٿيندو آهي.

مون هر فاني شيءِ کي ترڪ ڪري ڇڏيو،
هاڻ بقاءَ ۾ آهيان ان ۾ ڪو شڪ نه آهي.

دلپت دل درياه

ڪلهوڙي جڏهن شينهن جهڙي شاه کان اهو ٻڌو،
ته هيبت کان وري سندس سر نيزي تي چاڙهيائين.

جڏهن صوفيءَ جي سسي ٻيهر نيزي تي چڙهي،
۽ ٽڙيل گل جڻان رمز ۾ ڳالهائڻ لڳي.

آءُ جيستائين نيزي جي نوڪ (چوٽي) تي هونديس،
عاشق مونکي اتساه سان ياد ڪندا رهندا.

منصور جي صدا هاڻي پراڻي ٿي چڪي آهي،
ان ڪري مون ڦاهيءَ کي تازگي بخشي آهي.

اهو چڻي مرد حق جي سسي ماڻ ٿي وئي،
جنهن کان عاشق بي خود ۽ بي هوش ٿي پيا.

صوفي دلپت چواڻي ته جيڪو شخص،
ان راز تي ڪو شڪ ڪندو ته اهو اندر ڪارو هوندو.

سر مبارڪ کي دهلي روانو ڪرڻ ۽ ٺٽي جي بازار ۾
قاضي سان سوال جواب

آخر وليءَ سبگوري جو سر مبارڪ لڪ ڇپ ۾،
دهليءَ جي شاهي دربار ڏانهن روانو ڪيو ويو.

نيٺ ملعون حاڪم جي ٽڪڙي حڪم سان،
وليءَ سونهاري جي سسي دهليءَ اماڻي وئي.

نيزو درويشن جي ادب پرين هٿن ۾ هو،
جنهن جي اڳيان پٺيان لشڪر هلندو ٿي رهيو.

لشڪر هوريان ڏاڍيان اڳتي وڌندو ٿي ويو،
تہ هڪ قاضيءَ جي ان تي نظر پئجي وئي.

قاضي حقيقت شناس ۽ رمز آشنا هو،
هو لڙي درويشن ۽ لشڪرين وٽ آيو.

جڏهن وليءَ جي سر جي سامهون آيو،
تہ اهو صاف دل انسان راز سمجهي ويو.

جيڪڏهن شينهن جو جگر نہ هجي تہ عشق جي،
ڪشالي ڪرڻ ۾ هرگز پوڻ جي نہ ڪر.

ان رمز پڙئي سوال جي جواب جي لاءِ،
وليءَ ورائيو ٿوري اوري اڃ تہ ٻڌايانءِ.

دلپت دل درياھ

پوءِ سر مبارڪ وليءَ کي راز دار نموني چيو،
اسان جي حال جي حقيقت مخفي آهي.

پوءِ ماڻهن کي اشارو ڪيائين ٿوري دير لاءِ ترسوا
ته آءٌ قاضيءَ کي سندس سوال جو جواب ڏيان.

قاضي مٿاهين جاءِ تي بيهي اوسيئڙو ڪرڻ لڳو،
۽ جواب ٻڌڻ لاءِ اتان ڪنڌ ورائي هيٺ ڏسڻ لڳو.

هن ڪامل وليءَ جي وڊيل سر جي واتان جڏهن قاضيءَ لِسَانُ الْقَيْبِ
حافظ شيرازيءَ جا بيت سندس حال مطابق ٻڌا، ته ڏاڍو حيران ٿي ويو.

سر در قدم يار فدا شد چه بجا شد،
اين بارگران بود ادا شد چه بجا شد،
من سر خدايم به سر خام چه مطلب،
سر من به سر خود بخدا شد چه بجا شد،
دود دل من حلقه زده بر سر افلاک،
دود دل ما حلقه نما شد چه بجا شد،
ازخون دلم گشت چنان اسم انگشت،
خون اسم ما انگشت نما شد چه بجا شد،
پروائي نه داريم ازین جسم گران سر،
چون جسم فنا بود فنا شد چه بجا شد،
هاتف به ندا داد مبارک ز وصال،
خود دم هم ما بود ندا شد چه بجا شد.

يار جي قدمن ۾ سر قربان ٿيو، ڪهڙو نه سٺو ٿيو،
اهو هڪ ڳرو ٻار هو ادا ٿيو، ڪيڏو نه سٺو ٿيو.

آءُ خدا جو راز آهيان هن خالي سر سان ڪهڙو ڪم،
منهنجو راز خدا جي راز سان موافق ٿيو ڇا نه سٺو ٿيو.

منهنجي دل جي دونهين آسمان کي گهيري ورتو آهي،
ان دونهين جو گهيرو پڌرو ٿيو ته ڪهڙو نه سٺو ٿيو.

منهنجي	دل	جو	خون	شهادت	واري
اگر	وانگي	بڻجي	چڪو	آهي،	
منهنجو	رت،	منهنجي	شهادت	جي	
شاهدي	ڏئي	ٿو	ڪهڙو	نه سٺو ٿيو،	

هن جسم سان ڳنڍيل مٿي جي پرواهه نه اٿم،
جسم ته فاني هو، فنا ٿيو ته ڪيڏو نه سٺو ٿيو.

الهامي آواز آيو ته وصال مبارڪ هجيم،
تون ۽ اسين هڪ ٿياسين آواز ٿيو ته ڪهڙو نه سٺو ٿيو.

قاضي جا چَپَ خشڪ ٿي ويا ۽ سندس زبان بلڪل گونگي ٿي
وئي ڇڻ ته کيس ڪو منڊ لڳي ويو هجي ڪجهه وقت سندس
جسم ڏڪڻ لڳو ۽ دل جي ڌڙڪڻ جي رفتار آهستي ٿيڻ لڳي.

جڏهن سر مبارڪ آخر دهليءَ وڃي رسيو،
ته منزلن پٺيان منزلون اينديون وينديون رهيون.

هڪليندي شاهي دربار ۾ سڀني جو وڃڻ ٿيو،
جن بادشاهه اڳيان سڄي واردات بيان ڪئي.

چئي بادشاهه سلامت جي خدمت ۾ عرض،
صوفي جو سر مبارڪ، ميان يار محمد موڪليو آهي.

ان سان گڏ هڪ عريضي به پيش ڪيائون،
جيڪا دربار ۾ کولي پتري ڪرڻ ۾ آئي.

ته هي بادشاهه سلامت جي پياري پٽ جي،
خون جو عوض اوهان جي خدمت ۾ حاضر ڪجي ٿو.

شاھ شهيد رحه جي مريدن پاران دهليءَ جي دربار ۾
بادشاھ کي قتل ڪرڻ

اتي خاص نوڪر جيڪي شاھ عنايت جا مريد،
۽ اڳ ۾ ئي دهليءَ جا رهاڪو هئا.

تن جي اولاد جڏهن اهو ڏٺو ته ڏمر جي،
شاھي ڪارندن کي هيبي تبي لعنت ملامت ڪرڻ لڳا.

مريدن انهيءَ ماجرا بابت پنهنجي راءِ ڏني ته،
اسان کي تڏهن پڪ ٿيندي جڏهن...

هي سر مبارڪ ڳالهائيندو ۽ سندس،
اثر ڳالهائڻ مان ظاهر ٿي پوندو.

اوچتو سر مبارڪ جيڪو شاھي دربار ۾ سڀني اڳيان،
نيزي تي نروار ٿيل هو، تنهن چيو الله هڪ آهي.

ائين چئي بادشاھ جي پاسي کان منهن ڦيرائي،
جيڪي نوڪر سردار هئا، تن ڏانهن ڪيائين.

ڪجهه وقت گفتگو ڪرڻ کان پوءِ،
نصيححت ڪندي سر مبارڪ ماڻ ٿي ويو.

پوءِ صوفي نهايت هيبت ناک انداز ۾،
ترار هٿ ۾ کڻي ميدان تي نازل ٿيا.

بادشاهه جو هڪ ڏک سان سر قلم ڪيائين،
۽ لشڪر مان ڪيترائي اک چنپ ۾ مار جي ويا.

ايڏي اچانڪ لڙائي جي ڪري اٿيئي،
رت جو درياھ وهڻ لڳو جيڪو جڳ ڏنو.

ٻي بادشاه جو تخت تي ويھڻ، خون بها جي رقم سميت
سر مبارڪ سنڌ واپس موڪلڻ

اڳئين بادشاه کان پوءِ جڏهن ٻيو بادشاه
دهليءَ جي تخت تي اچي ويٺو ته

ان کي انهيءَ ڳڻتيءَ ڳارائي ۾ وڌو،
ته اجهو ٿو آسمان تان عتاب اسان تي اچي.

ان ڪري چڱو ائين آهي ته صلح ٿيڻ گهرجي،
ورنہ الاهي آفت آئي ته قتل عام شروع ٿي ويندو.

هيءَ هستي ڪا عام نہ پر ڪامل وليءَ جي آهي،
ان جي حمايت ۾ متان قدرت جوش ۾ اچي.

جيڪڏهن هن عظيم هستيءَ جو احترام نہ ٿيو،
ته خدا جي قهر کان قيامت اچي سگهي ٿي.

هن بادشاه تخت والاري ٿي سوچي ورتو،
ته گذريل زيادتيون هاڻ وساري ڇڏڻ کپن.

سڀ کان اول صادر ٿيل گناه جي ازالِي واسطي،
هڪ لک رپيا ڏنائين، جنن بزرگ جو روضو تيار ٿي،

پوءِ حڪم ڪيائين ته جتي بزرگ جو قتل ٿيو آهي،
اها جاءِ عزت آبرو سان سلامت رکي وڃي.

آخر درويش جو سر مبارڪ منزلون طئي ڪري آندو ويو،
جيڪو نيڪ انسان کڻي آيا ۽ جائيتو اچي ڪيائون.

ڪجهه وقت اوسي پاسي ڏسي وائسي آخر،
شاهه عنايت جو روضو مبارڪ تعمير ڪيائون.

۽ سر مبارڪ سندن ڌڙ سان ملائي هڪ ڪيو ويو،
۽ امانت پنهنجي الله جي حوالي ڪري ڇڏيائون.

اولیاء الله علامتوں و اقوال

فارسی بیت

چون نظر اولیاء بر همه عالم یکسان است
بچه دشمن و بچه دوست یکا

بید دل را باز کن منکره گهر شک در صوفی و حق هرگز میر
یا نه الهی تو صوفی را مگر در لباس آدم است و شیر
چون نظر شبیر هر کس است از خود دشمنی خوریم چشمی اشک هست
چونکه خدایان که پس باشد یک شبیر را بود بس ز اوزیان
نقد عشق را چه داند ملحد و مور قوت زنده ندارد غرق گور
قطره باران در حدوق در کشد در دین افعول جان زیری که شد
زیر می بر چون کیسان آب پس نیست نظرش پیش و کم هر یک پس
تین تفاوت در غیر اند مگر خویش و بیگانه نذر آتش و بر
دوست و دشمن در نظر یکسان دل بهر یاید پر در نیت تبدلی
دیر وقت کرد بر سر بیگمان است با او تیغ یکت می لبسان
بهرامی کشت پی ابر خدا کمر دسرا و از بدون غیر جدا
با دشمنان خرب چونند اصفی و اما صوفی کند حزب اکبر
یا تو جنت در با نفس لعین بگذر از آن حزب داران کمین
بگزاران نفس دائم شدی در فضای آسمان و هر خلق

دلپت دل دریاھ

مان کہ بہر تسلیم حق بہر کن بکشت گشتہ نہ شد ملک او صد جا گرفت

ہر بہ در امر نفس زیر و بار اولیا بہ نفس خود دایم سوار

صورت اولیا و معنی چون آئینہ بہر عیب

و خود بکشت خود در آئینہ بی بیند

آئینہ گز پیش رو در رکس زشت و خوبی خود در آن بیند

آئینہ ہمہ رنگ و صورتی خود دیدی بہر رنگ و ہر لون

آئینہ چون لخت شیر آفتون نکس خوبی و زشت شد در روی چگون

آئینہ قدرت زلف و در عیب و خوبی تو تر در خود مکتوب

صورت صاحبہ آفتون نیک و بد ظاہر تو شد ز او معانی

عیب در عارف ندان بین عیب خود غیر دلی خود کہ کن از عیب خود

صورت ملک نذر عیب هیچ این ہمہ او نام نفس است و پیر هیچ

سعی کن از غیر خود تا و آری در جنب حق بیانی جان بہر

آئینہ دل صاف کن از تر و در آفتون تار و پود بینی تو دلپت حق یقین

پا در باب رضا حق لسانی

ور گوی قوت این صوفی و درشت پس چہ مقتول خود زو گزشت

از شہادت صوفی لستو مقال آن رضا رعبت و بند کس حال

آن رضا اولیا و رضا پندشتہ و رقت در دردن دامنشتہ

گدہ بدنی سر کی مسکاک را تاریدی سہ پہر پاک را
 باوجود اینچنین کوزہ رشت خولت حق از بہت منظور داشت
 گدہ نبوده اند حق بات نہ خوئی کی تواند کہ بد یک تار موئی
 گدہ بیارہ آسمان تیغ و تبر بی رضا برگ نہ گسلہ از شجر
 بر رضا دادہ سر آن یکہ جود ورنہ برگز حوت کوفی نبود
 جام فولاد کے لغیب عاشق کی بنوشد جہرہ آن فاسقان
 ہر پر از دست شمع لہر لب خوش ہزار بود نیش حرب
 ز نگہ ایشان بر رضا دادند ورنہ گدہ کی بجنگد شیر نہ
 چون شدند رافضی خزان بر رضا جام فولادی چشیدند از قضا
 چون صوفی بر رضا رافضی شدہ در ہر گجہ عشق و لب غازی شدہ
 بر رضا رافضی خزان چو شدند در جانب حق لبے مفلون شدند
 نام نیکو لب قرآن در چپا بوئی مخفی شک کی ماند نہان
 پادشاہ حبیب لہر لہر عشق

دہر دیگر از یاروت عجیب تارنازک عشق در دست حبیب
 بستہ آن تارنازک عارند لب لب حقیقت عاشق اند
 گدہ نداری سر جو صوفی پاک ہر عاشق رخ گدہ دی عشق کوئی
 پس فقیران دین بہت دادند دہ فرغنت عاشقان کہ دہند تر

راه جانی عشق کردند عاشقان تا دگر در عشق آیند صاف
 سالکادارند جلوه عشق را تا که عاشق زاد بیا بند حق را
 شرب نوگر شب روزی غم خورد پیر جاد پکنه نفس غم آورد
 موج از دریا که فایر گشت بود باز آن در اصل خود پیوسته بود
 موج از دریا نبرد فرق پیچ زانکه اصلاً در حقیقت هست پیچ
 عاشقان از عشق سر به پریم چاک وصل و زیدند رستند از چاک
 باز لب نموده که گریه کی بجفت گر کشا چشم دل بیند عیان
 چون دروایی خولادی عارفان دیدند در دلی بین لقا
 جان خیر و یاس غرق اندر آب اودان پا کنار
 در فانی نگردد جان عزیز شرب تن گردوت چه نوحه عزیز
 گزیند آسمان از آب خور گر چه با بیعد گریست بست پیر
 گزیند آب به شور جسم پاک از قول میزدن جان هست پاک
 لازدانی جان چون عارف شناخت تیغ نیز می معرفت بر نفس تماخت
 بر سر آب سایه بنامت چون شد نظر خانی بر سر تو آب گون
 بالضر حقیق بهی و نیت آب این چنین عالم منان بهیو سبب
 جان در جسم دهن پس و روح و باد جان ز گردن گفتن و خوردن فراو

جان جسم را از پستان هست پاک
جان غیر را گهر شود آینه‌ان
چشم شد از آتش خنک و باد
از عمارت جسم پیدا شد بهین
هو الا اول هو الا آخر حق عیان
عاشقان هرگز از مرد زنده اند
هرگز با عشق حق دل زنده شد
در حقیقت اولیا یا دم نزن
هر که جان را از پستان شد خفت
هر که داند جان را از جسم پاک
عاشقان هرگز غیرند از اهل
جنگ نام معرفت نشود کی
چون بدلیت امر حق شد ناگهان
جان غفلت و از عمارت هست پاک
جان از جسم پاک و از شایع عین
شد فدا لائق چونکه دلپست در میان
هر که داند مرده شان در بند اند
هر که قادر بر او بل بند شد
این زمان چون و چرا خود کم بین
از عذاب هرگز او سرزه نیافت
از قیامت و از اجل آنرا چه پاک
زانکه آینه‌ان لازول اند از ازل
بیل خاطر او شود با حق بی
خنگ نام معرفت کرده عیان

عن قول دلیپ - خیزون عشق

و من قیل، ہرگز مہندہ حق

و من بعد روح بزم ایام اشتیاقم یافت رخسار محراب و ما را

فقط محمد ﷺ

فارسي بيتن جو سنڌي ترجمو

وليءَ جي نظر سڄي دنيا تي هڪ جهڙي آهي،
هن لاءِ دوست دشمن سڀ برابر آهن.

پنهنجي دل جي اک کول ۽ نفي وارو انداز ختم ڪر،
الله جي ٻانهن کي شڪ جي نگاه سان نه ڏس.

صوفيءَ جي ذات بابت ڪو شڪ شڪو نه ڪر،
اهو انساني شڪل ۾ خدا جو شير آهي.

چمڙي جي نظر ۾ سج جي روشني ڪجهه به ناهي،
روشني آخر روشني آهي پر چمڙي جي نظر ڪانه ٿي پوي.

روشني پنهنجي وصف جي ڪري روشني رهي ٿي،
چمڙي جي اک کي ڪو فائدو نٿي رسائي.

شهباز جي زوردار اڏام کي ماکڙ ۽ ماکوڙي،
حيلن هلائڻ سان به روڪي نه ٿي سگهي.

جيئري جاڳندي انسان جي طاقت کي،
ڪو جيئرو انسان ٿي سمجهي سگهي ٿو.

سڀ جي پيٽ ۾ مينهن جو قطرو موتي ٿي پوندو آهي،
ساڳيو قطرو نانگ جي وات ۾ زهر ٿي پوي ٿو.

ڪڪرن مان وسندڙ مينهن هر هنڌ هڪ جهڙو هوندو آهي،
چو ته ان جي وسڪار ۾ ڪاٻيائي ڪانه ٿئي ٿي.

دلپت دل درياھ

اهو فرق ۽ ڦير هر ڪنهن جو ذاتي عمل آهي،
پر ڪڪر ۾ آهڙو ڪوبه فرق ۽ ڦير ڪونه ٿو ٿئي.

وليءَ جي نگاهه ۾ دوست دشمن جي تفريق ناهي،
هر هڪ پنهنجي نيت مطابق ڦل پائيندو آهي.

جنهن به هيٺن تي شفقت نه ڪئي هجي ته،
ان جي ڪڏائي ڪي ترار سان ڪٽي ڇڏيو.

بادشاهن جي پاڻ کان هيٺن سان ويڙهه هوندي آهي،
پر درويش پاڻ ڏاڍن سان جنگ جوڻيندا آهن.

جنگ نفس سان ڪرڻ ڪپي اهو وڏو جهاد آهي،
انهيءَ لڪل دشمن سان سدائين وڙهڻ ڪپي.

نفس سان وڙهندڙ خدا وارو هوندو آهي،
اهو آسمان جي اتاهين طبقي وارو ٿئي ٿو.

جيڪو رب جي رضا تي راضي رهي ڪسجي ويو،
اهو ڪنل نه بلڪ سدا حيات ليکجي ٿو.

دنيا ۾ سڀ ڪو پنهنجي نفس جو تابع آهي،
پر اوليائن اڳيان سندن نفس تابعدار هوندو آهي.

آرسي جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي اڳيان رکندو،
ته سندس شڪل جي چڱائي توڙي لڱائي ظاهر ٿي پوندي.

ان ڪري الله وارا محبوب جي فيصلي تي راضي رهي،
الله توهان ڪري فولادي جام (تار) جو مزو چکين ٿا.

جڏهن صوفي سڳورو رب جي رضا تي راضي رهيو،
تہ ان جي مهابي ميدان ملهائي غازي بڻيو.

اهو ڏسي فقيرن بہ رب جي رضا تي رضا مندي ڏيکاري،
ان ڪري اهو فيصلو اهڙي طرح سرانجام ٿيو.

اڃا تائين بزرگ جو نالو ملڪن ۾ مشهور آهي،
اهو چڻ مشڪ جي خوشبوءِ جان پکڙندو وڃي ٿو.

بي رمز جنهن ۾ يار جو عجب راز رکيل آهي،
اها آهي تہ عشق جي تند تار جيڪا يار جي هٿ ۾ رهي ٿي.

عارف انهيءَ ئي نازڪ تند تار سان ٻڌل آهن،
۽ اهي ئي حقيقت جي اسرار جا ڪا شف ٿين ٿا.

جيڪڏهن صوفي اهڙو ڪو انڪشاف نہ ڪن ها،
تہ ڪوبه عاشق عشق جي بازار مان نہ اُڪري ها.

ان ڪري فقير انهيءَ بازار کي بحال رکڻ لاءِ سر ڏين ٿا،
جئن انهيءَ جو رستو عاشقن لاءِ عام هجي.

عاشقن عشق جي واٽ ٻين جي لاءِ کولي،
تہ جئن سڄ جو رستو هر ڪنهن لاءِ عام هجي.

سالڪن عشق جي راهه ان لاءِ روشن ڪئي،
تہ جئن عاشق انهيءَ وسيلي حق تائين رسائي ڪن.

دلپت دل درياھ

جيڪڏهن ڪو نالائق نوان ويسِي وڳا پھري،
تہ مفلس ويچارو پرائڻ ڪپڙن لاءِ پيو سڪندو.

درياه مان جيڪا وير اڀري ظاهر ٿيندي آهي،
سا وري وڃي ان ۾ ئي پوندي آهي.

عاشقن يار جي عشق ۾ سينو چاڪ ڪري،
وصل ماڻيو ۽ موت کان چوٽڪارو پاتائون.

هن گجهي رمز جي حقيقت سمجهڻ گهرجي،
جيڪا حقيقت جي نگاه سان نظر اچي سگهي ٿي.

جسم جي زوال کان پوءِ بہ روح باقي رهي ٿو،
عارفن کي بہ انهيءَ خيال سان ڏسڻ کپي.

روح تير يا ترار جي وار سان ختم ٿيڻو ناهي،
نہ وري پاڻيءَ ۾ ٻڏڻ سان، ڇو تہ اهو لازوال (جڏاڏاڻ) آهي.

روح فاني نہ آهي جو ڪنهن نموني فنا ٿي سگهي،
باقي بدن تہ لباس آهي اهو ويو بہ تہ ڇا ٿيو.

سج جي اٿاھ گرمي کان اپ سڙي رک ٿئي،
يعني ڪيتري بہ گرمي هجي ان جو سج تي اثر نہ پوندو.

جيڪڏهن موت جي ڪري انسان يا ڪنهن جو جسم فاني ٿيو،
تہ روح موت کان پاڪ سمجهيو وڃي جيڪو مرڻو ناهي.

جڏهن عارف روح جي لازوال هئڻ جي حقيقت سمجهندو،
تڏهن معرفت جي منزل تائين وڃي رسي سگهندو.

رُج تي نظر پوڻ سان ماڻهو توڙي مرگه مرونءَ کي،
سڄو ميدان پاڻيءَ سان تار نظر اچي ٿو پر اصل ائين ناهي.

اهڙي نموني هن دنيا جو مثال به اهڙو سمجهيو وڃي،
تحقيق هي سارو سنسار هڪ رُج مثال ئي آهي.

روح نه جسم آهي نڪي هوس بلڪ چڻ هوا آهي،
اهو ڪم، ڪاڇ ۽ ٻي هاج ڪان مٿانهون آهي.

روح هر قسم جي اوڻائي ڪان پراهون آهي،
هي مرڻ سان به مري فنا نٿو ٿي سگهي.

جسم هوا باهه پاڻي ۽ مٽيءَ مان آهي،
روح اهڙي قسم جي هر عنصر ڪان پاڪ آهي.

جسم اهڙن ئي عنصرن مان جڙيل آهي،
روح اهڙن مامرن جهڙي ڌڪ سان لاڳاپو نٿو رکي.

الله تعاليٰ هر مخلوق ڪان اول آهي،
اهوئي اول آهي ته اهوئي آخر رهندو.

دلپت صوفي جي درس مطابق ساري مخلوق،
قدرت جي انهيءَ سار سنڀال جي درميان آهي.

دلپت دل درياھ

عاشق مرده نه آهن بلڪ انهن کي زنده سمجھڻ کپي،
هي دنيا انهن لاءِ جڻ بندي خانو آهي.

جيڪو الله جي عشق سان هيڪر زنده ٿيو،
سو ٻيهر ڪنهن به حالت ۾ مري نه سگهندو.

ولين جي ذات سان ڪابه گستاخي (ڪونس) نه ڪجي،
ان لاءِ پنهنجي زبان بند رکڻ ئي بهتر آهي.

جنهن پنهنجي جان بدن کان پاڪ سمجهي،
اهوئي موت جي عذاب کان آجو رهندو.

جنهن جان کي جسم کان مٿانهون تصور ڪيو،
تنهن کي قيامت يا اجل جو ڪهڙو خوف!

عاشق ڪڏهن به اجل وگهي مرڻا ڪين آهن،
ڇو ته اهي ازل کان ئي لازوال ليکيا وڃن ٿا.

جيڪو هي معرفت وارو جنگ نامو پڙهندو سو،
جڻ حق تعاليٰ ڏانهن مائل ٿي رهندو.

دلپت کي جڏهن پنهنجي پالشهار جو حڪم ٿيو،
ته هي جنگ نامو معرفت وارو لکي پورو ۽ پٿرو ڪيائين.

دلپیت دل دریاہ

مشرقیہ مشرقیہ
قدسہ الخ

اول سبب خفته و نزل صفات حضرت سلطان اعظم شمس الدنيا
مستتر است و صفيا حضرت ابو القاسم محمد بن محمد علي كذا فضل النبوة
والصلاة كذا بعد علوم الخلق من حيث ابتدا بلاغ و فروع و زمام طرايت
بمن خبر اما حديث العلم و علي باسيا بجهت مشير الحادف و افعال كذا
مورث حزين اليقين سكر الحبيب و الغرض اب الاكمة علي
ابن ابي طالب شايب سبب كمال غايب عليه الصلاة والسلام
و اقله اثبت و از آنجهت امامت امامت بجهت بيان
الحكم ابو محمد امام غياي حسن بن علي كذا فرزنده رشيد اخذت
امام الاولين و الاخيرين عليهم بود و نقل كرده و بعد مفاتيح امام
پرست حضرت سيد الشهدا حميد العرفا شهنش كذا قتييل مكره و فاء
الو علي مستتر بن علي كذا اب طالب علي الدنيا كذا سلم متوقع شده و از
آنجهت امام و ان مسافر كذا بيار ابد و بود علي زين العابدين
و سرور المبكين كذا فخر ساد كذا و ان بلا عليه السلام سرمد و از آنجهت
الاولاب امامت بر امام جاسس ابو الجعفر كذا فخر بن جعفر و كذا و كذا
و من بعد كذا امام السلام علي القويم و الحديث سراج مذهب
كذا بن محمد

وشتا عشره در جعفر صادق آل علیا ملک مملکت رضا و پیدا
 بر سر آمد امامت حجت گشت و در انتقال آن حضرت و در پیش
 امام سابق بر سر بیاض و در آن امامت و امامت و امامت و امامت
 و جعفر صادق از منصب آن حضرت امام ثامن فاضل العرفه و الوالی
 حضرت امام علی موسی رضا علیه السلام و امامت و امامت و امامت
 امامت شد و از آن حضرت حقیقه از باب لغوی است و از خود
 و اول آنکه که مشرف محبت و حضرت آنجناب امامت و امامت و امامت
 حضرت مشرف محبت که فی قدس سره بود منقول است که مشرف
 که در حکم صدق چنان است که مشرف که فی قدس سره بود منقول است که مشرف
 افتاد و در آنکه در سعادت از هر روز با گوی نیست و در آنکه در سعادت
 بر حجت و بر کرامت حضرت سلطان امامت و رضا و در آنکه در سعادت
 مشرف خطاب و ایمان که این مشرف بیاضی است از هر مشرف و کرامت
 خود به از آن بیاضی و آن که مشرف است که در آنکه در سعادت
 بر حجت و مشرف مشرف که فی آن امامت و رضا و در آنکه در سعادت
 افتاد حضرت مشرف مشرف که فی آن امامت و رضا و در آنکه در سعادت
 خود بر حجت و مشرف مشرف که فی آن امامت و رضا و در آنکه در سعادت
 پس از آن حضرت مشرف که فی آن امامت و رضا و در آنکه در سعادت

[illegible]

الربیب انانت موفقت بر عزت شایا عبد الملک مصنی مستخرج سادنت و از ان پند
منه ملک موفقت بوجوه عزت سواد العارینین سلطان الداشقین شید الله
شاه عیانت الله عزاب حاجیا قدوس مکی و بی یافت ازین لیل الله انانت کا
و سادت در حصار ملک الله ممکن است و قبلی از دوات شای عیانت الله
یا ابدی از سر است ملک الله و در حرم بالقلب لیل الله انانت
سکونین لیل الله عزاب الله عزاب بر عقل الله عزاب انانت عیانت
عزینین بجهود الله عزاب الله عزاب الله عزاب انانت شای عیانت الله عزاب
عزینین بجهود الله عزاب الله عزاب الله عزاب انانت عیانت الله عزاب

✓
 ۱. شجره شمس و حرمت سرور انعام یعنی شام خدایت
 ۲. در حایب صوفی و در حایب صوفی

[illegible]

آن امانت صوفی حاشا بخت در ناله دل احوال پس فرست
ختم شد من استغن کرد کتب دعا مسکین زحق شده با لعل لب
تسلی با الیه

تا آخر از العبد مستغنی من نان مسکین مراد

هر چه بود در جودش ز غنیمت و ز کرمیت او بکشت قلم حکیم
آفرید ز کفایتش من فریشت کاشان و پودر پاشان فریشت
آفرید از لایق در بخت مگر آینه از جیب خدای من بکشت
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک

۱۸
از احمد استغنی شد من نان مسکین مراد

کاشان و پودر پاشان فریشت
آفرید از لایق در بخت مگر آینه از جیب خدای من بکشت
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک

کاشان و پودر پاشان فریشت
آفرید از لایق در بخت مگر آینه از جیب خدای من بکشت
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک

تا آخر از العبد مستغنی من نان مسکین مراد

هر چه بود در جودش ز غنیمت و ز کرمیت او بکشت قلم حکیم
آفرید ز کفایتش من فریشت کاشان و پودر پاشان فریشت
آفرید از لایق در بخت مگر آینه از جیب خدای من بکشت
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک

۱۷
از احمد استغنی شد من نان مسکین مراد

کاشان و پودر پاشان فریشت
آفرید از لایق در بخت مگر آینه از جیب خدای من بکشت
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک
خدا را زین بختی آن در کار خود عشق را زایید او پر وفا
بیکر این فعل امانت حق را یافت از کج کس از او نیا
شاید بدست خدای من خدای من بر سر خنده دل از ملک شد
پیر و مشیر شد من بکشت از مسموم و پیر شد بد از ملک

۱- پس سپهر را نه لقا که با تیغ و فشان کردنه عاق
 ۲- دوستی نامی صوفی زلف پاره پاره عطر اگو فی شده
 ۳- لیکن کشته شده از خنجر بارتش چون دوزخ خانه سیخ
 ۴- از آنکه شیران مرغان چون در میشان غیرینه آن کو میان
 ۵- در جگر شمشیر صوفی خنجر کج کوفی که هست از خنجر
 ۶- نوب با پای پیل کار و دم گریه بشیر جنگ آورد چه نور
 ۷- بر دست تیغ در میشان کوفت سینه عاصم چه خود کاشل بسخت
 ۸- از آنکه کوفت چنبره آن گشت گریه آن بیاب گشته بر لبشت
 ۹- در فشان افتد دوزخ میشا طاقت با دوزخ نشد فرار
 ۱۰- با دوزخ چون چنین لعل دید شد فشان از دوزخ پی رسید
 ۱۱- از رسیدن غارتی غارت دوزخ فشان هم رنگ با دوزخ شد
 ۱۲- در فشان آمد ایضاً چون صحرای لعلت به شش به سر کشد
 ۱۳- بر کوفت از طاعت شد لعل چون قبل از طاعت به سر کشد
 ۱۴- در تیغ کوفی بر آن چه کوفت از جگر آن مشکاران دوزخ لبشت
 ۱۵- در فشان کشته کشته کشته عاقبت جنگ شده در کس
 ۱۶- صوفی صوفی چون کوفت پای از فشان از رسیدن دوزخ

۱- یک شیره دوزخ چون رنگ شد با دوزخ از دوزخ دل جنگ شد
 ۲- از دوزخ دوزخ جنگ دوزخ از دوزخ دوزخ دوزخ
 ۳- استقامت شون کشته با دوزخ دوزخ
 ۴- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۵- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۶- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۷- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۸- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۹- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۰- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۱- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۲- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۳- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۴- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۵- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۶- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ

۱- سر کشته خود با آن کشته دوزخ با دوزخ دوزخ
 ۲- پس سران غنیمت جنگ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۳- از رسیدن لشکر آن کوفت دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۴- این لبست به دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۵- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۶- پس دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۷- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۸- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۹- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۰- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۱- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۲- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۳- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۴- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۵- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۶- از آنکه دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ

۱- شاه دوزخ تیغ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۲- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۳- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۴- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۵- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۶- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۷- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۸- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۹- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۰- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۱- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۲- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۳- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۴- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۵- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ
 ۱۶- دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ دوزخ

دلیت دل دریاہ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

باز قصه آن مجوسکین خدایا تو که اولیا بعد از این شد در رضا
روان شدن ایلی یا رخسار کهنه لبه شاه صدقی
بر این صلیح ابد دل حکمران روح رانستن
چون حکمران از لطف خدا امید بر ایشان عید خود را فکر قید
با اینان صلیح صلیح خود داشت حکمران بیدار در جبهه
سوی صلیح ایلی که در این باز قول ایشان در قسم قرآن
سوی ایلی پیش ما به صلیح در میان ما که قسم قرآن
شرق را در آن زمان صلیح از اقصای زمین خدایا که
روید از خدایا که در این صلیح ایلی که در این صلیح ایلی
آن صلیح ایلی که در این صلیح ایلی که در این صلیح ایلی
ایستاد خدایا که در این صلیح ایلی که در این صلیح ایلی
و این صلیح ایلی که در این صلیح ایلی که در این صلیح ایلی

شاه صوفی چون بدید از پیشانی
 گفت گفت با او بفرمودن آن حسینه
 بفرمودن آن خان و دل چون حسینه
 که سر او با درختین و این مسکینه
 با او صوفی با او صوفی این گفت
 سه پیران فیزه من خاتم بصفت
 مت او پیش رخسار او پیش رخسار
 چه دل از خفیه و در در رخسار
 من و پادشاه حق و پسر من از رخسار

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶

هي سڄو ڪتاب صوفي شاهه عنايت رحه جي شهادت جو احوال عشق جي مجنون دلپت صوفي سيوهاڻي بيان هيٺ آندو ۽ حق جي بندي هريرام ”مسڪين“ هن کي قلمبند ڪري يادگار بڻائي، پوءِ ان مسودي کي فارسي نظم ۾ محفوظ ڪري ڇڏيو.

حق موجود - یاد یاد

حصو ٻيون
سنڌي / سرائڪي ڪلام ۽
سلوڪ

*** خاص نوٽ ***

صوفي دلپت سائين جي ڪتاب ”جي پائنن جوڳي ٿيان“ جيڪو انڊين سنڌالاجي کاتي مان مسٽر اشوڪ ڀٽائي پنهنجي امڙ محترم جمنا صاحبہ جي 92هين سالگرھ جي موقعي تي 2009ع ۾ شايع ڪرايو. جنهن جو مرتب مسٽر گوپال نڪر آهي. هي حصو ان ڪتاب مان ورتل آهي جنهن کي صوفي دلپت جي پوٽي ھريرام مسڪين جي لکيل فارسي ڪتاب ”جنگ نامون“ جو حصو نه سمجهيو وڃي.

ان سلسلي ۾ اسان انسٽيٽيوٽ آف سنڌالاجي انڊيا جا، نهايت ئي شڪرگذار آھيون جو انهن جي طرفان شايع ڪيل ڪتاب ”جي پائنن جوڳي ٿيان“ اسان جي هن ڪتاب ۾ اضافي جو سبب بڻيو آهي. (مرتب)

پھريون

سلوڪ محبت جا

1

نڪو محبت جهڙو ما مرو، نڪو سڪڻ جهڙو سور،
ساڙي وڌو ساھ کي، پل پل پرين پور،
چيري چچري ڇت کي، چشمن ڪيو چور،
دوست منهنجي دل ڪڙن، شال دم نه ٿئي دور،
دلپت هنئين حضور شال سدا هروي سپرين.

2

محبت جي ميدان ۾، پيا مشتاق مري،
اوچتي عشق جي، اندر اڳ ٻري،
تن تنو تنور جان، ويڙو جيءُ جري،
دلپت درد وندن جي، گھر ويھ گھري،
پڙدي آءُ پرين، متان عشق اگھاڙو ڪري.

3

محب منهنجا سپرين، محبت مون نه مٽيج،
سنهي تند پريت جي، تنهن ساھي تان نه سٽيج،
سڄڻ سک سرس ڪر، نت اڳي ڪڙن نه گھٽيج،
خام خيال اندر جاءِ لوڙهي سڀ لٽيج،
محڪم جهلي جيءُ کي، مٿن جي پاڙ پٽيج،
ويهي وره وٽيج، دلپت پنهنجي دوست سان.

4

حب منهنجي هوت سان، اصل ڏانهڪون آھ،
اڳئين ناتي نينهن جي، اچي ٻاري برھ باھ،
جيرا جليا جوش ڪڙن، اندر عشق آڙاھ،
دلپت درد وندن جي، عرشين پھتي آھ،
ساجن ٻاجھون ساھ، چري آيو چپن تي.

5

اٿئي نازڪ ناتو نينهن جو، آڊ ۾ ٿي آءُ،
 محبت جي ميدان ۾، پير پختو پاءُ،
 اتي ناهي سڌرين جي، ڪاٿي جُنبُ جاءِ،
 عشق آتش مچ ۾، آيو پاڻ پچاءِ،
 تان رچي ايندين ريءُ سان، برهه باهه منجهانءِ،
 مڙڻ آهي مِٺو، مرڻ مُراداءِ،
 سڪ نه آهي سٿري، جان لائڻ تان نِباهِ،
 ثابت سر سنباه، دلپت اڳيون دوست جي.

6

محبت جي ميدان ۾، ڪاٺر ڪين اين،
 ڏسيو جهڊ جوڳين جاءِ، ڪوڙا اُت ڪنن،
 مٽي منهن محبت ڪوڻ، ٿا جوفي ۾ جُٽن،
 دلپت درد دوست جو، لڳو نه لويين،
 ڪي لکن ۾ لپن، جن جو ناتو نات سان.

7

جن جو ناتو نات سان، سي نهوڙيا نينهن،
 تن ماڪيون مٺو لڳي، پرين وره ويهه،
 سي پيا محبت مچ ۾، جئن شڪار پٺيان شينهن،
 ويراڳين تي وصل جاءِ، وُٺا محبت مينهن،
 دلپت راتيون ڏينهن، او رتا وتن رام سان.

8

رتا وتن رار سان، جي ڪيا عشق آڏين،
مشتاقن ماري من ڪي، ڪيو محبت ۾ مھين،
ڪنھن سان ڪنھن لوڪ ۾، تن ڪيئو آھي ڪين،
دلپت دردوندن جي، راتيان ڏينھان ڏين،
پاڻ پڇي ڀولا ڪري، ٿيا ھيئن ڪوڏ ھيڻ،
جا پاڻي ٿي مين، تنھن ملاح وٺي ڪيئن چار ۾،

9

ملاح وٺي چا چار ۾، تنھن ھنئين حيراني،
مري مڇي موج سان، ٿي پاڻي ۾ پاڻي،
مشتاق محبت مڇ ۾، فنا ٿيا فاني،
اصل عاشقن جي، ايھا نينھن نيشاني،
ڪنھن ورلي جاني، دلپت ايھ گت گيان جي.

10

دلپت ايھ گت گيان جي، ڄاڻن ڪي گيائي،
جن اناٽر ايمان ڪي، فنا ڪيو فاني،
تن ڏٺو پنھنجي ڏيل ۾، الڪ آساني،
پيھي ويا پاڻ ۾، سروپ سڃاڻي،
مڪت ٿي ٻانھي، تن چرن چمي ٿي چاھ سان.

11

محبت جي ميدان ۾، ھلي نہ لوپين لاف،
سچن بيھڻ سٿرو، ڪوڙن کي ڪوھ قاف،
عاشق اُسري آيا، سينا ڪري صاف،
تن مرڻ ٿيو معاف، دلپت جي مري جيئا من ۾.

12

محبت جي ميدان ۾، هلن ٿا هوشيار،
مارين ٿا من ڪي، هڻي حقيقت هٿيار،
اُت عاشقن جا اڏي ٿي، سر جدا ڌڙ ڌار،
سسيون سورن جون ٿيون، سوريءَ سڪ سوار،
ڪئين منصور ٿي چڙهيا، اُتي درد دار،
چاڙهي نيزي نرت جي، نينهن ڪيا نروار،
دلپت دلدار، تن گهڙي ڏٺو گهٽ ۾.

13

سڪ نه آهي ستري، جا تو پائين راند،
ڌڙ عاشقن ڌوڙ ۾، سسيون سيلِي پاند،
گهڙ ميدان مردن جي، ڇڏي سڀئي چاند،
ڪڍ ڪاڙِي قلوب مڙن، مايا موھ اُپاند،
سڪ ويهي ست سنگ ۾، نمرتا ڪميا ڪاند،
ڪن اکيون عالم ڪڙن، ٻئي ٻوٽي پاند،
وست ورتڻ گُر ڪڙن، سا سوگهي ساه ۾ سانڍ،
منزل تنهنجي مهاند، دلپت ويھ نه هٿ ٿي ويسلو.

14

سڪ نه آهي ستري، مشڪل گهڻي سڪ،
عاشق اُسري آئيا، ڪري لوڪن لڪ،
ميا مڙيا نه مٽي ڪڙن، درجي جهلي ڌڪ،
ڏيئي سر ست ۾، ٿا پيئن پرينءَ پڪ،
پُر پيتائون هٿون حبين جي، تان پي هين هڪ،
عاشق تڪي تڪ دلپت توڻس تن ۾.

15

سڪ نه آهي سٿري، جي لڳي هوو ته لاءِ،
گهڙي عشق آڙاه ۾، جيرو جيءَ جلاءِ،
سر سپرين ڏي، سڄي سڪ سنباھ،
ناتو نينهن نباھ، دلپت ويھي در دوستن جي.

16

لوڪن ليکي سڪ سٿري، پرسڪڻ آهي تڪو تير،
لڳي جنهنجي جيءَ ۾، سوئي ڄاڻي پير،
دل کي اچي نه ڏير، دلپت ڌارون دوست جي.

11

سڪ نه آهي سٿري، سڪڻ وڌو ٿوڪ،
سڄن ملائي سٿري، ميءَ محبت موڪ،
سڌڙيا در ساقيءَ ڪون، وريا وڃن ڦوڪ،
طالبن وڌو تن ۾، پرينءَ طلب طوق،
تن وشءَ وڻي نه ڪا ٻي، جي وينا جانب ذوق،
جي چيريا چشمن چوڪ، سي پرين چيني چڱا ڪيا.

18

سڪ نه آهي سٿري، سڪڻ وڌي وڻ،
عاشقن جي اندر جو، پئي رڳو رت،
طالبن کي تن ۾، ٿي ڏيکار تٽ،
آندن ۽ ڪاٺن جو، ٿي پڇي منھب مٽ،
سڄاڪري سٽ دلپت مليا دوست کي.

19

نانگا هليا نانه ڏانهن، واهي نينهن نفير،
سهي سوز سڱين جاءِ، سامين سريا سرير،
پُريا پورب پار ڏي، الڪ رکي اڪير،
دلپت ڌارون دوست جي، ان دل نه اچي ڏير،
فنا ٿي فقير، ڏسي منهن محبوب جو،

20

ڏسي منهن محبوب جو، جوڳين جيءَ جُهرِيا،
ڪاڀڙي ڪاهي قصد مون، پورب پار پُريا،
چڙي حد بيحد ڪي، لنگهي ويا تُريا،
دلپت دل درياه ۾، طالب تار ترِيا،
گروءَ جي گُهرِيا، سي محو ٿيا مھراڻ ۾.

21

ڏسي منهن محبوب جو، مري من ويو،
گهڙي عشق آڙاه ۾، ڪامي ڪيه ٿيو،
ويو وريو ڪون ڪو، وڃي اُت پيو،
دلپت دوست دل ڪي، قابو قيد ڪيو،
مري جي جيو، سو حق ٿيو وڃي حق سان.

22

حق ٿيا وڃي حق ۾، ڪي ويراڳي وِڻ،
جن طالبن تن ۾، لڳا طلب تير،
سي پُريا پُراڻهين پنڌ تي، سهي پرين پيڻ،
جن ڏري دلپت ڏير، سي اوريئي مليا الڪ ڪي.

23

گهڙي گگن غفا ۾، نانگا ناٿ نهار،
سوار ٿي سُرَت سوريءَ تي، گر جو واک وِچار،
بنا زبان ذڪر جو، سوئي شبد سنڀار،
ڪولي محفل ترڪتي جو، جوڳي ڪر جُهار،
جفا ڏئين جيءَ ڪي، تان ڪلي نور نروار،
ڏس پنهنجي ڏيل ۾، الڪ جا اسرار،
دلپت مليئي مرار، جي دست ڪرين دل ڪي.

24

جي نانگا پائين ناٿ جا، پسان نئن نروار،
تان ڏس پنهنجي اکين سان، الڪ جو اسرار،
آهي سڀ سرير ۾، آتما اظهار،
پر دلپت ديدار، ٿو ملي سائي سر جي.

25

ٿو ملي سائي سر جي، دوست جو ديدار،
ڏيئي دل ڏلال کي ويهي ڪر واپار،
جي پوين قبول قريب کي، تان ڏي سر سينگار،
ويدي وره سان سر، ڌڙ ڪون ڪري ڌار،
دلپت دلدار، تان گهڙي اچيئي گهٽ ۾.

26

نانگا هليا ناٿ ڏانهن، بره وسائي،
حليميءَ حل ڪيا، نينهن ۾ نوائي،
ڪيا عشق آڏين سي، گيرپ گنوائي،
نڪي ڏاهي هليا، نڪي بڻائي،
کڻي هليا نه پاڻ سان، ڪو سمر سنباهي،
نڪي ڳنڍ ڳنڍي هليا، نڪي ڇڻائي،
نڪي پائي هليا، نڪي وڃائي،
ڄمڻ مرڻ جيءَ جي، سڀ شنڪا مٽائي،
نه دعويٰ دنيا سان، نه عقبيل آهي،
اچت هليا نڪري، هٿڙا ڇڏائي،
هنگلاج جي هلڻ جي، حب ناٿن ناهي،
ڪاٻڙين ڪهي، دلپت لڏي ڪُل ڪپات جي.

27

لڏي ڪل ڪپاٽ جي، جوڳين جُهد ڪري،
لنگهي ليڪو لوڪ جو، پيا پار پري،
آديسي اڪير سان، هليا دوست دري،
سند سڃاڻي پانهنجي، گهڙي ويا گهري،
دلپت ڏير ڌري، نانگا مليا ناٽ ڪي.

28

نانگا مليا ناٽ ڪي، جي هُوا نهوڙيا نينهن،
ويراڳي ويران ۾، کاڌا شوق شينهن،
ڏکين ڌوڻ درد جي، ٻنڌن ونگُ برهه،
مٽي ڌور مندر ۾، نچي نرت نريهه،
آديسين اُندر ۾، وسيا وصل مينهن،
دلپت راتيون ڏينهن، جيءَ ۾ جهڙ پرينءَ جو.

29

جيءَ ۾ جهڙ پرينءَ جو، گجن ڪڪر ڪاپار،
برهه وچ واکا ڪري، چمڪي ڇٽ چوڌار،
موهن ميگه محبت سان، ڪيا ڏسڻ جا وسڪار،
ڏسي منهن محبوب جو، ٿريا نئن ٺار،
لايو برهه بهار، دلپت دائر دل ۾.

30

دلپت ويراڳين تي، وسيا وصل مينهن،
ڦوڙائي فراق جا، ويا ڏکيا ڏينهن،
موهن مليو انڪي، جن لائي لوڪن ليهه،
نوازيون نينهن، دلپت دليون درد وندن جون.

31

جن ڏنا نيٺ نات جا، سي گھومائيا به گھمن،
اٿاريون عش اکڙيون، سي سڪ نه سيج سمن،
پيو کين بجهن، دلپت ڌارون دوست جي.

32

محبت جي ميدان ۾، ڪي پيهن مرد مڏام،
ساڻو ڪري سر جو، رڙهي گڏيا رام،
دلپت انجي، لٽي سڀ ملام،
چڏي طمع تمار، نانگا هليا نانه ڏهن.

33

محبت جي ميدان ۾، ڪي هلن شير شتاب،
گلهو ڏيئي کاتيءَ کي، ڪسي ٿي ڪباب،
دلپت عشق عميق جو، چڪيو ان شراب،
ڪري جيئن جواب، نانگا هليا نانه ڏهن.

34

محبت جي ميدان ۾، ڪي پيهن ساھو شير،
دلپت پيا ان جا، پار نه پئي ڪنهن پير،
ڪري ڌڙ پنهنجا ڍير، نانگا هليا نانه ڏهن.

35

محبت جي ميدان ۾، ڪي سورھ شير اُڀرن،
مٿا مٿارن جا، نيزي نينهن چُڀن،
دلپت تن ديوانن جا، پيا ڌرتيءَ ڌڙ ڌڀن،
ڏيئي سر سيڻن، نانگا هليا نانه ڏهن.

36

1. نانگا هليا نانه دهن، سرُ ثابت سنباهي،
2. سگيون سوز سورن جون، بره وچائي،
3. نيئر ننگ نينهن جا، هليا چن پر چنائِي،
4. لاڳاپا لوڪن جا، اولانپا لاهي،
5. پورب پار دهن، ڪوڏ منجهون ڪاهي،
6. نانگا هليا نانه دهن نيھڙو نپائي،
7. وجود وچائي، تياداخل دلپت دوست پر.

37

سڪ نه آهي سٿري، سڪ ڪٽاريءَ گهائ،
 گهائي گهڙي گهٽ پر، سهڪڻ نه ڏئي ساه،
 دلپت درد پرين دل ڪي، بچي بره باه،
 عاشقن ارواح، ڪڍي ملائي محب پر.

38

سڪ نه آهي سٿري، سڪ سنهي ڪنون وار،
 رڍي سر ويراڳين جا، ڌڙ ڪون ڪري ڌار،
 چاڙهي نيزي نرت جي، ڪري سوريءَ سوار،
 ڦوڪي باه بره جي، شڪ وجهي سڀئي ساڙ،
 دلپت دلدار، تھان پوءِ گهڙي آئي گهٽ پر.

39

سڪ نه آهي سٿري، سڪ ٽڪي ڪنون ترار،
 ڪپي سر عاشقن جا، تھان پوءِ ڪري قرار،
 نڪا ڪري طالبن، طلب پر تڪرار،
 ڪهي ڪچا ڪاپڙي، جئن بکر ڪي بڪرار،
 ملائي مرار، تھان پوءِ دلپت دل پر.

40

سڪ نه پائين سُري، سڪ ڏونگر ڌاري،
پاري گرزا گيان جو، دستن ۾ ڌاري،
اول ڦڦڙ فراق جا، ڦٽي ٿي ڦاڙي،
سسيون عاشقن جون، نيزي نينهن ڇاڙهي،
وجهي آراه عشق جي، شڪ سڀئي ساڙي،
پوءِ پتر هنيون پرين، جو، ڳجهو وڃي ڳاري،
ڏيکاري منهن محبوب جو، پيشاني ناري،
محبت ۾ ماري، ملائي دلپت محب سان.

41

محبت نه آهي مسخري ته ڪي ڪن ريزالي راند،
سانگو ڪرين سر جو، ٿو سڏائين ساد،
عمر آجائي وڃي وهائي، سڄ سٽي برباد،
اٿي آڏي، رات جو، الڪ ڪي آراد،
وڻج وهائج سڄ جو، ڪميا غريبي ڪاڌ،
دلپت لهيئي اپاند، مرڻ ڄمڻ جيءَ جي.

42

محبت جي ميدان ۾، من ماري ڪر مات،
ترڪ ڏيئي طمع ڪي، تن جي تڄي تات،
ڌارون ڏيڻ سر جي، بڻندي نه ٻي ڪا بات،
چڏي سانگو سر جو، ڪُس ڪلائيءَ ڪات،
ٻي آب عشق جو، ڪر هنيئن ڪي حيات،
دوست پنهنجي دل ۾، دلپت ڪر اثبات،
ضايع ڪر ذات، ته ظاهر ڏسين ذات ڪي.

محبت جي ميدان ۾، مري پڻ مشتاق،
 ٺهڙي عشق آڙاه ۾، ڪامي ٿي خاڪ،
 ساقی شوق شراب مون، پڪ پيارڻي پاڪ،
 روشن ڪرائڻي دل ۾، تن جو کولي طاق،
 دلپت لهڻي باڪ، چمڻ مرڻ جيءَ جو.

محبت جي ميدان ۾، ڪي گهڙن مرد ميا،
 جنڪي ٻولائي پاڻ بره جا، حبيب هنيا،
 تن سيل سور ساجن جا، اتي سر سهيا،
 سي ”دلپت“ در دوست جي، ڪري اچي پيا،
 مري سي جيئا، پئي پيش پرين جي.

محبت جي ميدان ۾، ڪي گهڙن ميا مرد،
 لڳهي ليڪو لوڪ جو، فارغ ٿيا فرد،
 از رتيون اکيون عشق سان، منهن جهين جا زرد،
 هاڻي ڪينو قلب مڙن، تن ڪيا سينا سرد،
 جي وڊيا هوا بره جا، سي اُٿي ٿيا آڏ،
 هسندي ڪسڪن ڪين ڪي، ڪٿا ڪاريءَ ڪرد،
 دلپت دردودندن جي، دوا اندر درد،
 جا ساجن جي سڌ، تن مٿا هنيا مڇ ۾.

46

محبت جي ميدان ۾، ۾ ڪي آديسي آين،
وڃائي وڃاڻا پٽ ڄا، سي سامي ڪين سمهن،
راتيان ڏينهان جُھڌ ۾، ٿا ڏيئي ڪي ڏهن،
ڏک پنهنجي ڏيل ڄا، ڪنهنڪي ڪين ڪهن،
هنيو اکيون اندر ۾، پرين سور ئي سور سهن،
ساڙي وڌو ساھ ڪي، ”دلپت“ دوست دولهن،
برهي ڪين ويهن، جن لائو نينهن ناٿ سان.

47

جن لائو نينهن ناٿ سان، سي برهي ٿا وهسن،
پرين جي پسڻ ڄا، جن پيا جوش جسن،
اندر ٻاهر اکريون، ساجن هڪ ڏسن،
گر گيان کون گودڙيا، ”دلپت“ ڪين گسن،
ڪاٻڙي ڪين گسن، جن ڏنا نيڻ ناٿ ڄا.

ٻيون

سلوڪ سِڪ جا

ساجن اچي سڪ سان، اڏ اکين ۾ ارطاق،
ويهي ونين وچ ۾، چيٽج چشمن چاڪ،
جنبا منهنجي جيءَ ۾، تيرت هيءَ پد پاڪ،
آئون تنهن پيرن جي، منهن کي مَليان خاڪ،
کولي تن تاڪ، دلپت درشن ڏي پرين.

2

درشن دلپت ڏي، پرين چيٽن شد سروب،
سرگڻ سرگڻ روپ پي، ان تي پُري اروپ،
ادري اُڏتي آنوپ، جس تي پري نه ڪو ٻيو.

3

ماندو آهي من منهنجو، ڪاڻ توهي ڪاڻ،
ساجن اچي سڪ سان، ڪر ونين منجه وٿاڻ،
ويه مون وٽ ولها، نات وٺي وڃ مُنڌ ساڻ،
دلپت وساءِ وصل سان، بره سندا پاڻ،
صدقي ڪريان پاڻ، پرين تنهنجي پيرن تان.

4

پرين تنهنجي پيرن تان، سر صدقي ڪريان سَو وار،
جڏيءَ کي جهان ۾، تو ريءَ سَو وار ناهي مار،
مئيءَ جي ماتام تي، هڪلي آءُ هيڪار،
له درد وندن جي، ساجن سِگهي سار،
دلپت ديدار، ڏيئي ٿار اکين کي.

5

ڪو جو ڪم ڪيتوئي، اڪيان لائن ڇپڪي ياري،
تن سٽي سودا ڪيتا، ويڇ ڏٽي جند ساري،
سوليءَ تي ني سيڇ ٿيوني، ڪان ڪليجي ڪاري،
داد ڏيوين دلپت ڪون، دلبر تان پڇي توڙ ويڇاري.

6

عشق عشق سڀڪو آڪي، مشڪل عشق جو لاوڻ،
نال ڇري هزار جو ڏسيئا، اپنا گلا ڪپاڻ،
ثابت ٿي ڪر منهن نه موڙن، سر سوليءَ سرت ڇڙهاوڻ،
پڇي درشن دلبر والا، دلپت دل وچ پاوڻ.

7

عشق عشق سڀڪو آڪي، مشڪل عاشق ٿيوڻ،
تن دا لوهو ڪڍ ڪراهن، سر دي پيالي پيوڻ،
پریت پرزي تاڳي طلب دي، سرت سوئي سي سيوهڻ،
دلپت دستون دلبر دي، اٽا مرڪز جيوڻ.

ٽيون

سلوڪ پتنگن جا

1

پتنگ چوائين پاڻڪي، تان ڪوري خبر له،
محبوبائي مچ ۾، سِيڪ سڀوئي سَه،
دلپت پُو دوفان ۾، پڪو ڪري پَه،
ڪنهنڪي ڪيَر ڪه، ت آءُ ڪي عاشق آهيان.

2

پتنگ چوائين پاڻڪي، ت آءُ اڳ پُو،
مُڙين مٿان مگس جيان، ڏوران ڏسي ٿو،
چڏي مرڻ پُو، دوڙي پُو دوفان ۾.

3

پتنگ چوائين پاڻڪي، تان اتي اڳ اچ،
سدا سپيرين جو، ٿو محبت ٻري مچ،
سانگو ڪري سر جو، پَه پرين جي پچ،
سڙي ٿئين سچ، جي ڪوريءَ ۾ ڪپي وڃين.

4

پتنگ چوائين پاڻڪي، تان آءُ اُسري اڳ،
عشق جي آڙاه جو، دوڙي جهلج داغ،
دلپت پُو دوفان ۾، سر جو چڏي سانگ،
محبوبائو ماڳ، مري ماڻ مچ ۾.

5

پُري پتنگ آگ تي، آيا ڳاٽ ڪٿي،
پاڻ اچلي آگ ۾، پڇي ٿيا پٺي،
دلپت پو دوفان ۾، رکي عشق اٿي،
شمع سُر هڻي، اُهي سڙي سر سرها ٿيا.

6

پُري پتنگ آيا، گهوڙن جان گهڙي،
ويچارن جي وجود ۾، ناهي هوڏ هڙي،
ماٺ ڪري پيا مچ ۾، ڪشڪيا ڪين ڪڏهين،
دلپت تن تڏهين، ٿيو مشاهدو محبوب جو.

چوٽون

سلوڪ ڪلائيءَ جا

1

بره پنجن ڪيا، گهايل گهڻا گهوت،
تن چڪن چاڪ فراق جا، جن چڻي چشمن اوت،
ڪسندي ڪاڙي، نه آچين آڏو اوت،
سي جوڳي جلي جل ٿيا، سهي سامين سوت،
دلپت ڪئين ڪوت، ڪيا قريبن آڌ ڪنا.

2

ڪيا قريبن آڌ ڪنا، سي جوڳي ڪين جين،
سڪندي ساقيءَ لاءِ، ويئي وره ٿين،
ڏيئي مٿا موڪيءَ کي پرين پڪ پين،
پئيدڙي پُر ٿيا، خمر هتون ڪڻن،
سي سوار سر ڏين، جي ”دلپت“ تاميا آهن تلخ جا.

3

جي تاميا آهن تلخ جا، تن مٺو نه وڻي مٺو،
ڌارون پڪ پرينءَ جي، تن شربت لڳي سُور،
سدا سڪ پيئڻ جا، پياڪن پون پُور،
ڪانئين تن طلب ۾، طالبن ڪيو ٻور،
محبوبن جي مٽيءَ ۾، مٽيا نرڪن نور،
جي ڪيا چشمن چور، سي مري مليا محبوب کي.

4

مري مليا محبوب کي، ڪي محبتي ميا،
جن اٺ ٽي پهر اندر ۾، ٿي پرين پور پيا،
تن مٿا محبت مچ ۾، حبيب ٺهيا،
عاشق اڪير سان وڃي، خمخاني ٿيا ڪيا،
دلپت پس سي پرين، جي وجودون ويا،
حق ۾ حق ٿيا، پاڻ وڃائي پانهنجو.

5

جي آئي سڪ پرينءَ جي، تان ڏي سنباهي سر،
سڪڻ ۽ سورن جو، ڪڇ ساڻ سمر،
ڪس کاتيءَ ڪلال جي، ڪٿي ڪاريهر جان ڪر،
ڏي سر ست ۾، گهايل گهار ۾ گهر،
دلپت پڪيءَ ۾، پني ڪندءَ پير جي.

6

جي آئي شوق شراب جو، تان وڃ ڪلاليءَ ڪاهي،
درس ٿئي ”دلپت“ چوي، صرفو سر لاهي،
او ڪائيندءَ ڪات سان، بس ٿي هٿ ساهي،
وٽي ڏيندءَ برهه جي، ڇت منجهون چاهي،
جي تر سڪ سڄي آهي، تان ٿڃ ڪوڏيو ڪلال جو.

7

ٿڃ ڪوڏيو ڪلال جو، ڪنڌ قبول ڪري،
دوڙي وڃ دڪان تي، پرڻئون پير پري،
او پيالو ڏيندءَ پريم جو، منجهون زهر زري،
نشو چڙهي نينهن جو، جنهن سان من مري،
پيئندي ۾ ٿئين جي ڇڏين، پنهنجو پاڻ پري،
سر جو دان ڪري، وڃي دلپت ملج دوست کي.

8

وڏو قرب ڪلال جو، اکين ساڻ ڏنو،
ڏنائون قاتل زهر مون، سو لڳو مون مون،
پلٽ ٿي پياڪن تي، برهه وٽي وٺو،
دلپت تن ٿنو، جن سر ڏنو ست ۾.

9

سر ڏنائون سٺ ۾، منجهون ذوق گهڻي،
عشق جي اڪير سان، پيتائون مٺي مٺين،
دلپت قدر ڪڻي، پئي ڪن پياڪن کي.

10

پيو ڪن پياڪن کي، قدر ڪيف ڪمال،
سر ڏنائون مله مٺي، جو، ڏوڙي دست دلال،
تن ڏيئي وٺي برهه جي، ڪيفي ڪيا ڪلال،
پي مٺي مدهوش ٿيا، تن رهي نه ساڻ سنڀال،
فارغ ٿيا فراق ڪون، وسريو ان وصال،
دلپت پريت پرين سان، برهه ڪئي بحال،
سي رچي ٿيا لال، جي گهڙي ويا گهٽ ۾.

11

سي گهڙي ويا گهٽ ۾، جن پيالو پير پيو،
گروءَ جي گيان جو، ان ٻاريو ڏيهي ڏيو،
هوري هوري هنيئن ۾، تن ٻرو پرين پيو،
ڏنائون منهن محبوب جو، لکي وجهي ليو،
”دلپت“ گمان غير جو، وجودون ويو،
ڪيئن جو ڪيئن ٿيو، هنيون حيرت وچ ۾.

12

پيارائون پريت سان، اڃا چون پيو،
بي مٺي محبت جو، ٿيو مست مٺو،
خمار نه لهي خمر جو، اٺ ٿي پهر ڪيو،
ايهو گمان غير جو، وڃون ٿي ويو،
ڪيئي پرنگيءَ گت، ڪيئن جو ڪيئن ٿيو،
ڏينهان رات ڏيو، ”دلپت“ جاڳي جيءَ ۾.

13

دلپت جاڳيو جيءَ ۾، مشاهدي مثال،
اونده ويئي اندر جي، اٺ ئي پھر خوشحال،
خواب خطر خيال جا، ضايع ٿيا زوال،
چپ آئي چيت کي، وڳيو ساڻ وصال،
برھ ڪئي بحال، ”دلپت“ ايھا دل دوست سان.

14

دلپت ونءُ در دوست جي، تريءَ ڌري سر،
باري باھ برھ جي، اڳيون ساڄن سڙ،
ڪرڻ ڪلال هٿ ۾، ڏورون ڏيک نہ ڌر،
دوڙي وڃ دڪان تي، ڪٿي ڪاريھر جان ڪر،
وڃي پو برھ سان، دوستاڻي در،
منجهون ميءَ محبت جي، پيالو ڏيندڙ پُر،
ڪيو ڪندڙ ڪن ۾، پياري خاص خمير،
رڱيندڙ رنگ رام جي، آ ديسي پر،
دلپت لاهي مس مڙ اچو ڪندڙ اندر کي.

15

اچو ڪندڙ اندر کي، سُرُو ڏيئي شوق،
وڃي پو در دوست جي، لنگهي ڪنون لوڪ،
موکي مٽ محبت مٺن، پياري تُو ميءَ موڪ،
پُر ڏيئي تُو سُرڪ سٺ سر جي، پي طمع نہ رکي ڪنهن ٿوڪ،
وڃي تُو برھ سان، چيٽن ڏيئي چوڪ،
جي آڻيئي پيڻ ذوق، تہ ”دلپت“ دوڙي وڃ دڪان تي.

16

دوڙي وڃ دڪان تي، تريءَ سر ڌري،
ڏي سر ڪاٿي ڪرڻ سان، ڌڙ ڪوڻ ڌار ڪري،
تہ ڏيئي موڪي هٿ مست مون، وٺي برهه پري،
جي آيا سي اگهيا، ”دلپت“ دوست ڌري،
ساجن لاءِ ڳري، سي پيهي ويا پاڻ ۾.

17

دوڙي ويا دڪان تي، ڪي متارا ميا،
سر ڪڍي ملهه ميءَ جو، پرينءَ پيش پيا،
سي هٿون حبيب جي، ٻي خمر ٿيا ڪيا،
دلپت در دوست جي، نشي نينهن نيا،
وٺڻ ڪاڻ ويا، پاڻ وڃايائون پرين ۾.

18

پاڻ وڃائي پرين ۾، پرين پاڻ ٿيا،
عشق عميق آب ۾، ڪري جي پيا،
هٿي منهن هنيئن ۾، مري جي جيئڻ،
”دلپت“ حق ٿيا حق سان، ملي ويا ميا،
وجودون ويا، پاڻ سڃاڻي پانهنجو.

19

اٿئي سڪ سرڪ جي، تان طمع ڪي ڏي ترڪ،
جيئندي جهان کون، پڇي ٿيءَ فرق،
مٿو ڏيڻ موڪيءَ کي، آهي متارن مرڪ،
تو دلپت ساقي سڪ سان، ڏيئي سپرين سُرڪ،
گهڙي ٿيءَ غرق، پائي منهن مهراڻ ۾.

20

وجه منهن مھراڻ ۾، چوڪو ڪري ڇٽ،
ڪڍ خام خيال اندر مٿن، رکي حبيب ھٿ،
ڪر قابو قيد من ڪي، دلپت ساڻ سرت،
نئن جي نرت، پرين پس پاڻ ۾.

21

ونءُ مڪان موڪيءَ جي، سنباهي ثابت سر،
تيون چڪن بڻيون برھ جون، دوستاڻي در،
”دلپت“ پوءِ پيش پرينءَ جي، کڻي سڪ سمر،
پرين ڏيئي پريت سان، سُر و شوق سَجَر،
پياري آبِ امر، حيات ڪني هنئين ڪي.

22

ڪري حيات هنئين ڪي، پئي عشق آبِ حيات،
جدا ٿيءَ جيءَ کون، تن جي تجي تات،
خالي ڪر ذاتين ڪي، تان ذات ٿي اثبات،
دلپت لاهوتين لات، سمجھ ته سڃاڻين سپرين.

23

سمجھ سڃاڻي سپرين، جي پيالو پريم پئين،
ڳڻجھي مام مٿن جي، هارا لاءِ هنئين،
وڍي سر پير ڪري، بيحد راه لھين،
چئين ڄمڻ مرڻ کون، تان جڳ جڳ پيو جئين،
پرين پاڻ ٿئين، جي ”دلپت“ سڃاڻين سو پرين.

24

سمجھي لات لاهوتين، جوگي جيءَ جڳاءَ،
 پي ميءَ محبت جو، نشو نينهن چڙهيا،
 خواب خطر خيام جا، ويراڳي وڃاءَ،
 اٿئي پَوَ اندر ۾، اڪيون الڪ لاءِ،
 دست ڪر دل ڪي، جهاتي گهٽ ۾ پاءِ،
 رانول ڪي ريجهاءَ، ته ”دلپت“ رلين رام سان.

25

دلپت در دوست جي، وڃي پڙڪري،
 ڏيئي سڄي صدق سان، ڌري سر تري،
 تان حبيب ڏيئي حب سان، ڪٿي ڪيف ڪڙي،
 وڃن ٿي وجود جا، سيئي شڪ سڙي،
 چاڙهي نشو نينهن جو، گهر ۾ ويهه گهڙي،
 سر وٽ تو به سري، نت لکين ليلاتي ريا.

26

مٿخاني موڪيءَ جي، گهايل وڃ گهڙي،
 ٿو پياري مٽ مست مون، وٽي برهه پري،
 تان ڦوڙائي فراق جا، وڃن ٿي نپ ٺري،
 چاڙهي نشو نينهن جو، گهٽ ۾ وڃ گهڙي،
 وٽي وٺي ورهه جي، پَوَ محبت ۾ مري،
 کولي دل ڌري، ”دلپت“ پيهي پَس پرين ڪي.

27

طالب موڪيءَ ماڳ تي، آيا آس ڌري،
 اُن وڏي ڏٺو سر صدق سان، ڌڙ ڪوڻ ڌار ڪري،
 تن پياري پريت سان، ميءَ مينا مهر پري،
 سي پي خمر خوش ٿيا، جي آيا گهوت گهري،

دلپت دل درياه

اُچايو در دوست ڪُون، ويو ڪونه وري،
پي پڪ پُر ٿيا، جني ڏير ڌري،
ان لتي سپرين جي، ڳولي ڳجهه ڳري،
کولي دل دري، دلپت پيهي ويا پاڻ ۾.

28

دوڙي ونءُ دڪان تي، سمر سڪ ڪٽي،
پسي ٿيءُ پرتيت سان، پرين پير پشي،
تان پرين ڏيئي پريت مون، ڪوڙي ڪيف ڪٽي،
جا گهڙي وڃي گهٽ ۾، ساڙي اهم اٿي،
دلپت پيهي دل ۾، ڏٺي له ڏٺي،
تان کولي تن-ٿئي، جانب مليئي جيءُ ۾.

29

عاشقن جو آڱ ۾، ويو جيءُ جلي،
اُچي پيا در دوست جي، ڌري سر تلي،
تن ڏني ساقيءَ سرڪ سڪ جي، جا وٺي روح رلي،
چاڙهي نشو نينهن جو، ان لتي ڳجهه ڳلي،
مري ويا ملي، محبتي محبوب ۾.

30

دلپت ونءُ در دوست جي، سانگو سر ڇڏي،
ويه واڍوڙين وچ ۾، اوطاق عشق اڏي،
ته موڪي ڏيئي مهر سان، سُرُو سڪ سڏي،
هنئون هنئين گڏي، هڪ ڪريئي حق سان.

پنجون

سلوک پوربيء جا

1

سامي ڪامي پرينءَ ليءَ، سڙي ٿيا سياه،
ڪنهنڪي سَن ڪين ڪي، اندر سندي آه،
نڪي ويهن واٽن تي، نڪي گهرن گراه،
جڏهن راند نه راه، ”دلپت“ تڏهن پسن پرينءَ جو.

2

سامي ڪامي پرين ليءَ، ڪپي ٿيا خاڪ،
بره ويراڳين جي، ڇت ۾ وڏا ڇاڪ،
ڪين جيئن سي ڪاڙهي، ڦٽيا جي به فراق،
آديسين اوطاق ”دلپت“ دائر دل ۾.

3

سامي ڪامي پرين ليءَ، پڇي ٿيا پٺي،
تن عشق جي آڱ ۾، ڪاٺيو پاڻ ڪٽي،
آديسين اندر جي، ساڙي آهون اٿي،
ڄڻ جوڳين جيءَ ۾، حبيب هڻي،
ويراڳين وجود ۾، وائي وره وٺي،
کولي تن ٿئي، ”دلپت“ مليا دوست ڪي.

4

سامي ڪامي پرين ليءَ، ڪپي ٿي ڪيه،
پيا عشق آراه ۾، جي هوا نهوڙيا نيھ،
ڪاڙين ڪپات جو، چلي لڌو چيه،
آلڪ هو اندر ۾، ان لڌو ڏوري ڏيه،
”دلپت“ پس پرين پاڻ ۾، نرم ڪري نيھ،
ويسلو ٿي مَ وي، تان دوست ڏسين دل ۾.

5

سامي عشق آگ ۾، ساڙيو ساهه سرير،
جنهن آديسين اندر ۾، هوئي الڪ اڪير،
تن طالبن لڳو تن ۾، طلب تڪو تير،
ڪنهنڪي سَلن ڪينڪي، پرين سندي پير،
”دلپت“ ڌري ڌير، پُريا پورب پار ڏي.

6

سامي عشق آگ ۾، جلايو جيرو جيءُ،
پُريا پورب پار ڏي، پيرو ڪشي پييءُ،
سهيڻ سڪ سرير جا، ويراڳين لڳن ويهه،
سامي لٿو سيءُ، ”دلپت“ چمڻ مرڻ جيءُ جو.

7

سامي سڙي سڪ ۾، ٿيا جانب جهڙا،
ٻڌي هليا سر تي، سورن جا سهڙا،
جهڙا سامي سڪن ۾، پي ڏڪن ۾ تهڙا،
وسيا ويراڳين سر تي، محبت جا مينهڙا،
تن تون ويا گذري، ڏڪن جا ڏينهڙا،
نانگن نينهڙا، ”دلپت“ نٻاهيا ناٽ سان.

8

سامين ساڙيو ساهه ڪي، پارِي عشق آگ،
ڦٽيا جي فراق جا، وڍيا سي ويراڳ،
آديسين اندر ۾، ٿا چڪن درد داغ،
جي کاڌا ورهه واڳهه، ”دلپت“ ناٽ مليو تن نينهن سان.

9

سامي ويا ڪامي، ٻاري عشق آڙاه،
ساڙي ڪوه ڪجھل ڪيو، آديسين جي آه،
پُريا پورب پار ڏي، ڪاڙي ڪري ڪاه،
ويراڳي ويهي واٽ تي، سهڪي ڪئن نه ساه،
تن ڌارون دلپت دوست جي، ٻي ڇت نه چُري چاه،
جتي رند نه راه، اتي نانگن ڏٺو ناٿ ڪي.

10

نانگن ڏٺو ناٿ ڪي، جتي راه نه هو رند،
اُچت هليا الڪ ڏي، چڏي ڦڪل ڦند،
ڪاڙين ڪلهن کان، ڪوري ڏنا ڪند،
دلپت ويا تن تون، لهي سڀ ڌنڌ،
ساڳي سڃاڻي سنڌ، پيهي ويا پاڻ ڇر.

11

سامي سدا سنهڙا جن آيو رانول رس،
پُريا پورب پار ڏهن، جو گرو ڏسيو گس،
ويراڳين وڏو ڪيو، ويڻ ڪارڻ وس،
جي دُست دلپت دوست سان، تن ذات جوڳين جس،
سي پرين پسندا پس، جي غرق ٿيا گريبان ڇر.

12

ساجهر سَندرا سامين، ٻڌا ساھي،
پُريا پراڻهين پنڌ تي، ڪما حقون ڪاھي،
سڳيون سک سوز جون، ويراڳي راهي،
اندر اڪير الڪ جي، آديسين آھي،
هتي جي هڻڻ جو، نانگن نينهن ناھي،
نڪي اڏيائون تڪيا، نڪي هليا ڊاھي،

ويا وجودون نڪري، نانگا نياهي،
دلپت جوڳين جيءَ جو، لاڳاپو لاهي،
وايون وڃائي، غرق ٿيا گريبان ۾.

13

غرق ٿيا گريبان ۾، ڪي گهرو گياني،
وجهي ولوڙو وجود ۾، محبت مانڌاڻي،
جدا ڪيائون جسم، جهڻ ڪون مڪڻ مُسائي،
چاڻي کاڌائون ڪير ڪي، پري ڪري پاڻي،
دلپت ٿيو دل ۾، تن الڪ عياني،
عاشق آساني، ناٿ مليو تن نينهن سان.

14

تن ناٿ مليو نينهن سان، جي وره اچي ويڙهيا،
طلب رکي تن ۾، هليا سوامي سويرا،
وجهي آڱ عشق ۾، ان جلایا جيرا،
گروءَ گلي گيان جي، گودڙيا گيريا،
دوست اچي دل ۾، درد ڀڳا ديرا،
جي نينهن نيريا، سي ”دلپت“ مليا ناٿ ڪي.

15

وڃن واڍوڙين جو، ڪاپڙين ڪن ڪيو،
حقيقت سان هڪ ٿيو، ٻڌي تان نه ٻيو،
ٻيهي ڏنائين پرينءَ جو، ڏيهيءَ منجهه ڏيو،
فارغ ٿيو فراق ڪون، وصالون ويو،
ڪيئن جو ڪيئن ٿيو، دلپت هنيون حيرت وڃ ۾.

16

ويراڳين وره جي، جيءَ ۾ لڳي جڙ،
رتا رانول رنگ ۾، نانگا نينهن نظر،
نڪي بيهن هزارين ۾، نڪي گھمن گھر،
جهڙا سامي شهر ۾، تهڙا بابو بر،
چڙي مڙهيون مڙھ، ”دلپت“ رتا رام سان.

17

رتا وتن رام سان، ڪي جوڳي جوان مرد،
تن آديسين اندر ۾، ٿا دونهان دکن درد،
جي جوڻي جڳت ڪي، ڪري ويٺا رد،
”دلپت“ دريڪ نه رکن دل ۾، سڀ جا ساجن سهرڊ،
تن وڻي نه وڻي ورڏ، بنا نام ناٿ جي.

18

نانگا نينهن نهوڙيا، وڏيا جي ويراڳ،
اٺ ٽي پھر عشق جي، پري آندر آڳ،
سدا سڳيون سوز سان، وڃن وجهن داغ،
لُٺو لُٺو لڳن نوبتان، رڳ رڳ آندر آڳ،
ريجهن ڪين رواز تي، محبت سنڌي ماڳ،
دلپت وره وڏو واڳھ، کاڌن پُون خبرون.

19

کاڌن پُون خبرون، جي ڳجهن ڳاھ ٿيا،
سي ويراڳي وهائيا، خماريءَ ڪيا،
پڏي ساجهر سندرا، پورب پار پيا،
جت نانه نهايت نينهن جي، خيرت منجهه هيا،
داخل ٿيا ”دلپت“ چوي، موئن ڪين ميا،
وڻ ڪاڻ ويا، پاڻ رجايائون وڃ ۾.

20

پاڻ وڃائي وڃ ۾، جوڳين لڏي جو،
وينا اورن عرش ۾، رانول روبرو،
ريجهو سڀ وجود ۾، جيئن سو ڦلن بو،
جتي هاءِ نه هو، دلپت تتي تن جو تڪيو.

21

سامي سرها ٿيا، منجهي بره بو،
راتيون جاڳن جهد مؤن، سمجهن ڪين صبح،
نانگن نئن ڪڪوريا، رڳن مٿي رو،
مري جيئا من ۾، ڪيئي پرنگيءَ خو،
اٺ ئي پهر عشق جي، دلپت هنئين هو،
سا جوڳيءَ لڏي جو، جت نانھ نهايت نينهن جي.

22

جت نانھ نهايت نينهن جي، سا جوڳيءَ لڏي جاءِ،
ويا وجودون نڪري، جوڳي جوءَ منجهاءِ،
جتي ذڪر نه فڪر ڪو، نڪا هو نه هاءِ،
نڪر فلڪ نه ملڪ ڪو، نڪو رنگ نه راءِ،
نه نڪو پني پت ڪشي نڪو بکيا پاءِ،
ڪا، ”دلپت“ نت وڌائون تڪيو.

23

آسڻ آديسين جو، اونھين منجهه اُجاڙ،
جتي ساز نه سرود ڪو، نڪا تند تنوار،
نڪا حد نه بيحد ڪا، نڪو روپ آڪار،
جتي تپ نه جپ ڪو، نڪو جوڳ جهار،
نڪو چنتر نه متر ڪو، نڪو چيڻ هار،
نڪو سج نه چنڊ ڪو، نڪو ڏنڌ و ڪار.

نڪو عرش نه فرش ڪو، نڪو ميگه ملار،
پنهنجو آهي پاڻ ۾، سامي سرجهڻار،
جنهنجو پار نه وار، سو تن جو تڪيو.

24

جوڳي جاڳي ساس جون، ٿا سمرنيون سورين،
محڪم وٺي من ڪي، ميا ٿا موڙين،
راتين ڏينهان رام سان، آديسي اورين،
جا پوءِ ڪني نه سٿي، سو ٿا ڏيه ڏورين،
دلپت نانگا ناڪ تان، پاڻ ايو گهورين،
ويا قت وڙين، جت ٺاهي آنت عشق جو.

25

ڪري آبتيون اڪڙيون، پَس پاڻ پيهي،
ڳولي لهج الڪ ڪي، وجود ۾ ويهي،
دلپت سڃاڻ سپرين، ڏور ڪري ڏيهي،
تان ساجن سنيهي، سامي مليئي سَترو.

26

ڪري آبتيون اڪڙيون، پيهي پَس پاڻ،
اڄهين ٿي عالم ۾، جنهنجي ڏسڻ ڪاڻ،
دلپت ساڳي سپرين، سدا توڻي سان،
ويراڳ وساءِ وجود ۾، ڀڄ پنهنجو پاڻ،
تان آديسي آسان، الڪ ڏسين اندر ۾.

27

پُريا پورب پار ڏي، ڪاپڙي ڪري ڪاه،
آديسي اندر ڪي، بچ برهم سندي باه،

دلپت دل درياھ

ساڙ شڪ سڀئي، ٻاري عشق آڙاھ،
محڪم وٺي من کي، گيان گرج سان گاه،
دست ڪر دلپت دل کي، سوار ٿي سر ساه،
عشق آڻي راھ، رڙهي رس رام کي.

28

ويراڳي وجود ۾، ويهي وره رساءِ
طالب ٿي طلب ۾، تن کي پيو تپاءِ
محڪم وٺي من کي، گهڙي گيان گسائِ
پنج مواسي چون جي، تن نصيحت ڏئي نساءِ
چئنچل چت پڪي کي، ڦاهي سرت ڦسائِ
ڪري ترڪ طمع کي، ترشنا ڏئي جلا
تان جوڳي تنهنجو جوڳ سڀ، سدا رهي برجاءِ
دست ڪري دل کي، ”دلپت“ رام ريجھاءِ
ناتو نينهن نپاءِ هن پر نانگا ناٿ سان.

29

ويراڳي وجود جو، پاندرو پر ڀڄ
ڪاهي پورب پار ڏي، وره وٺي وڃ
دلپت درس دل کي، ساڄن مڻيو سڄ
جڻندي مڻ مڃ، تہ جانب ڏسين جيءَ ۾.

30

ويراڳي وجود ۾، ويهي ڪر قرار،
ترڪ ڏئي طمع کي، درڙ نہ ڪنهن ٻئي پار،
گاهي گرج گيان سان، من مواسي مار،
اچو ڪر اندر کي، ممٽا ميل اتار،
آديسي ڏس اندر ۾، الڪ جا اسرار،
دلپت ديدار، دل ۾ ڏس دوست جو.

31

واسنا وجود مون، ويراڳي وڃاء،
محڪم وٺي من کي، برھ ڪوريءَ ڪاء،
اُن ئي پھر عرش ۾، رانول کي تون راء،
پاڻهي پيهي پاڻ ۾، پنهنجو پاڻ وڃاء،
تہ دلپت چوي هر جاءِ، نانگا ڏسين نات کي.

32

جوڳيءَ منهنجي جيءَ ۾، جوڙي هنئين چڙ،
سا لڳون لنگهي لڳي، چت ۾ چست چڙ،
اڪيليان تان اڳلي، جاکتي خوب تر،
دلپت آديسين جي، روهين بجھي رڙ،
پرين پڪيءَ ۾، پني ڪر هن پيڙ جي.

33

ويراڳ بن برھ جي، بائن آئي بو،
تن محڪم وٺي من کي، ماري ڪيو مو،
هو پئي هنئين ۾، هنيون وڃي پيو هو،
جوڳين گهڙي گھٽ ۾، لڏي جانب جو،
ڏسي رانول روءِ، ”دلپت“ درد ويا دل جا.

34

ويراڳين ورھ جي، لڳي چست چڙ،
گهڙي وٺي گھٽ ۾، سيلي ساھ سپر،
جوڳين جاڳي جيءَ ۾، آتش عشق آپر،
دلپت رٿيا رام سان، ڪاڻي ڪنڊ ڪپر،
ڪي گيانِي گبر، غرق ٿيا گريبان ۾.

35

پڪارين پرين ليءَ، وره وڌيا جيئي،
ٿا دانهون ڪن درد کون، واڍوڙيا ويهي،
ويراڳ وٺي وره سان، نهوڙيا نيهي،
هو ڪٿا ڪات ڪاپڙين، ٻيا ڪُسن ٿا ڪيئي،
کاڌا واڳهه وره جي، تن رمز رانول ريهي،
دلپت دردوندن جي، درد ساڙي ديهي،
سي پورب پيهي، نانگا مليا نات سان.

36

ڪورو ڪٺپ تپايو، سپيرين سَجرُ،
ٻاري باهه برهه جي، آديسين اُڀرُ،
تون گهڙو گهائي نينهون سان، سانگو ڇڏي سرُ،
تن تپائي طلب ۾، ڪڍي مَن مَڪرُ،
صاٻڻ ڏيئي سچ جو، مَن جي مارچ مرُ،
اچو ڪر اندر ڪي، جئن گنديءَ کي گاڏرُ،
هلي ٿي، حاضر، ”دلپت“ در دوست جي.

37

ڇو تو ڪن ڪپائين، ڇا ڪي لائين چارُ،
مُندرا ميڪلي مڪر جي، سيلِي سڳي ساڙُ،
لُنگ لنگوٺي لالچي، ڏنڊ ڪمندل ڌارُ،
ڪين پهچائي ڪين ري، پَت پهوڙي پارُ،
اڙيو. ناهي ان ۾، او تان نرنجن نروارُ،
سامي بڌج سر تي، سيلِي سُرَت اُپارُ،
جو ويجهو آهي ونين کون، تون سامي سو سنڀارُ،
”دلپت“ چوي ديدار، ٿئي عين جي اکين سان.

ڪنن ڪين وڃائيو، من ڏنگي کي ڏار
 چاڪ ڏيئي ڇت کي، محبت مُندرا چاڙھ،
 ڇڏ بھانا بيڪ جا، ھيلا مڙئي ھار،
 ٻاري باھ برھ جي، سانگ سڀئي ساڙ،
 نڪي دؤر دوارڪا، نڪي ڪاھ ڪيڏار،
 گنگا ونءُ م گومتِي، اُتر گيان ويچار،
 منجھ ئي تيرت تڪيو، منجھ ئي ناٿ نھار،
 سولو آھي ساھ کون، الڪ ڏيو آيار،
 آد پرش آڌار، ”دلپت“ ديو دل ۾.

ڪنن ڪين وڃائيو، ڪاتيءَ سان م ڪور،
 ڪاٻڙي ڪن قلوب جا، برھ بنجيءَ ڦور،
 ڪڍ منھن مڪر کون، چاند سڀئي چور،
 جوڳي جڳاءُ جيءَ کي، سمرڻ ساھ جو سور،
 ويڙاڳ وساءُ وجود ۾، تان ترٽ رسين وڃي توڙ،
 دلپت دائر دوست تون، پاڻ آيو ٿي گھور،
 محڪم من کي موڙ، تہ ناٿ مليئي نينھن سان.

ڪنن ڪين وڃائيو، تون ڪاتيءَ سان م ڪٽ،
 محڪم پنھنجي من کي، جوڳي وٺي جھٽ،
 مُندرا لاه مڪر جي، سيلِي سڳي سَت،
 ڪڙا ڪولانپا ڪوڙ جا، پاڪنڊ سڀئي پَت،
 دلپت ويجهو وجود ۾، گھوٽ تنھنجي گھٽ،
 مڪر مڙئي مٽ، تہ نانگا ڏسين ناٿ کي.

41

ڪنن ڪين وڃائيو، چريءَ سان مَر ڇيد،
ڪاڙي ڪن قلوب جا، برھ بنڇيءَ پيد،
محڪم وٺي من ڪي، ڪر قابو قيد،
”دلپت“ واٽي ويد، معلوم ٿيئي من ڀر.

42

ڪوھ ٿو ڪن ڪپائين، ڇاڪونءَ ڏيئي چير،
چورمن جي چشي ليءَ، ڪنڊت ڪيءَ سرير،
وڌءَ ڇاڻي ڇتن ڀر، ٿو ڪائين ڪنڊون ڪير،
لال لنگيون لڱن تي، اوڍي ٿئين امير،
ڪري ويس ويسوان جا، پاڻ پائين ٿو پير،
وجهي منهن مڪر ڀر، سامي پڳيءَ سير،
لڳي ڪونه وجود ڀر، طلب سندو تير،
جوڙي وجهه جيءَ ڀر، جوڳي جهڊ زنجير،
پاءُ منهن اندر ڀر، الڪ رک اڪير،
دل ڪي ڏيئي ڏير، ”دلپت“ لڳ لڙھ لاهوتين جي.

43

لڳي لڙھ لاهوتين جي، ٿيءُ گولن جو گولو،
تان آديسي اندر جو، لاهين ٿي اولو،
لهيئي سامي سر تون، ايه چوراسي چولو،
دلپت چوي دوشيءَ جو، ڪڍ روح منجهون رولو،
ڀرم ڀڄ پولو، ته پاڻ پسين سو پرين،

44

بيڪ بڻائي شينهن جو، منهن ڪي مڪين رک،
ري ٿي وينين رڍن ڀر، ڪائين ڪرفتي ڪڪ،
اوڍي اُن اداس ٿئين، ڪارڻ وشئي سڪ،

ماڻهو موهين مڪر ڪيو، ڪري پاڪند پڪ،
پڇي آگيا گر جي، ٿو پوڳين پڪ اپڪ،
جن سڪن لاءِ ٿو پاپ ڪرين، سيئي ڏيندڙ ڏک،
آديسي اندر ۾، لڏي نه لک الڪ،
ڇو ٿو مارين جُڪ، ”دلپت“ جوفي ڪارڻ جڳ ۾.

45

اڳيون اچي عشق جي، عقل ٿيو اڌين،
گهڙي محبت مڇ ۾، مري ٿيو مهين،
سو پي ميءَ مست ٿيو، کانئين ڪُفر دين،
هيئن ڪون ٿيو هيئن، رڙهي ويٺو رندن ۾.

46

ڏسي عقل عشق کي، سياڻپ ڇڏي سڀ،
ورھ ائون ويراڳ جا، جهلي ڏاڍا ڏنڀ،
حياو ۽ شرم جا، کانئي ويٺو ڪنڀ،
تجي آس آرنڀ، غرق ٿيو گريبان ۾.

47

جن پيو پور پرينءَ جو، پورب پُريا سي،
ڪاڀري سڄي قلب سان، ڪاهي هليا ڪي،
آديسين اندر ۾، اچي نه الڪ ري،
ننهن نهوڙيا جي، سي دلپت نانگا مليا نات ڪي.

48

نانگا مليا نات ڪي، جي نيهي نماڻا،
ڇڏي سنگ سڀ جو، ٿيا يگانا،
رجي دست دوست جي، ورهي وڪاڻا،
سي عاشق اڳهاڻا، جي پيا پيش پرينءَ جي.

49

پيا پيش ڀرينءَ جي، نماڻا نيهي،
تن ڏٺي پيشاني ڀرينءَ جي، پاڻ ۾ پيهي،
ٿا اورين الڪ سان، ويراڳي ويهي،
ڪاٻڙين جي ڪلول جي، ڪڇن ڪل ڪيهي،
”دلپت“ سڏ ڏيهي، وئي ويچارن وسري.

50

ويئي ويچارن وسري، جي گهٽ ۾ پيا گهڙي،
آديسين جي آندر ۾، برهه باهه ٻري،
سواءِ ساڃن جي، تن ويا شڪ سڙي،
پاڻ وڃائي پنهنجو، جوڳي جيئا مري،
دست ڪري دل کي، اُن لڏي گجهه ڳري،
”دلپت“ دوست ڌري، تن ڏوري لڏي ڏيل مون.

51

تن ڏوري لڏو ڏيل مون، الڪ آديسين،
شئل سڀوئي ڪيو، سُن ۾ سنڀاسن،
دلپت نج داسن، ناٿ نوابو نينهن سان.

52

تن ناٿ نوابو نينهن سان، جن هئي سڪ سڄي،
گهري عشق آڙاه ۾، پئي ٿي پڄي،
رانول رنگ رڄي، لاهوتي لال ٿيا.

53

لاهوئي لال ٿيا، رڄي رانول رنگ،
وڏو محبت مڇ ۾، نانگن نينهن نسنگ،
پيا عاشق آڙاه ۾، آديسي امنگ،
تن لڳو ”دلپت“ رنگ، جن تي پڪو پاڻ ڀرير جو.

54

جن ترڪ ڪيو طمع ڪي، سنڀاسي سيئي،
چڙي هليا نعمتون، قيمتي ڪيئي،
ويراڳين وجود مون، واشنا ويئي،
تن پاڻ پڇي پانهنجو، رانول دل رهي،
گهڙي ويا گهٽ ۾، جفا جيءَ ڏيئي،
”دلپت“ ڏنائون الڪ ڪي، پاڻ ۾ پيهي،
سي نانگا نيهي، نات نوازا نيتن سان.

55

ياد پوين يار ڪي، جي ڪرين يار پيار،
هشي معرفت مشڪلو، من جي ميل اُتار،
ويهي درين دل جو، آديسي آچار،
گروءَ جي گيان جو، ڏيهيءَ ڏيو ٻار،
تہ نانگا اندر نات جو، نرڪين نور نروار،
”دلپت“ ديدار، پيهي پَس پاڻ ۾.

56

ياد ڪر يار ڪي، ڪڍي من مڪر،
هيت ڪر هڪ سان، دوستي چڙ ڊگر،
جوڳي جپ جيءَ ۾، زبان ريءَ ڏڪر،
”دلپت“ ساڻ فڪر، دوست ڏس دل ۾.

57

جي پائين جوڳي ٿيان، تہ طمع ڪي ڏي ترڪ،
اوڏي ويس عورت جا، مردن ۾ نہ مُرڪ،
دلپت ڌرتي دنيا کون، پڇي ٿيءُ فرق،
گهڙي ٿيءُ غرق، پائي منهن مھراڻ ۾.

58

جي پائين جوڳي ٿيان، ته تپاءُ ڏلب ۾ تن،
جوفي لاءِ جڳت ۾، ڪوري ويھ نه ڪن،
وجه مندرائون محبت جون، محڪم چيري من،
ڪڍ آديسي اندر مون، ڪوٺا فڪل فن،
بيائي ڏيئي ٻن، هڪ دوست رک دل ۾.

59

جي پائين جوڳي ٿيان، ته جانب سان جي جوڳ،
گر گيان جي ڪات سان، ڪن ڦلب جا ڪور،
ويراڳ وساءِ وجود ۾، منهن مڪر کون موڙ،
دلپت سر صدق سان، اپو گر تان گهور،
تان تر ت رسين توڙ، چڪين چوراسي پنڌ کون.

60

جي پائين جوڳي ٿيان، تان ٿج عالم جي آس،
ويراڳ رکي وجود ۾، سڀ تي ٿي نراس،
بن سمرن رام جي، ڪڙ نه ڪو اڪ ساس،
دلپت هر دم هر جي، ٿي داسن جو داس،
ته وٽڪنٽ لهين واس، وڃي حضور هر جي.

61

جوڳي ڏس جانب جا، سريون ۾ سئل،
ڍڪي ڇولا چوراسي، ٿو آتم ڪري اليل،
لپت ٿي لباس ۾، رهي سدا اميل،
هي رنگي، کون رنگ ٿيو، جيئن پاڻيءَ اُتي تيل،
ڪاٻڙي ڪن ڪيل، جن سڃاتو سپرين.

62

لڪ چوراسي چولا چيٽن، پهريا رنگا رنگ اپار،
لڪي هن لباس ۾، ٿو کيل ڪري ڪيلار،
اندر ٻاهر سڀ ۾، هڪ چيٽن جي چمڪار،
لڪي سگهي نه لوڪن ۾، ڪو الڪ جو اسرار،
جنهن هنيو منهن محبت مچ ۾، تن عاشقن اظهار،
”دلپت“ ٿيو ديدار، عين جي اکين سان.

63

ٿيو عين جي اکين سان، درشن تنهن دلدار،
ڏٺو ظاهر چمڪو، چيٽن جو چوڌار،
آديسين اندر ۾، سدا پرين پچار،
”دلپت“ دلدار، تن گهڙي آيو گهٽ ۾.

64

پَسُ ٿيئي پرينءَ جو، جي ڪرين سڪ سچي،
باري باهه برهه جي، تنهن ۾ پُو پچي،
”دلپت“ سڙئي ساعت ۾، آهنڀنڌ ڪچي،
تان رڱڻ رام رچي، لاهوتي لعل ٿئين.

65

جوڳي جڙي جيءَ ۾، جوڙي ويهه جاءِ،
پيهي حجري هنئين جي، ڪر آسڻ اونڌاءِ،
آديسي اندر ۾، پل پل جهاتي پاءِ،
سڻ نوبت نات جي، گگن ۾ غوغاءِ،
ثابت وٺي ساهه ڪي، سورھ سرت سنڀاءِ،
ات ويهي ڪماحقون، ڇت جي چست چلاءِ،
تان ڏسين پر تو پرينءَ جو، جڳ مڱ جوت جهلڪاءِ،
جفا ڏيئي جيءَ ڪي، ڪر جبروت رجي جاءِ.

حقيقت سان هڪ ٿي، صورت ۾ سماءُ،
لاهُوت ۾ لقاءُ، دلپت پوءِ پس پرين جو.

66

آديسي ڏس اندر ۾، کوجي ڪا ڪن،
جو سڀ ۾ هر آتما، ڪنهن کون نه آهي پن،
پرانن جي پراڻ آهي، من جو آهي من،
اڪين جون اڪيون آهي، ڪنن جو آهي ڪن،
وسي سڀ وجود ۾، سڀ تي هئ ولڪڻ،
”دلپت“ تنهن درس، گر گر ري نه ٿي.

67

تڻ تپايو طلب ۾، ڪن وره ولسين،
اوجاڳي اُچارين، اڪيون آديسين،
پيو پرلاءُ پرين جو، سُن ۾ سنياسين،
”دلپت“ نج داسن، درسن پاتو دوست جو.

68

نانگن لڳو نات سان، نٿ نٿ نئون نينهن،
سدا ساجن ليءُ اُنجو، ٿو جهڳي جُهرِي جيءُ،
سهسين سنسار جا، ويراڳين لڳن ويه،
پسڻ ڪارڻ پرينءَ جي، سڪن سڄو ڏينهن،
جن جو حال هيءُ، ڪيئن واشنا وئي تن کي.

69

جي تا تن ۾ تيرت ڪن، سي ڪيئن ڪاشيءَ وڃن ڪاڙِي،
گنگا ۽ گر نار جي، تانگه نه آهي تن،
گهوٽ ڏٺو جن گهٽ ۾، سي تيرت ڪين ٿين،
دلپت دائر دل ۾، اُن بنيو بندرابن،
سي سامي سدا سرها، مڪند جن جي من،
بيائي ڏيئي ٻن، او رتا وتن رام سان.

70

پرو پويشي پرينء جو، جي پنهنجو سڃاڻين پاڻ،
 سڃاڻڻ آهي الڪ جو، جي پنهنجي سڃاڻڻ سان،
 بنا سڃاڻي پانهنجي، وڃي نه ديه ايمان،
 الڪ مليئي آسان، جي پهرين سڃاڻين پاڻڪي.

71

پُر سڃاڻڻ سٿرو، پاڻ سڃاڻڻ ڏک،
 اٿيون ڏسن اور کي، پنهنجو ڏسن نه رخ،
 ڌارون پسڻ پانهنجي، سامي ملي نه سک،
 اٿي ڏس مُڪ، ته صاحب مليئي سٿرو.

72

صاحب مليئي سٿرو، جي گروءَ جو لهين گس،
 نانگا توکي ناٿ جو، ڏيهي ڏين ئي ڏس،
 هڻي ڪڙولو قلب کي، ڪلين ئي ڪوري ڪس،
 پوءِ گهڙي ميدان عشق جي، رڙهي رانول رس،
 تان جوڳي چون ئي جس، دلپت ويهي ويراڳين وچ ۾.

73

سامي سک نه سٿري، لڳي هوءَ ته لاءِ،
 نانگا ناتو نينهن جو، اڳيون ٿي ناٿ نباح،
 چڙي جوءِ جوڳي هليا، واڄو وره وڄاءِ،
 ساڻي آيا ڪن سڏڙا، تون سٿينءَ سيج وڄاءِ،
 لڏيو وڃي لوڪ لوءِ ڏي، تو سمهڻ ڪئن سها،
 پران پڪي اٿالو، تنهن ويندي وير نه ڪاءِ،
 ويه نه هت ٿي ويسلو، جوڳي جوڙي جاءِ،
 دلپت هل پنهنجي ڏيس ڏي، سمر سک سنڀاءِ،
 تان ترٿ پھچين ماءُ، چٿين پرانهين پنڌ کون.

74

چئين پرائهين پنڌ ڪون، تان پور پورب پار،
چڙهي گهوڙي گيان جي، هڪلي هل هيڪار،
ڪڻ ساڻي سونهان پاڻ سان، ويڪ ۽ ويچار،
رڪ طلب تڪي تن ۾، تان تري ويجين تار،
ڪر همراه عشق ڪي، تان پهچين پريين پار،
دست وٺي دلدار، ”دلپت“ ونءُ پنهنجي وطن ڏي.

75

ونءُ پنهنجي وطن ڏي، سڃاڻي دلپت دم،
نڪو ساڌ نيمن ڪي، نڪو ساڌ ڀر،
چڏ ايمان ديه جو، ذات ورن ڪر گم،
سڪ ٿي وڃي سمه، سامي ست سروپ ۾.

76

ويراڳين وره جي، ڪا جا آئي باس،
تن پرين هي پسڻ جي، لڳي تن ۾ تڪي تاس،
سي الٽي عالم کون ٿيا، آديسي اداس،
وڏي مرادون من جون، نره ٿيا نر آس،
وينا وڃي ويران ۾، چاڙهي اڪيون آڪاس،
”دلپت“ چڏي ديه ايمان ڪي، ٿيا داسن جا داس،
ڪانئين سڀ خواهش، تن وٽڪنٽ سدا وجود ۾.

77

تن وٽڪنٽ سدا وجود ۾، جن رکيو رانول رخ،
الٽي پيا اندر ۾، ماڻهن موڙي مک،
”دلپت“ گهڙيا گهٽ ۾، ڏيهي ڏيئي ڏک،
سي ماڻهن سدا سڪ، جن سهج سڃاتو سپرين.

78

سھج سڃاڻي سپرين، پرين پاڻ ٿيا،
سُرو ڏيئي شوق جو، کيئن ڪيا ڪيا.
پي ميءَ محبت جو، مري جي جيئڻ،
داخل ٿي دلپت دوست ۾، وجودون ويا،
محبتِي ميا، لنگهي ويا لاهوت ۾.

79

آديسي آندر ۾، الڪ جو اسٽان،
ويراڳ وساءِ وجود ۾، تان سمجهين گرن گيان،
پرو پويئي پرين جو، جي چڏين پنهنجو پاڻ،
بنان گر گر گيان جو، سوئي ڦوڪت گيان،
”دلپت“ دست ڪر دل ڪي، تجي ديه ايمان،
تان الڪ مليئي آسان، چڏين چوراسي پنڌ کون.

80

چڏين چوراسي پنڌ کون، جي آتم ڏسين هڪ،
آديسي آندر مون، ڪله ڏوئيءَ کي ڌڪ،
ڳولهي له پاڻ کي، سڄي رکي سڪ،
باري آڱ عشق جي، ساڙ سڀيئي شڪ،
تان جلي جهنگ پٽ ٿئي، چورن لهي لڪ،
”دلپت“ گرز گيان سان، پڇ پڙ جي پڪ،
ڪر ويراڳي بيهڪ نه پاڻ ڏسين سو پرين.

81

ويراڳين برھ جي، چت ۾ لڳي چوٽ،
سي وڊجي ورھ سان، گهٽ مون گهڙيا گهوت،
موڙي منهن ميدان کون، موٽيا ڪين اُموٽ،
سي آديسي اُٿوٽ، ”دلپت“ مليا دوست کي.

82

ويراڳ وڙه وڙه وجود ۾، آديسي آڀار،
ست است جو پارکو، رڻ وويڪ ۽ ويچار،
باري آڳ عشق جي، سنسا سڀئي ساڻ،
ڪانئين ڪوريءَ وچ ۾، من جي ميل اُٿار،
بندي ونگ وره جي، ڏوڏ ڏوئي ويچار،
ڪر اثبات آتما، ديه ڪون ڏئي ڌار،
تان ”دلپت“ ديدار، دل ۾ ڏسين دوست جو،

83

جي پائين ڏسان الڪ کي، اندر ۾ اظهار،
تان گروءَ جي گيان جو، ڏيهي ڏيو ٻار،
ڪاڙي ڪاهي قلب ۾، ويهي ڪر قرار،
ڪولي نئن نرت جا، نانگا نات نهار،
تان معلوم ٿئي من ۾، الڪ جو اسرار،
”دلپت“ ديدار، دل ۾ ڏس دوست جو.

84

جن تعلق تجو تن جو، سنياسي سي،
چڙي آس عالم جي، هليا الڪ ڏي،
سامين سڪ سرير جا، رُچن نه رانول ري،
جوڳي هليا جوءَ ڏي، جفا جي ڏيئي،
”دلپت“ انهن کي ئي، نات مليو نينهن سان.

85

نانگا هليا نات ڏي، جي نينهن نهوڙيا،
اُن تي نيزا نرت جا، ڪاهوڙين ڪوڙيا،
سي جهڄن جهرن پرين لي، جهوريءَ جي جهوري،
تن دوست ديرا درد جا، پجي ڪيا پورا،
جي نينهن نيري، سي دلپت مليا نات کي.

86

جن ترڪ ڏٺو طمع کي، سي صحيح سنڀاسي،
تجي آس عالم جي، او ڦرن اُداسي،
نڪي ڏوڙن دوارڪا، نڪي وڃن ڪاشي،
وينا تيرت ڪن ٿن ۾، دلپت آديسي،
ان الڪ اُوناسي، ڏوري لڌو ڏيل ۾.

87

سنڀاسي چوائين پاڻکي، اوڍي لال لباس،
وار وٽي جتا ڪيئ، جئن وڻجن نوڙيون ڏاس،
مايا ڪارڻ بيڪ بنائين، ورثا وڃائين سواس،
نانگو چوائين لوڪ ۾، خرقا پهرين خاص،
نانگا لڄائين لالچي، ڪري لوڪ لباس
آريو پيو آهين عام ۾، نانءُ چوائين اُداس،
چڙي آسرو الڪ جو، عالم رکين آس،
پي مڌ مست ٿين، ڪانئين مرن ماس،
تن ۾ تونس تريا جي، من ۾ مايا پياس،
پاڻهي ٻڌءِ پاڻ کي، ٿيندين ڪين خلاص،
بنا ترڪ طمع جي، ٿئي نه سڀ سنڀاس.
ويراڳ وساءِ وجود ۾، ڪر وائنا ناس،
ڪڍ دغا دل مون، ٿيءُ داسن جو داس،
ڪوه مڙيائي خواهش، ته الڪ ڏسين اندر ۾.

88

الڪ ڏسين اندر ۾، جي سامي ڪمائين سچ،
محبت رکي من ۾، عاشقن اڳڻ اُچ،
بازي باهه برهه جي، پيهي تنهن ۾ پچ،
تان صاف ٿئين سون جان، ساڙي قلبون ڪڇ،
چڙهي نيزي نينهن جي، نانگا آيو نچ

گھڙي عشق آڙاھ ۾، رانول رڱڻ رڇ،
سڙي ٿئين سڇ، تہ نانگا ڏسين ناٿ کي.

89

جي لڄ لاهي نڱا، تن نانگن ڪهڙو ننگ،
سنڀنڌين ۽ سينڌن جو، تن سامين ڇڏيو سنگ،
نڪي وڃن گوشتي، نڪي وڃن گنگ،
سڳيون واهي سڪ جون، او هليا ڇت جا چوري چنگ،
تن پيريون وڃن برھ جون، محبت جا مردنگ،
هليا اڪير سان الڪ ڏهن، آديسي اُمنگ،
رڇي رانول رنگ، لاهوتي لال ٿيا.

90

آديسي اندر ۾، الڪ هنئين حضور،
اندر ٻاهر سڀ ۾، جانب آهي ظهور،
پر بنا اکين اندر جي، ڪو ڏسي سگهي نہ نور،
کامي ونءُ کوري ۾، ٿاڻي تن تنور،
تہ دلپت دوست دل کون، ڪڏهين ٿئي نہ دور،
چوري تن تنبور، آواز سڻ الڪ جو.

91

آواز سڻ الڪ جو، گگن غفا ويهي،
گروءَ جي گيان جو، ڏيو ٻار ڏيهي،
ڏسي صورت شام جي، پاڻ ۾ پيهي،
تان سانول سنيهي، ”دلپت“ ڏک لاهيئي ڏيل جا.

92

جنهنجو نينهن ناٿ سان، سنياسي سيئي،
پيا عشق آڙاھ ۾، جفا جيءَ ڏيئي،
ڏوري لڏائون ڏيل مون، پرينءَ کي پيهي،

سامين جي سر تون، سڀ وپتا ويئي،
دلپت سڌ ديهي، ويئي وسري تن کون

93

جي اُداس ٿيا عالم کون، اُداسي سيئي،
ريجهائون رام کي، ڪري ڪيرتيون ڪيئي،
جي نرمِل نيهي، اُن الڪ مليو اندر ۾.

94

اُداسي سي صحيح، جي عالم کون اُداس،
چڏي آس عالم جي، ٿيا نماڻا نراس،
ساڙي آهنون اندر جي، ٿيا داسن جا داس،
اُن الڪ ڏٺو اندر ۾، ڪانئي سڀ خواهش،
نه ٿوپيون اوڍن اُن جون، نڪي ڪن لباس،
بنا نالي نامر جي، ڪڻن نڪو ساس،
رکي پڪي پياس، دلپت رتا رام سان.

95

اوڍي اُن انگن تي، بڻيو بيڪ اُداس،
اُداس ٿي الڪ کون، رڪن عالم آس،
اُچار چوائين پاڻکي، من ۾ مايا پياس،
هڪ پريت پنڻ سان، ٻي ڪاڻڻ جي خواهش،
سهڻي شال لڳن تي، اوڍي لال لباس،
صاحب جي ملڻ جي، تن ۾ ناهي تلاش،
ورثا وڃايائين سواس، ڪري ڀروسو بيڪ جو.

96

بيڪ بنائي اُن جو، وينين اڏي اوطاق،
اُداس چوائين پاڻ کي، پهرين پٽ پوشاڪ،
گيه مليدا ڪنڊون ڪائين، خوب ڪرين خوراڪ،

پڄن کون ڀڳو وتين، چورمن ۾ چالاک،
کرين ڪر آبتا، گرن ڀڄي واک،
گڏھ گھڙي گنگا ۾، ڪڏھين نہ ٿئي پاڪ،
ڪڍ مڪر من مون، طمع ڏيئي طلاق،
کامي ٿيءَ خاک، تہ گرو ڏسين گھٽ ۾.

97

سنيا سي سي مون پرين، جن ناٿ سان ناتو،
من جنجو مگھن ٿي، رام سان راتو،
موڙي منهن ماڻهن کون، پاڻ مون پاتو،
تن صحيح سڃاتو، ”دلپت“ الڪ اندر ۾.

98

مصلحت ڪري من سان، ويراڳي ويچار،
جو چڙهي سمندر ڦين تي، ڪونہ تريو تار،
تئن ڪري پرسو بيڪ جو، ڪين پهچندين پار،
ڦوڪي باھ برھ جي، سانگ مڙئي ساڙ،
چڏ پاوي بيڪ جي، الڪ رھ آڌار،
دلپت درس ڪر دل کي، تان من ۾ مليشي مرار،
تري وڃي تڪرار جي سرن پوين ست سنگ جي،

99

سيج وڃائي ڪٽ تي، سمهي پئين سامي،
اڃا پرين پري ٿيو، تون ويئين وسامي،
پاري مڃُ محبت جو، وئين ڪوريءَ ۾ کامي،
دلپت جوڙ جانب سان، من کي مدامي،
تان ٿئين آرامي، جي سرن پوين ست سنگ جي.

100

جوڳي جڙ جانب سان، جڳ بندن سڀ توڙ،
مٺ منهن مڪر کون، چل سڀئي چوڙ،
نراس ٿي سڀ تي، مايا کون منهن موڙ،
پيهي وڃي پاڻ کي، ڏيهيءَ مون ڏور،
تان تر ت رسين وڃي توڙ، ”دلپت“ درگاه دوست جي،

101

وئڪنٽ جي وجود، تن گنگا سدا گهٽ ۾،
اُجاري اندر ان جو، برھ ڪيو بهبود،
”دلپت“ صاحب هڪڙو، جهان ڪهان موجود،
سي سڀ کي ڪن سجود، جن صحيح سڃاتو پاڻ کي،

102

جن صحيح سڃاتو پاڻ کي، سي سڀ کي ڪن سلام،
تجي ديه ايمان کي، ٿيا گولن جا غلام،
سي جوڳي جفائون ڪري، رڙهي گڏيا رام،
فرق ٿيا فرقن کون، ساري ڪفر اسلام،
دلپت وڏي وڏي دل جي، ڏوئيءَ سندي دام،
لٽي سڀ ملام، اُتون آديسين جي،

103

آديسي الڪ ڏهن، سچ وٺي وڃ سان،
ڪڻ ڪميا غريبي بندگي، نينهن سندو نشان،
چڙهي گهوڙي گيان جي، هل منزل لامڪان،
تان گرو گهڙي گيان جي، ڏيئي الڪ جو اُهيان،
دلپت دل دربان، پهچائيئي پيش ٻرين جي،

سڄ سالاه مڪر تي مدگر، گرنت واڪ ويچار،
 پُراڻ ڦراڻ حقيقت هڪڙي، عاشقن اظهار،
 سڄڻ صاحب اوڏڙو، ڪوڙڻ ڪون بيزار،
 انڌن اونده اندر ۾، دھ دس ڌنڌو ڪار،
 سڄڻ سئل سڀ ڪيو، ڏسي نئن نروار،
 نرپڪيه نرگن سڀ ۾، آتما اظهار،
 متي ڦاڻا متن ۾، ڌري ديه آهنڪار،
 جن جوفي لاءِ جڳت ۾، ڪيا بيڪ بسيار،
 ڪي مُنڊي ڪي ڪيس رڌاون، ڪي جوڳي ڪني ڦاڙ،
 ڪي تپشي هوءَ ڪي پانه سڪاون، ڪي لنبي ويڙهن وار،
 مارن، جيءَ ديا نه دل ۾، ڪاون ماس مردار،
 ڪون پاپ، پڇ ڪر نه ڄاڻن، هندو جنم بگاڙ،
 ڪي اوڏي اُن اداسي ٿيا، ڪي نانگا جٽاڌار،
 ڪي لنگيون ڪن لڱن تي، ڪي منهن ڪي مُڪي چار،
 صورت سندين ماڻهن جهڙي، پر پُسن جا اُڻوار،
 ڪي ڊوڙن ٿا دوارڪا، ڪي گمن ڪن گرنا،
 ڪي گيا وڃن گومتِيءَ، ڪي ڪاهين ٿا ڪيڏار،
 اُتر تيرت تن ۾، تنهن سڌ نه رڪن سار،
 دل فقير ڪو هڪڙو، بيڪ فقير آپار،
 ناحق موڳن مٿي تي، ڌريا بيڪن جا بار،
 پڇ وٺي رڌ جو، ڪونه پهتو پار،
 جن ڀروسو ڪيو بيڪ جو، سي گيرپ گتا گار،
 بنا رام نام جي، ڪونه تريو تار،
 بيڪين پاڻ گرنت جو، ناهي ڪو اڌڪار،
 گرو چون گرنت ڪي، عورت رڪن آر،
 گرو تن جو صحيح، اڌڪ جنهن سان پيار،
 ساڌن اڳيون ساڌ سڏائن، من ۾ مايا پيار،

دلپيت دل درياھ

ڪري پروسو بيڪ جو، ويٺا رام وٽ،
 پنهنجي هٿون پانهنجو، هليا ڪاڇ بگاڙ،
 ڇڏ من پاوي بيڪ جي، ساجهر رام سنيار،
 سرن پو ستسنگ جي، تان لنگهي پوين پار،
 واسطو هن وچن جو، سمجهي ڪو سچيار،
 ويدانتي واڻيءَ ۾، هوندو جو هوشيار،
 ساڌو پيڙيءَ سچ جي، ٿيندو جو شهنسوار،
 سو سنسار سمندر تي، لنگهي پوندو پار،
 ”دلپت“ ديدار، تنهن گهڙي ايندو گهٽ ۾.

105

صحيح ڪيئ نه ساميءَ کي، ٿو سامي سڏائين،
 لال لباس لڳن تي، ٺاهيو ٿو ٺاهين،
 ڏيڪاريو ويس وسوڙن، ٿو ٺڳيو ڌن ڪائين،
 ڪپڙا اوڍي قيمتي، ٿو نانگو چوائين،
 نانگن جي نانوَ کي، ٿو لويي لڄائين،
 مڙهيون منڊپ محل ٿو، اڏيو اڏائين،
 جنهن سان ڪنهن سان ويٺو، ٿو پاڻ پڏائين،
 گسائي وينين گروه ڪون، نالو گسائين،
 مايا ڪارڻ مڪر ڪيو، ٿو ماڻهو مُسائين،
 ڦرڪون ڏيئي ڪنن ۾، ٿو شيوڪ سمجھائين،
 پاڻ منجهائين موھ ۾، ٻيا پڻ مُنجهائين،
 رجي پنٿ پاڪند جاءِ، مورڪ منجهائين،
 اُڄائي پنهنجي آرجاءِ، ويٺو وڄائين،
 ٻياري مڏ موڳن کي، ٿو مايا سمجھائين،
 مُڪي چائي لڳن کي، ٿو کير ڪنڊون ڪائين،
 لوڪن اڳيون جڳ ۾، ٿو سڏ سڏائين،
 سمهين سهڻيءَ ڪٽ تي، سڀج وڄائين،

دلپت دل درياھ

ڪهين ويلي اُتي ڪري، گوڀند نه ڳائين،
سرو ويابي آتما، سو ڏٺي نه ڏيائين،
”دلپت“ ويٺو وڃائين، جنم پنهنجو جڳ ۾.

106

ڪن ڪپائي ڪاڙي، ڪر مون ٿي نه نار،
اوڍي ويس ويسوان جا، ڏيھ ڪي نه ڏيکار،
لاھ لباس لڱن تون، جوڀن جا جنسار،
گھڙ ميدان مردن جي، گھڙ جنجي ڪار،
ورھ ڪات ڪاڙين جا، ڪاري سھ ڪاپار،
آديسين عشق جي، پورب آھي پچار،
پيھي پنهنجي پاڻ ۾، نانگا نات تھار،
”دلپت“ چوي دربار، نانگا نينھن نوازيار.

107

ڪن ڪپائي ڪاڙي چنڊا جوءَ نه ٿي،
وري هٿ نه ايندءَ، مانڪ جنم ايه،
پيءُ پيالو پريم جو، جوڳي ڏيئي جي،
”دلپت“ پسين پيءُ جي پيھي وڃين پاڻ ۾.

108

ڪن ڪپائي ڪاڙي، جڙي ٿي نه جوءَ،
ڪري ڀروسو بيڪ جو، وٽڪنٽ ويو نه ڪو،
ڪڍ منھن مڪر کون، تان سچ مليئي سو،
آديسي الڪ لاءِ ويھي رتو رو،
رڪي طلب تن ۾، وُون لاهوتين لو،
خواھش مڙياڻي ڪو، ته ”دلپت“ ملين نات ڪي.

109

ڪن ڪپائي ڪاڙهي، جڙي تئين زال،
 ٻنڌي سيلِي سر تي، ريشمي رسال،
 اوڍي وينين لڱن تي، سهڻي سائي شال،
 ڪري ويس ويسوان ڄام، ميڙڻ لڳين مال،
 ماڻهو موهين مڪر سان، ڪري تال پڪال،
 ڪم نه ايندو ڪڏهين، ايها ڪوڙي قيل مقال،
 ڪڍ آديسي اندر مون، خارج خام خيال،
 ويراڳ وڌو وجود ۾، تان نانگا تئين نهال،
 گروءَ جي گيان جو، ڏيهي ڏيو ٻال،
 تان رچي تئين لال، ”دلپت“ لڳي لڙه لاهوتين جي.

110

پيهي وڃ پاڻ ۾، ڇڏي پنهنجو پاڻ،
 ڏيئي آديسي الڪ جو، اندر ۾ اهڃاڻ،
 ڇاڪي رلين روهن ۾، نانگا ناڻن ڪاڻ،
 پري ڳولڻ پرين ڪي، ايهو جتن سنڌو ڄاڻ،
 آهي سائين توڻي ساڻ، ”دلپت“ دائر دل ۾.

111

”دلپت“ دائر دوست جو، دل اندر ديرو،
 پرين پسين پاڻ ۾، جي مٿن ڇڏي ميرو،
 لاه جوڳي جيءَ وٽن، چوراسيءَ ڦيرو،
 تان ناڪ ڏسين نيڙو، جي منهن هڻين مهران ۾.

112

منهن هڻين مهران ۾، تان ناڪ ڏسين نروار،
 هٿڪو اٿئي هڻين ۾، ڳول نه ڪنهن ٻئي پار.

پيهي پنهنجو پاڻ ۾، پنهنجو پاڻ سنڀار،
”دلپت“ ديدار، دل ۾ ڏس دوست جو.

113

جيڪان جوڳيڙن جو، جان پروڙيم حال،
نڪي ڪوڏيا ڪاڪ جا، نڪي موها مال،
سوڌي سمجهي جي هليا، ڇڏي خام خيال،
”دلپت“ پسي دوست کي، ٿيا لاهوتي لال،
سي ويٺا وچ وصال، بره ويڏا جي ڪاڙي.

114

بره ويڏا جي ڪاڙي، سي گهايل گھوٽ گھمن،
پاڻ سڪايائون سڪ ۾، سي سڪ نه سڀج سمهن،
”دلپت“ بنا دوست جي، ڪيڏانهن ڪين اُجهن،
او سدا ليءِ سيٺن، سامي گهارين سڪ ۾.

115

سامي گهارن سڪ ۾، جانڪي سي ڄمار،
آديسين الڪ جي، اکين اُڄ اپار،
پرين آئون پاڻ ۾، وٽ نه سمجهن وار،
توڙي دم نه آهن ڌار، تان پي وسارين نه وره کي.

116

وچوڙي ۾ وره وڌي، وصل ۾ وُجهل،
پنهي ڳالهين ٿا ڳرن، جي عاشق آهن اصل،
”دلپت“ آخر ۽ اول، عاشقن حال هڪڙو.

117

جهڻن جهڻن وره ۾، ڳڙن وچ وصل،
اندر عاشقن جي، ٿي هيءَ هيءَ پي هڪل،
”دلپت“ وس نه وهه گمان جو، هلي نه فھر فڪل،
عاجز ٿيو عقل، اڳيون اچي عشق جي.

118

گهڙي آيو گهٽ ۾، موهن ميگه ملار،
لايو جهڙ جيءَ ۾، ڪري بره بهار،
مٽي مشتاقن جي، ٿي وصل جي وسڪار،
نريا نئن ٺار، ”دلپت“ درس پائي دوست جو.

119

سيج وڃائي سهڻي، سامي سمهين ساري رات،
ڏيئي ٽڪيا تن کي، ٿو اوجھرين پريات،
سادن جي سيا ۾، پيو بکين بره بات،
وايون ويدن جون ٿو، وڪاڻين وات،
سڪي شبد سادن جا، لاهوتين لاءِ لات،
صاحب جي ملڻ جي، تن ۾ نه رکين تات،
ڏي جوڳي جفا جيءَ کي، ماري مَن ڪر مات،
جي واڍوڙيا آهن بره جا، ڪُسن تنهن جي ڪات،
تان ظاهر ڏسين ذات، دلپت پيهي پنهنجي پاڻ ۾.

120

سيج وڃائي سهڻي، سامي پيو سوء،
چڙهي وينين گاديءَ تي، ڳڙ جي چڙي گوء،
سينگاري سرير کي، جڙي ٿي پئين جوء،
هڻي هٿ حال تي، رانول ويهي روء،
ڏاڳا ڌوءَ نه اُن جا، داغ دل کون ڌوء،

آديسي آندر جي، خواهش سڀئي ڪو،
سمر ڪڍي سڪ جو، وَنُ لاهوتين لو،
دلپت تھان پوءِ، پسڻ ٿيئي پرين جو.

121

جي پائين پسان پرين ڪي، تان طمع ڪي تياڳ،
پورُ پورب پار ڏي، وسائي ويراڳ،
جوڳي جلاءِ جيءُ ڪي، ٻاري عشق جي آڳ،
درد ڪڍي دوست جو، ڏي ”دلپت“ دل ڪي داغ،
تان محبوباڻو ماڳ، آديسي ڏمين آندر ۾.

122

جي گرجا گهوڙيا گودڙيا، سي گهڻيون ڪين گهمن،
دڪن دونهان درد جا، سي سڪ نه سڀج سمهن،
سهسين سڪ سرير جا، ورهن ڪين وڻن،
”دلپت“ ڇڏي سنگ ساڌن جو، او ڪيڏانهن ڪين اُجهن،
راتيان ڏينهان تن، هر دم پچار پرين جي.

123

آديسي سي مون پرين، جنجي الڪ ساڻ اڪير،
ڇڏي مڙھ مڙهيون، رات منجهه سرير،
جوڳين وڌو جيءُ ۾، جوڙي جهڏ زنجير،
نه سامي سڏائين پاڻڪي، نڪي پنڊت پير،
نڪي اڳهاڙا عالم ۾، نڪي اوڏن چير،
فنا ٿي فقير، ”دلپت“ مليا دوست ڪي.

124

سنيا سي سي مون پرين جي نرم نر آھنڪار،
 پاڻ سڃاتائون سڀ ۾، ترڪ نئن نروار،
 ڏيئي ترڪ تين کي، لنگھيا ٿريا پار،
 داخل ٿي دلدار، دلپت پاڻ سڃاڻي پانهنجو.

125

سامين ساڙيو سرير کي، ٻاري عشق آڱ،
 وره گھڙي وجود ۾، دل کي ڏنا داغ،
 ”دلپت“ در دوست جي، وٺي ويو ويراڳ،
 محبوباڻو ماڳ، ڏکن ڏيڪاريو ڏيل ۾.

126

سامين ساڙيو سرير کي، وجهي عشق آڙاھ،
 تن ماري وڌو من کي، سوگھو ڪري ساھ،
 آديسين جي اندر ۾، برھ لڳي باھ،
 ”دلپت“ دردوندن جي، عرشين پھتي آھ،
 دوستانِي درگاھ، سڏ ٿيو سڙين کي.

127

سڏ ٿيو سڙين کي، جي ساجن ليءِ سڙيا،
 مٿا هڻي مڇ ۾، ميا ڪين مڙيا،
 اندر آديسين جا، آتش عشق آڙيا،
 گھڙي دل درياھ ۾، طالب تار تريا،
 ”دلپت“ جيءَ جن جا، جانب ساڻ جڙيا،
 سي وري ڪين وريا، جي داخل ٿيا دوست ۾.

128

آديسي اتي اڪير سان، پيا پورب ڏي پور.
چڏي آس عالم جي، سامي ره صبور،
ڪوري ڪڍ قلوب مون، ڪروڙ ڪپت ۽ ڪوڙ،
سچن صاحب اوڏڙو، دروغن کون دور،
جنهن لاءِ تڙئين تيرتن تي، غافل ڪري غرور،
سو سڀ ۾ هر آتما، ڪنهنڪون ناهي دور،
اهڙو صاحب سولو، ڪيئن موڳا ٿيون معذور،
اندر ٻاهر سڀ ۾، ”دلپت“ هنئين حضور،
ڪري نرمل نور، نانگا ڏس ناڪ ڪي.

129

اوڍي لباس لڳن تي، ڪيئن زالن جهڙو زيب،
مايا ميڙي مهنت ٿين، ڪري فند فريب،
چل ڪيو ٿو موڳا موهين، رانول ڪري ريب،
مايا ڪارڻ پاڻ پڇايم، عالم ڏيئي سيب،
ڪڍ ڪاپڙي قلوب مون، ڪوٽا خام خريب،
وٺي واک گروءَ کون، ٿي گگن ۾ غيب،
تان علتون ۽ عيب، آديسي وڃن اندر جا.

130

ساڌ سڏائين پاڻڪي، تان ساڌيو من ڪي ٻاڌ،
چپ چپ ڪن ڪن اڪيون، چار ٿي چست ساڌ،
اٺ ٿي پهر اندر ۾، الڪ ڪي آراڌ،
يار! ڪر ياد، ته ”دلپت“ ياد پوين يار ڪي.

جهون

سلوڪ ملار جا

1

اندر جر جل زور وهي، ٻاهر ميگه ملار،
دلپت ٻاجهون دوست جي، اچي کين قرار،
جنهن وٽ نه آهي يار، سي کيئن اکائين اڪيون.

2

اندر جر زور وهي، ٻاهر واکا ڪري وڃ،
دلپت سجھي نه ساجن ريءَ، توڻي سھسين اڀرن سج،
هوت نه جنھين جي ھنج، سي کيئن اکائين اڪيون.

3

اڄ پڻ اتر پار ڏهن، لائي مينهن جھڙي،
دلپت ليءَ دوست جي، نينا نير پري،
گھوٽ نه لاءِ گھڙي، متان اکين کي اوکي ٿئي.

4

اڄ پڻ اتر پار ڏهن، لائي مينهن جھڪور،
اڻ ٿڻ ٿي اندر ۾، لايو سورن شور،
دلپت عشق اچي ڪري، گھر ۾ وڌو گوڙ،
شال م ٿئي دور، متان اکين کي اوکي ٿئي.

5

اڄ پڻ اتر پار ڏي، ڪئي مينهن اڇل،
پڻي اوچتي عشق جي، هنئين منجهه هڪل،
دلپت باھ برھ جي، ساڙيا شير سڀل،
ڀول نه ڪر تون ڀل متان اکين کي اوکي ٿئي.

6

اڄ پڻ اتر پار ڏي، گجرو گوڙ ڪري،
دلپت تنهن ساڄن ريءَ، ساعت تان نه سڙي،
شل وڃن ڪين پري، متان اکين کي اڙڪي ٿئي.

7

اڄ پڻ اتر پار ڏي، ڪڪر ڪئي ڪوڪار،
دلپت درد فراق جي، پيئي جتيءَ پڪار،
هوت آءُ هيڪار، ته اکين کي آرام اچي.

8

وسج وسج مهر نه مٽج وڻ، نه لائج وڻ،
متان ڇڏين ڇهرين، هوت مٽيءَ کي هيڻ،
درد ماندا دلپت چئي، دم نه سهن ڏيڻ،
ساڄن آءُ سوير، ته اکين کي آرام اچي.

9

وسج وسج مهر نه مٽج، سِگهي لهج سار،
درماندو دلپت چوي، وٺ نه سهن وار،
ساڄن له سنڀار، ته اکين کي آرام اچي.

ستون

سلوک بسنت بهار جا

1

تن آيو رس رُتين جو، هوت جنهنجي هنج،
دائر دلپت دوست سان، اوهي رتيون صبح سنجھ،
محب وڻو جن منجھ، مندون سي ماڻينديون.

2

تن آيو رس رُتين جي، جي محبت منجھ مگھن،
لايو برھ ڇت ۾، ڇيٽن جو به چمن،
دلپت دائر دوست سان، دل کي قائم ڪن،
ساڃن ڏٺو جن، من مندون سي ماڻينديون،

3

سدا بهار تن پيو، جن آئي برھ بو،
پري ٿين نه پرينءَ کون، اهي رتون سنجھ صبح،
دلپت دائر دوست سان، اورين روبرو،
جاني جن جي جو، مندون سي ماڻينديون.

4

سدا بهار تن پيو، جن آئي برھ بانس،
ڪڏھين ڪڏھن ڪونه ڪو، هري بنا هڪ ساس،
جي رتيون دلپت دوست سان، تن بسنت ٻاره ماس،
پيءُ جنجي پاس، مندون سي ماڻينديون.

5

سائي رات سهاوڻي، جنهن رت لڳي پرين پيار،
جنهن رت وسري رامجي، دلپت سارت ڀلي بيڪار.

6

سدا بسنت اشوک، پڻ ڪٽ رت ٻاره ماس،
ڪنڀر تنهن آسڻ ڪيورو، شش ڪوٽ پرڪاش.

انھن

سلوڪ ڀرم ڀڄڻ جا

ٻيائي ٻولي ڪري، پوري ڀرم نه ڀل،
هوت تنهنجي هنج ۾، ناحق روھ نه رل،
ڀڄي ڇڏ پنيور ڪي، ڪاهي ڪڇ نه ڄل،
هيءَ هنگامو ھل، دلپت هڪ حبيب جو،

2

پرين پس پاڻ ۾، پوري ڀرم ڀڄ،
جدا ٿيءَ جهان ڪون، جيئندي مرڻ مڃ،
پئي تون پاڻيءَ ۾، موڳي مرين اڃ،
پھ لڳي پرين جي، ناحق رلين رڃ،
ڇاڪي سھڪين سڄ، دلپت ڇڏي پرين ڪي.

3

پوري ڀرم ڇڏ، پرين پس پاڻ ۾،
وٽ نه آهي وار جي، تو حبيب هڏ،
جن ناهي نينهن نام سان، تن سڌرين ڪي نه سڏ،
جن ڪون خلل پوي خيال ۾، تن لڏن وٽون لڏ،
غير سان نه گڏ، دلپت دل ڌارون دوست جي.

4

ڀڄ پوري ڀرم ڪي، پيهي پاڻ سڃاڻ،
رلين ڇو روهن ۾، ڪاهي ڪڇ ڀڄن ڪا،
دلپت سو سڀرين، سدا توڻي سان،
تون ساڳي پنهنون پاڻ، وڇڙيو ٿي واکا ڪرين.

5

جي اٿئي پياس پرينءَ جي، ڪري آءُ سر جي ست،
ڪنن عشق عجيب جي، موڙي منهن نه مٺ،
ايھ گمان غير جو، لوڙهي ٻڪڻي لٺ،

آسانگو عالم جو، ڪوري - ڪليون ڪٽ،
محبت رکي من ۾، مٿن جون پاڙون پٽ،
دلپت پس پاڻڪي، ويجهو وٺي وٽ،
تان گهٽ مليئي گهٽ، چڙين پراڻهين پنڌ کون.

6

جي اٿئي پياس پرينءَ جي، تان سر سنباهي هل،
پئي محبت مچ ۾، جانب لڏ تون جل،
سڱ سور پرين جو، سڌڙين ڪي نه سل،
جئن جئن وڃين ورق تون، تئن تئن پوي ول،
وڻي ڪين وڻهي، ايهو هاسيءَ جهڙو هل،
په لڳي پرين جي، پوري هڏ نه پل،
هوت اٿئي هنج ۾، ناحق روھ نه رل،
چڙھ نيزي نينهن جي، تان ويجهو ٿئي وصل،
دلپت عشق اصل، ملي سڌي سر جي.

7

جي اٿئي حب حبيب جي، تان گھريل گھر ۾ گھار،
چڙهي نيزي نينهن جي، ترس نه پسين تار،
وڻ وڏوڙين سامهون، گھڙ جنجي ڪار،
دارون ڏيندءِ درد جو، ويڄ نه لائي وار،
دلپت ديدار، پاڻون ڏسندين پاڻ ۾.

8

جي اٿئي پياس پرينءَ جي، تان وسن وٽ نه ويھ،
اچي عشق عميق ۾، پاڻ پروڙي پيھ،
پيرو ڪٿي پرينءَ جو، ڏوري لهج ڏيھ،
دلپت ساڻ سنيھ، ساجن مليئي سٿرو.

9

جي اٿئي پياس پرينءَ جي، تان سر سنباهي آڇ،
سدا سپيرين جو، ٿو محبت بري مڃ،
پئي ڪوري وڃ ۾، پتنگن وانگي پڇ،
سڙي ٿيءَ سڄ، تان دلپت پسين پرين کي.

10

جي اٿئي سک پرين جي، تان ڏي سنباهي سر،
سڪڻ ۽ سورن جو، ڪڇ ساڻ سمر،
ڪس ڪاتيءَ ڪلال جي، ڪڍي ڪاريهر جان ڪر،
ڏي سر ست ۾، گهايل گهار م گهر،
دلپت پڪيءَ ۾، پرين پني ڪندءَ پيڙ جي.

11

اندر پرين! ٻاهر پرين، پرين مون ساڻ،
ويجهو آهي ونين کون، ويريجل وٽان،
دلپت وڃان ٿي ويو، پل پلاندو پاڻ،
آسين ساڳي پرين پاڻ، ٿي ناحق تڪيم تڪيا.

12

وڻ ٿڻ ملخ ماڻهو، پسون پنڪي پهاڙ،
هي مڙيوئي هڪڙي، جانب جو جنسار،
لڪي هن لباس ۾، ٿو الائي اظهار،
دلپت ديدار، ٿئي غين جي اکين سان.

13

اندر اوهي باهر اوهي، اوهي ڳولھ ڳولھيوي،
نانء نمونا جھندا ناهين، سو ڪهڙي ٻول ٻوليوي،
روپ رنگ آڪار آڪاسا، ڪهڙي تول تليوي،
گنگا گاوي ٻوڙا ٻوجهي، ڪو عاقل ڪول ڪليوي،
دلپت حيرت دي وچ حيرت هوئي، مت ڪو پليوي.

14

موهن صورت آئي اچانڪ، دل دي اندر اٽڪي،
وسري ڪايا سڌ سڀ پلي، لوڪ لاج ڪل سٽڪي،
جت ول ويڪان سڀ سهڻي صورت، آئي چيڪ ڇت چٽڪي،
دلپت دل دي ڪوئي نه ڄاڻي، هڪ ستگر ڄاڻي گهٽ ڪي.

15

سهڻي صورت ستگر والي، آء اڪيان وچ اڙڪي،
ويڪڻ سڀي دل دي اندر، باه ٻره دي پڙڪي،
ساڙ ساه نون سک سڄڻ دي، جيء جگر وچ جهڙڪي،
دلپت دلبر درس دکايا، جب ڪولي گر ڪڙڪي.

نائون سلوڪ ڪلجڻ جا

1

جي پائين پسان پرينءَ کي، لکي وجهه ليو،
اڻ هوندو حباب آب تي، عالم هيءُ ٿيو،
پر فرق ڦوٽي بحر جو، ڪنهن ڪونه چيو،
جنهن ڳوليو ٿي پرينءَ کي، سو وڃون ٿي ويو،
جن ٻولي نه آهي بن جي، تن ٽڪي ڪيئن ٿيون،
پير ۾ پرميسر، تان پُٺر ۾ پيو،
جي اسلام ٿيو الله ڪون، تان ڪفر ڪنهن ڪيو،
جي ڪعبه خانو خدا جو، تان ڪو ديول ڏوه ٿيو،
مڙهي ۽ مسجد ۾، روشن هڪ ڏيو،
دلپت ڪيئن پيو، خلل اچي خلق ۾.

2

ڇا کي وڌو پاڻ ۾، ترڪن واڻين ويو،
جي پير ۾ پاڻ ڏٺي، تان ڪرڙ ۾ ڪيو،
ڳڪ پن ۾ پترو آهي، پريان سندو پيو،
انڌا ڪاٿا ڪينڪي، لهن هن پوئن جو پيو،
ڪو سڄو پسي سڀر، دلپت چوي دوست جو.

3

جت پانڌين نه هو پيڇرو، تن ڪنهن پيريءَ پاتو پيو،
دلپت اويارو اُبتو، هن گهاٽيءَ سندو گهير،
سپيريان جو سير، ڪنهن ساهوءَ ڏنو سڄ ۾.

4

ڪيهر جي قوت، دعوى ڪندو ڪيو،
هڻي هٿ هاڻيءَ کي، ڊاهيو ڪري ڏيو،
دلپت سهي نه سگهي، دهشت تنهن دلير،
جت پلنگ اوجهي پيو، تن مرون رهي نه هڪڙو.

آندن ۾ اوچتو، اچي پيل پيو،
 تن لائي هٿ هاڻيءَ کي، کيئن جو کيئن چيو،
 مهري چون ڏندن کي، اکري پير ٿيو،
 چچ کهن کن کي، جهاوڙ پچ جيهو،
 پانهن سڏين سونڊ کي، ٿيو جنگه ٿيو،
 آندن اچي عام ۾، کڏي جهيڙو ڪيو،
 سيڪنهن پنهنجي پنهنجي پک کي، چڱو ٿي چيو،
 هڪ هڪ انگ کي، هاڻي چون اهو،
 آندن کي پيل جو، پرو ڪونه پيو،
 اصل هاڻي هڪ، ته بوڙا بجهن پيو،
 گل کائڻ ڪانه ڪا، ٿيڏا ٿڌن ٿيو،
 الله اکين آپ ۾، آندن عقل ويو،
 پانيڙ ملامتن جا، پاڪنڊ پک پيو،
 هڪ ٻئي سان هوڏ جي، پيو تن ڪونه دھو،
 منجهائي ماڻهن کي، خشر تن ڪيو،
 انڌا ڏسن ڪينڪي، روشن هڪ ڏيو،
 دلپت انهيءَ ڳالهه جي، عجب اڪ ٿيو،
 سچ کان پترو سپرين، وري وسن ويو،
 سچن صحي ڪيو، سچ ۾ صاحب هيڪڙو.

کن ڪعبو مک مسيت، من ملان ايمان،
 مٿو مڪو حاجي هينئر، قاضي قلب قران،
 نين نبي نڪ قبر، ڏاڪر آهي زبان،
 هٿ حضرت پانو، پيغمبر امت انگ عيان،
 سچ سنت دي نفس نصيحت، غير چڏ ڳمان،
 رض ريفت رنج نه کس نون، گل صحيح شه مان،
 آندر باهر ايڪو ظاهر، صاحب ايڪ سبحان،
 حق جان جهان جام، دلپت صحي سچان.

کافیون

ڪافي پهرين

جيڏيون جانب آيا، جن جي نهوڙيس نينهن.
1. جانب ذوق مون ٿيڙا ظاهر، اکين ڏنڙم اندر ٻاهر.
ڇاڪي ساه سڪايان، مون وٽ راتيان ڏينهن.
جيڏيون جانب آيا.....

2. عشق اگر جيءَ جهڙ لايا، من جا محرم مينگهه ملايا،
ويهي وره وسايان، محبت سندا مينهن.
جيڏيون جانب آيا.....

3. جنجي ڪارڻ هيم حيراني، اهي آيم جيءَ جا جاني،
چاتيءَ منجهه چپايان، ڏيه ڏيڪاريان ڪيئن.
جيڏيون جانب آيا.....

4. رمز ذاتي صحيح سڃاتي، ڪيڙي اندر عشق اثباتي،
وڻي رانول رائيان، جوڳيءَ اندر جيءَ.
جيڏيون جانب آيا.....

5. دلپت هيءَ دل آهي ديواني، دستون دوستن وڃي وڪائي
وڪي ڪيئن وارڻيان، هوتن کان هاڻي هيءَ.
جيڏيون جانب آيا.....

ڪافي ٻين

- ڪنهن کي سليندس آه اندر جي
نينهن نهوڙي مونکي ننگ ٿيو.
1. عشق اڃانڪ راه وينديءَ جو،
سانگ نه ڪيوڙو ڏکڻ ڏڏيءَ جو.
جيءُ جانب ليءَ جوڳي ٿيو.
2. ڪاڻ ڪيچن جي ڏيه ڏوريندس،
سور ساڻي ڪري وندر ووريندس،
هو، جو، هڻي هاجو هنيو وٺي ويو.
3. جهلي پلي جيڏيون، ڪنهنجي نه رهنديس.
طعنا مڻا سڀ سر تي سهنديس،
مونکي جوءُ جانب جو، ڪو ڏس ڏيو.
4. عشق اڻانگو جي پڻ ڄاتو،
پيچ پرت جو هوند نه پاتو،
هوند پور پرين جي نه هچڻ پيو.
5. باه بره جي ٻاري ٻاروچل،
اچي اندر ۾ لائي ڏاڍي جل،
رات ڏينهن تنهن ۾ پچڻ پيو.
6. وره ويڙيچل ڪيس ويراڳن،
اڪڙيون اٿاريون اچي اوجاڳن،
سمهڻ وهڻ مونکي وه ٿيو.
7. ساڻ سپرين عشق اڙايس،
سورن ڪارڻ ڇا ڪي ڇايس،
هاڻي سڪ سڄڻ جي سڙڻ ٿيو.
8. دلپت درسن ڪيس ديواني
لاهي هليس لڄ لوڪاڻي،
ٻاجهون عجيبن پجهي نه پيو.

کافي ٺيڻ

1. هينئر اڳڻ ايندا رانول روح رچندا،
ويڙچل وطن ڏانهن شال واڳون واريندا.
واعدا وصل جا پرين شل پنهنجا پاڙيندا.
2. پکي پيهي پريت سان پرين پاڻو هيون پچندا،
رکي هنيئن هٿڙا منهنجي سور سڌ لهندا.
3. عجيب اچي اڪير سان مونسان اورون اورين،
ڪسون ڪٽ فراق جا منهنجي قلبون ڪورين.
4. آريون عاشقن جون سي سڀاجها سهندا،
ويهي مڪتب عشق جي منجهان سبق سک سهندا.
5. ڏک وڇوڙا سور سڀيئي اهو لشڪر لڏيندا،
جانب منهنجي جيءَ ۾ اچي اوطاق آڏيندا.
6. گجهيون ڳالهيون اندر سنديون صحيح سي سليندا،
دلپت اچي دليون جانيون محب مونکي ملندا.

کافي چوٽين

1. هن هي ملڪ ملي، کاڌي وڃان سڀ وطن ٿيوسين.
2. من هي پنهور، مارو پي من هي، من هي عمر همير،
3. من هي عرش و قرش پي من هي، من هي رانجهن هير،
4. جدا جانب ري جاءِ نه کائي، جنهنجو عالم سڀ سرير.
5. دلپت دل مون آءِ هليوسين، سچڻ ساڻ اڪير.

کافي پنجين

هر شيءِ دي وچ تونهين وسيا،
آپنا اپ چٻائيہ ڪيُون؟

1. آندر ٻاهر تونهين وسيا،

بنورا لوڪ پلائيہ ڪوين؟

هر شيءِ دي.....

2. لونءِ لونءِ دي وچ رم جهر رهيا،

آلٽا برہ پچائيہ ڪيُون؟

هر شيءِ دي.....

3. پاپ پڇ تـمـر آپ ڪريندا،

دوزخ بهشت بڻائيہ ڪيُون؟

هر شيءِ دي.....

4. ”دلپت“ دم جدا نھين ٿئڻ کان،

هر شيءِ دي.....

وصل وچوڙا آکيہ ڪيُون؟

کافي چھين

- پوري پڄ پنيور کون، تون تان وچ نه هڏا وڻڪار،
1. دونهان دکاءِ درد جا، سوز سڄڻ نه وسار.
ويھ نه هت ٿي ويسلي، هوڏھون ڪاهون نه ڪر ڪوهيار.
2. پھ پڇاءِ نه پار ويڙڻ جا، ويھ نه اوري اروار.
شڪ شبه ايهي ساڙ سڀيئي، ڦوڪي باھ برھ جي بار.
4. آھي هٿيڪو هوت هنئين ۾، تون تان ڳول نه بي ڪنھن پار.
هت هت جاني ايڪ هي، ڪيا دلپت ديدار.

کافي ستين

هن ۾ وسي ٿو سڄڻ دل جاني چاڪي ڏورين ٿي،
ڏور ديواني؟

1. ويجهو ونين ڪون، اکين اورهون،

سام ڪون سولو، تنهنڪي پس ۾ پراهون،

2. جنهن ڪارڻ ڏيه ڏونگر ڏولي سوئي ٻولي،

اندر چولي.

3. اندر ٻاهر ايڪو اوهي ”دلپت“،

ويڪي ورلا ڪوئي.

ڪافي آئين

- ڇو نه پسندا سي پرين، جي عشق جي ڪوري ڳتا،
عاشقن جي جان تي، خوني خنجر چشمن ڳتا،
1. سر ڏنو جن تي، ساقي ڪري مڻهي ان مٽا،
سي بي ڄمر مخمور ٿيا، مشتاق محبت ۾ مٽا،
2. مشعال نيشن جي مٿان، مڇي تن ڏنا مڇ ۾ مٽا،
ڪٿي نينهن جا ننگ پاڻ سان، جانب اچي جيءَ ۾ جتا،
3. فاني فنائي جي ٿيا، ”دلپت“ دلبر جي هٿا،
پاڻئون وڃائيپاڻ ۾، وڃي رمز رانول جي رتا،

ڪافي نائين

صحيح سنهڙا ڪي سڻي سڀرين،

1. ڏوڻي هليا ڏت ڪڍي اٿي ساجهر سويرا،
عشق اصل انجا هئا جلایا جيرا.
2. ڪشي ڪمر پنڌ پيا جهان ڪونه لائي جهانگيڙا،
واسي ويٺا نه وات تي هو ساهو سانگيڙا،
3. پيرو ڪڍي پرين جو هليا پري پانڌيڙا،
جوءِ جنجي لڪ ڪي لهن لوڌيڙا،
4. سڪ ساڙي جندڙو هليا جاني جوگيڙا،
گجهي مام مٺن جي ڪي بجهن مانجهيڙا،
5. لنگهي پيا لڪ کون پري عاشق اڪيرا،
يار رجي پيا پڀ جي هو سڪ مون ساميڙا،
6. لتو چيڙ چپر جي ڪري فڪل فقيرا،
”دلپت“ مليا محبت ڪي جي نينهن نبيريا.

کافي ڏهين

پيالا پريم ڪا پُر ڪر، هٿن ساقيءَ جي پيتوسين،
نشا ۾ سيل ڪيا سارا صدق جان جي ڪيتوسين.
مراد هردو عالم چون، پريشان ڪرد دل مڃهڻ،
بشرط نوشئي محبت، به پڪ جا محو ڪيتوسين.
هر ٻوڊ مي ٻاشد، هر جاهست او پيدا،
گرو ميري ڪهاني ڙي، سوهنگ ساڳي پڇاڻوسين.
گرو ڪي گيان ڪي گهڙي لڳي تاڙي، گگن ۾ جا مگن هئا،
عجب سن من پيا چانندن، عقل ڪي ڪل جو ڪيتوسين.
پڙا جب عڪس مهرؤ ڪا، در آئينه چون دل ”دلپت“،
نه ديڪا جز جمالِ او، دهون ڏس ڍونڍي ديڪيوسن.

حصو ٽيون

هندي ڪلام

سلوڪ ڳرو اوستت جا

نَمُو نَمُو سَري ست گرو، اچل روپ اڪنڊ،
دلپت سوامي رم رهيا، ايڪو سروي پنڊ.

نَمُو نَمُو سَري ست گرو، گيان روپ اپار،
دلپت جهاتي پائڪي، ديڪيا درس مرار.

نمسڪار گرديو ڪون، جن دييا هيرا گيان،
دلپت يه ڌن پائڪي، مت گيا ڌنڌا گيان،

نمسڪار گرديو ڪون، جن ڪيئا هر بخشيش،
دلپت اُن ڪي چرن پر، صدقي ڪرون يه سيس،

نَمُو نَمُو سَري ست گر، پورن جوت پرڪاش،
دلپت تانڪي درس منهن، آتم هوءَ هلاس.

گر پرمر برهمر پرماتما، گز آد پرک اڀيو،
دلپت گر سَرو آتما، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو.

گر گيان سمندر آتاه اچل گر اپار اُپر ميو،
دلپت گر تارن ترن، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو.

گر ڇڊ آڪاس اڪنڊ هيءَ، گر نرگش نر آميو،
دلپت گر پر اپار، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو.
گرست اُپديش ديئي ڪانت سِڪ آه ميو،
دلپت گر سرن هيءَ، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو.

دلپت دل درياه

گر داتا گيان ڪا، گر ديون ڪر ديو،
دلپت گر سر سر ڪونهين، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو،
گر سرگن نرگن برهم ڪو، سک بتايا پيو،
دلپت گرمل پيءُ ايڪتا، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو،
گر گوڀند ايڪ هيءَ، سوهنگ ساڪي ايو،
دلپت گر ڪاٿا ڀرم ڪون، جيءَ جيءَ جيءَ گرديو،
دلپت ڪي سڀ گر پئي، چئي برهما آءِ،
سرو وياپي ايڪ هيءَ، پورن برهم آنا،
دلپت ڪي گر سڀ پئي، جيتي روپ اڪار،
هيءَ نج ايڪو آتما، گر سک سنسار،
گر گوڀند گيتا گنگا، جون چارو برهم سروپ،
دلپت جل جيون ايڪ هيءَ، سرتا ساگر ڪوپ،
گناه اگه هرن سري گنگ جون، نمھ ڪرو پرنام،
ديا ڪر ديڄئي، درسن دلپت رام،
آسر آب عميق، امل ماڻڪ تا نانھ،
پريا ڏونڊ رفيق، تمھ دلپت درسن پانھ.

ارداس

پهريون

نَمو	نَمو	گر	الک	آپار
سرو	جيو	پرپ	تمري	آذار
نمو	نمو	هر	ناٹ	نرانجٹ
سنت	جنا	کي	سپ	دک
نمو	نمو	سري	سوامي	ست
نمو	نمو	سري	ستگر	سرو
نمو	نمو	هر	شاهن	کي
جني	دکائي	هيء	اوکت	راه
نمو	نمو	واسديو	وسو	وياپک
نمو	نمو	کرشن	سچ	پرکاشک
نمو	نمو	هر	شنکت	کائن
سنت	آذارن	دشت	وناسن	
هئون	بودت	ساگر	اگيان	
تارٹ	برڈ	تھارو	پگوان	
هون	کامي	کپتي	کرم	کچيلا
کپهون	نه	کينو	ڈرم	سچ
نا	هر	چپ	تپ	سنجر
مورک	مگد	نپت	مت	هينام
هون	کرپت	کئن	ات	انيت
تون	پتت	پارن	پرمر	پنيت

ارداس

بيون

نا هوۂ هڪ چت نام ڏيآيا،
 مايا پرپل ديك ڏرايا.
 مايا بنڌن ڪاڻو هرجن ڪا،
 سگل روڳ سوگ مڻيو تن من ڪا.
 نمو هر نام نرگن گنڀيرا،
 دين درپل ڪي مڻيو تم پيڙا،
 سگل سمگري هر اڳي هيءَ تمري،
 ڪيا اُريون ڪڇ هي نهين همري.
 جنڪي پاوي ست راڳو هر نام،
 دي درسن پورن من ڪي ڪام.
 بن ڪرشن همرا اُشت نه اور،
 آءِ پڙا پڳ هر سڀ در چوڙ.
 جيون ويچارڻ ناري هو،
 تانڪي لجا پت راڳي سو.
 تم ڪميا ڪرو هر همري پاپ،
 جنم مرن ڪاميڻو هر تم تاپ.
 سگل سرشت ڪا پرپ تم هوڪرتار،
 ستن هيت به ڪينا اوتار.
 جب پڳتين پيڙ پڙي ٿي پاري،
 تب تم پر گهٽ هوۂ اُسُر سنگهاري.
 راڳ راڳ آب ليه مرار،
 ڦير نه آئون اِس سنسار.

ارداس

نيون

جنڪي روي لڪا و چرن،
 مٽ جاءِ من ڪي دوجا ورن.
 نس دن پڙا رهو هر پڳي،
 تجھ بن ميٺا اور نه لڳي.
 تمري مورت مجھ جي، مون جڙي،
 کن نه ڪپھون درشتي موڙي.
 جنڪي هردي وسيا او هر نام،
 چپتا جيئون آئون چامر.
 هر هر سمرون نمڪ اساس،
 ايئي دان مانگي دلپت داس.
 جنڪي مستڪ هر هات ڌرو،
 ساگر هر پار ڪرو.
 ڪر ڪرپا آب تارو سري نات،
 دلپت راگو چرنو سات.

منڱلا چرن

پھريون

جيءَ جيءَ اُوه اوڪت اُج اُوناسي،

جيءَ جيءَ سته سته سيم پرڪاسي،

جيءَ جيءَ سرو نينتا سرو نواسي،

جيءَ جيءَ مها ڪال جيءَ سرو ڪراسي.

منڱلا چرن

ٻيون

(سنڀورن سڀ ڀوٽ)

جيءَ	جيءَ	ويڪنٽ	ناٿ	وشن	سوامي،
جيءَ	جيءَ	سرو	وياپڪ	آنتر	جامي،
جيءَ	جيءَ	انوي	وترڪ		اڪامي،
جيءَ	جيءَ	ادوي	اڪنڊ		انامي،
جيءَ	جيءَ	آج	اڪرمي	نرميءَ	نرگن،
جيءَ	جيءَ	ايس	سرويسر		سرگن،
جيءَ	جيءَ	مهان	گاوي	سئيس	ڦڻ،
جيءَ	جيءَ	هر	سمري	سز	نرمن،
جيءَ	جيءَ	هر	نرشنگه		نرنجن،
جيءَ	جيءَ	سنڪٽ	ڪاٽن		دوڪنجن،
جيءَ	جيءَ	جدا	پت	سڪا	ارجن،
جيءَ	جيءَ	هر	ديجئي	گيان	انجن،
جيءَ	جيءَ	نريوءَ	نريه		نارائڻ،
جيءَ	جيءَ	هر	تجهه	سنت	پراين،
جيءَ	جيءَ	سرن	جوگ	جن	سرو تراين،
جيءَ	جيءَ	هرجن	ڪي	دوڪ	هراين،
جيءَ	جيءَ	رامچند			ليچمن،
جيءَ	جيءَ	ڀرت	ڀڳت		سترگهن،
جيءَ	جيءَ	واسديو			پرڏمن،
جيءَ	جيءَ	انرڻ			سنڪر ڪن.

منڱلا چرن

ٽيون

جيءَ جيءَ سري ڪرشن جيءَ جيءَ نند نندن،
جيءَ جيءَ مڪنڊ جيءَ مڌ سوڌن،
جيءَ جيءَ ڌرتي ڌر اهم ڪالي مردن،
جيءَ جيءَ گرڌر هر ڪنس نڪندن.
جيءَ جيءَ ڪيشو پرم ديال،
جيءَ جيءَ ماڏو هر پرتيال،
جن دلپت مانگي چرن روال،
آب دي درشن ڪرو نهال.
جيءَ جيءَ دلپت سدا گن گاوي،
پريم پڌارت لجهه تي پاوي،
نيس دن نام تيرا هر ڌياري،
رام نام امرت من پاوي.
اپني جن ڪي جيءَ جيءَ ڪي جيءَ،
دلپت دان آپس پڌ دي جي،
ڪر ڪرپا سر هات ڌري جي،
پوساگر تي پار ڪري جي.

واھڱورو ڪا جاپ

واھڱورو ڪي ڪهي پريم جوت جڳي،
واھڱورو ڪي ڪهي هر مينا لڳي،
واھڱورو ڪي ڪهي گيان ردوسي،
واھڱورو ڪي ڪهي اوديا جيءُ ڪسي،
واھڱورو ڪي ڪهي من نرمل هو،
واھڱورو ڪي ڪهي شترو رهي نه ڪو،
واھڱورو ڪي ڪهي سک سنپت پاوي،
واھڱورو ڪي ڪهي جمر نڪت نه آوي،
واھڱورو ڪي ڪهي سرت شبدي لاڳي،
دلپت سوهنگ جوت نرائتر جاڳي،
روا وس ڪرمن ڪون هاها هر هين چين،
گگا گوبند گمر له رارا رام منھ لين،
روا واسديو وس وياپڪ هاها هر هين جهان،
گگا گوبند گڻا پري رارا رام پڇان،
واھڱورو گوبند ايڪ هي دوجا بنا نهين ڪو،
دلپت وستو ايڪ هيءُ نامر لئي هيءُ دو.

راڳ کلیان

کیلو هوزي ميري موھنا، جاني من برتو فدا،
مي ڪنم عرض ترا، لحظ ڪدي هونہ جدا.

يھ خواب خورش فشرت مينا نھين لاڳي،
آرام رفت جانم چون عشق زدندا.
شب روز فڪر دائم ڏيڻ تو پيا،
ڪر مهر ملاقات بڪن حاصل مدعا،
حسن تو بي نهايت گنج تو بيشمار،
ڪڇ ڪم نشود نعمت يڪ غذا.
تو بادشاه خوبان خوبي سرو ترا،
درسن بده بدلپت باچرن خوش دا.

راڳ يمن ڪلياڻ

اس هوري ني چيٽڪ لاياءِ مڪرا دکاءِ جڳ پرمايا.
پانچ پوت پچيس پوٽري، رمل راند رچايا.
تين تنت ڪي راڳي بنڪي، نر ناري ناچ نچايا.
نٿ ٿيني نين ٻانڌڪي، ڪڇ مون ڪڇ دکلايا.
ست ۾ است، است ۾ ست ڪي، چوڏه پون پلايا.
ترگڻ گلال اڳيان عنبيراءِ دٻڏيا دوم مچايا.
دلپت ڏنڌ تي سيئي اُبري، جن من رام ڏٺايا.

راڳ شياھ ڪلياڻ

1

ميرا هن هوري رنگ پينا، اچي ڪيل ڪيل ڪانا،
بنسي ڏن سرمن موھي، چڪ رهي ڪڳ مرگھ نٿا.

اونٺ بيٺ چپ رهيا ڇت ۾، ٻي نيشن مون ڪڇ ڪينا،
دلپت دل مون سڀيئي خوشحالي، ٻانه پڪڙ موھ لينا.

2

اني سڪي حال ڪيسي ڪيلن جائون هوري بن مين،
لٽيا چاهت استر گذر.
لاج لوڪ ڪي نيڪ نه راڪي، ڏرتا نانهين ڪئسي ڏر پرھ،
نينون ڪي ناوڪ ڪينچ ڪڙاهي، برھ ڪي پارِي مارت برس.
دلپت درس پوس سڪ پايا، امگھيا پريم ڪا ساگر انبر ڏر پر.

راڳ تلنگ

پھريون

1

ري مٿين ۽ ڪسي جاوُن هوري ڪيلن
مجهي کان روڪ کڙا جمنا ڪي تير.
پڇڪاري مارت بستن پڳاوت اڏارت آنڪ ڏي عنبير،
بهيان مرورِ چورا لاقورت، لوڻ ليئي انگ چيڻ.
ڏرا گلالِ عطر اکين ۾، چُپ ڳيا جمنا تير.
نسدن نين ترقت همري، بريه ڪي لاڳي تن پير.
بن ملوي ”دلپت“ سانت نه آوي ڪسي ڌارون ڌير.

راڳ تلنگ

بیون

پڙیتم بنان مٿيءَ کٽسي کيلون هوري اس دیار،
او اٺ چلیا و دیس موري جيءَ کري پکار۔
بیدرد مجھ کو ماریا خنجر فراق کا،
طاقت تنر ببرد جگر کرد پارہ پارہ،
بن آب مین ترقي گر پل رهي جدا،
تینون پئي باجھ مجھ کو نہ آوي نہ کچ قرار۔
مستان وار گشتم در هر مکان گلي،
محبت تو کرد مارا دیوانہ خاکسار۔
تجھ درد دل کون کایا، بي هوش هون پڙا،
اس بریہ بسم کیا تن من چلاء ترار۔
ملنا تو آءِ ملو بخوش دلي،
ورنہ صبح مرونگي تون آپ پیا ویچار۔
یک عرض گفت دلپیت تون مان لی پیا،
دل من مدام راکو با چرن خود مرار۔

راڳ ڪانرو

پھريون

ڪان	مجھ	سيون	نہ	ڪرو	زوري،
سوڌي	ڪيل	ڪيل	و	هوڙي	
دور	ڪرا	رھ	چور	انگرائي،	
ڪاھي	ڪون	بانھ	مروڙي		
ذات	ڳنوار	گئيان	ڪون	چروارو	
ڪيل	نا	جاڻي	مت	ٿوري	
ڍارا	ڳلال	عنبر	اڪين	مين،	
ڀاڳ	گئي	ٻار	موري		

نينن	ڪي	چوٽ	چلاءَ	چٽ	مين،
ڪر	گيو	چور	چوري		
ڪر	ڪامڻ	من	موهن	هريو،	
لاءِ	ڪڙا	هي	نڳيو	ري	
دلپت	جي	ڪي	نس	ڏن	لاڳي،
چرن	ڪنول	سنگ	ڏوري		

راڳ ڪانرو

بيون

مينون هوريي دي ڪيلڻ دا چاءُ
 گھن گلال عنبر اڏايا، ڪيسر چڻڪت پاءُ
 اگهي ڪيڏون ۾ اوڻ سڌاري، ايه ڪيڏڻ ڪا داءُ
 دلپت هرڊم پي سر ڪيلئي، نيري نه آوي جر تاءُ

راڳ ڪانرو

تيون

ري مٿن ڪئسي ڪيلون، هوري،
 مون سان لڙندا ڪان زوري،
 آپ ٿيدا ڪيلي چال ٿيدي،
 پهيان مروري مروري،
 نين سين نسدا ڪيا ڪچ ڪهندا،
 سمجھ نه پري مٿن پوري،
 روپ جوپن ڪاهه ايماني،
 لي ڳيا چت ميرا چوري،
 دلپت تيري درس پياسي،
 آءِ پڙ چرني دورِي

راڳ کانرو چوٿون

پيا بن ڪُسي هوري هوءَ.
آپ ڪپري ڪي سنگ رسيا، ڏک مک ڏي ڳيا موه.
جار ٻار تن برهي ڏيا،
پيا ڪون ڪهي جاءِ ڪو.
پيڙ وچوري ڪي مڪيا ڪو جاني،
جس تن لاڳي ماني سو.
دلپت ڪون پي درسن ڏيڇي،
راڳي نين پرو.

چوپايون

جيءَ جيءَ چڊ اڪريہ اڪر اڳوڇر،

جيءَ جيءَ ڪوٽ ست برهمر اڳاڙ ايشور.

جيءَ جيءَ نارايڻ نر جرادر،

جيءَ جيءَ وس ڀرتا جي وسويسر.

جيءَ جيءَ انٽريامي برهمر سناتن،

جيءَ جيءَ پر ڪوٽر پرڪ پراتن.

جيءَ جيءَ ست چت آند پر آتم،

جيءَ جيءَ سروڪت سرو آتم.

جيءَ جيءَ آڊ پرڪ اڃ اوناسي،

جيءَ جيءَ کير سمندر ڪي رهواسي.

جيءَ جيءَ سيس سيج پرييا ولاسي،

جيءَ جيءَ ڪنول ناپ جيءَ وس پرڪاسي.

جيءَ جيءَ نر نارايڻ رک اوتار،

جيءَ جيءَ وس کيم هيت تيڪڻ پت وار.

جس سرپت ڪا گرپ پر هار،

ڀو جل بي پڳت بهتي تار.

جيءَ جيءَ وشن جيءَ ايس هر مايا پت،

جيءَ جيءَ سته ساڪي سين ڀوست.

دل ڏيڻ درياھ

جيءَ جيءَ اُڀرڇن اکڻڊ اڀرھت،
جيءَ جيءَ اڪال ايڍ نريئي نت.

جيءَ جيءَ اننت سيس روپ تمارو،
جيءَ جيءَ برهما شو سنت ڪمارو.
جيءَ جيءَ ڪيل ڏيو جيءَ ڀرتو پيارو،
جيءَ جيءَ رکب ڏيو جي دروه اجارو.

جيءَ جيءَ نارد جي ويد ويس،
هر آند پڳت ڪا پيا ولاس.
جيءَ جيءَ دتاري اودوت سناس،
برهم گيان ڪا جس ڪيا پرڪاس.

جيءَ جيءَ جڳ پرک جڳ ڪارن،
جيءَ جيءَ هر ڌرم پنٿ وس وس تارن.
جيءَ جيءَ هيءَ گر هٿ ڏيت سنگهارن،
جس چار ويد مک ڪيئا اُچارن.

جيءَ جيءَ گهٽسام ڌنتر، راياءِ،
جيءَ جيءَ هر ڪرن روگ مٿاون آيا.
جس ويدڪ وڌيا سڪل رچايا،
امرت اوڪد دي جڳ روڳ مٽايا.

جيءَ جيءَ گرڙ گاهي هر اوتارا،
ڪن گج ڪا ڪيا چٽڪارا.

جيء جيء ھنس روپ ڌر گيان اوچاراء
سنگادڪ سنسي سڪل نواراء

جيء جيء ڌرتي در وارن اوتاراء
جڪر مار ھرناڪس ديت سنگھاراء
بل ڪر وس ڏا جل پر ڌاراء
تس پر ٿاڦيا سڪل سنساراء

جيء جيء ھر مها مڇ روپ اوتاراء
جس ديت سنڪيا سريپي پرھاراء
گيان دسو راء راجا ستورت تاراء
چار ويد ڪا ھر ڪيا اڌاراء

جيء جيء ھر ڪو رم ڪروڙا اوتاراء
پيٽ پر پربت مندر اچل ڌاراء
جس مها دشت مڌ ڪيڏ پڌاراء
پڳت سرون ڪا ڪاج سنواراء

جيء جيء ھر نر شنگ اگر آڪاراء
نڪيا يڌ ڪر ھرناڪس ماراء
پڪڙ پچارا سنڪ پشت بڪاراء
پرھلاد پڳت ڪا ڪيا اڌاراء

جيء جيء سري چتر پوج وامن اوتاراء
پڪ ڪر ديو تس لڳ تن ڌاراء
جيء جيء سري سڀ پران آڌاراء
آپ اوڪد اچل اپيد آبي اوتاراء

دلپیت دل دریاھ

جيءَ جيءَ سريءَ پُرسرام رڪ اوتارا،
ڪر مين ليا هيءَ ڪنن ڪنارا،
جيءَ سنسر ارڃن ڪتري مارا،
ايڪس وار رڻ ڪتر سنگهارا.

جيءَ جيءَ سريءَ رامچند سيتا پرتارا،
تيڪڻ سر ڪبر دشت راوڻ مارا،
رڻ هر رواڻ اُنِيڪ بدارا،
جس پس پنڪي جن سگلي تارا.

جيءَ جيءَ سر يواشديو ڪرشن اوتارا،
مهاپارت پوءِ پار اوتارا،
ڪٽس پچار مها پاپي راجا مارا،
ارجن اوڌو اور ڪيئي نستارا.

جيءَ جيءَ سريءَ پليدر اوتار انتت،
ماريا ديت اسنڪ دشت پاپي جنت،
هل ديه هستنا اڻاوي بلونت،
تت گيان دي نديو ڪيئي هيءَ سنت.

جيءَ جيءَ ٻوڏ اوتار جگن نات ڪرتا،
جهار ڦوڪ پيڪ پاڌ ڌرتا.

مت ڪو پگ سون جيو جنت هرتا،
مايا چل ڪر اسرن پڌ هرتا.

جيءَ جيءَ هر نهڪلنگي اوتارا،
جب ديهيا سنڪٽ پڳتن پارا.

دلپت دل درياھ

تب	مھا	دشت	پاپي	دائو	ھارا
ست	جڳ	ٿاپ	کيا	جي	کارا

جدا	سنتون	پر	ديکيا	کشت	آپارا
تد	تن	کارن	کين	بھ	اوتارا
آب	جن	دلپت	کا	دوک	نوارا
کر	گھ	پو	جل	پار	اتارا
هي	رکي	کيش	هي	کرشن	مرار
ھر	مھما	تيري	آپر	پار	
منکھ	بال	بڌ	کچ	کيا	اوچار
جيون	تيون	"دلپت"	ليه	اوبار	

جو	يہ	آست	اوتار	اوجاري
ھر	تاڪي	سڪلي	کاج	سنواري
جنم	مرن	کا	دلپت	پرمر
ھر	دي	درسن	نسجي	اُباري

سلوک

جو يہ آست تت پني سني ھادي کر پياس،
 "دلپت" پاوي پرمر پد يھي ويکنث واس.

Dr. Iqbal Danish Maher
 M.B.B.S D. DERM
 MRSH LONDON (UK)
 CONSULTANT SKIN SPECIALIST

آرتي

آرتي	ڪان	ڪرشن	ٺهاري،
سنت	جنان	مل	اُچاري.

1- سڪل جيو جيتي ديه ڌاري،

گهٽ گهٽ جاڳي تيري جوت اُجباري.

2- تال مردنگ دڦ جهانجه جهٽڪاري،

گگن باجي ڌن انحد پاري.

3- اِيڪو پورن وشن مراري،

آپه پوج آپ پوجاري.

4- چتر پوج شام سندر گرداري،

”دلپت“ چرن ڪنول بلهاري.

سلوڪ

رتن رام جن من وسي، سي وڏ شاهوڪار،

”دلپت“ اوسر نا لڳي، ڪپهون تانه ڏڪار.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دعاء ختم

اللَّهُمَّ اِنْفَعْنَا وَرَفَعْنَا بِالْقُرْآنِ الْعَظِيمِ وَعَهْدْنَا وَبَارِكْ لَنَا
بِالآيَاتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ وَتَقَبَّلْ مِنَّا دُعَائِنَا يَا اَنْتَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ وَلَا تَذِرْ بِي وَجُوهَنَا يَا اللَّهُ الْعَالَمِينَ وَيَا
خَيْرَ النَّاصِرِينَ اللَّهُمَّ بَلِّغْ ثَوَابَ مِثْلِ هَادِيَةِ الْخَتْمِ
الْقُلْ مَعْمُورٌ نَتْلُو مُتَبَرِّكَةً ۝ 1. ثُمَّ اَعْلَىٰ جَنَابِ حَضْرَتِ
سِرُّرِ كَائِنَاتِ صَاحِبِ الْبَرَّاقِ وَبَرَكَةِ جَدِّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ
شَقِيقِ الْمُدَّةِ نَبِيِّنَا حَضْرَتِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ۝
2. ثُمَّ اَعْلَىٰ جَنَابِ حَضْرَتِ خَمْسِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ
وَالْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ ۝ 3. وَعَشْرَةِ الْمُبَشِّرِينَ وَلِجَمِيعِ الصَّاحِبِ
رِضْوَانِ اللَّهِ تَعَالَىٰ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ ۝ 4. ثُمَّ اَعْلَىٰ جَنَابِ
حَضْرَتِ قُطْبِ رَبَّانِي مَحْبُوبِ سُبْحَانِي هَيْكَلِ نُورَانِي مُعَيَّنِ
مُرِيدَانِي مَالِجَاءِ بَيْكِسَانِي وَغَرِيْبَانِي حَضْرَتِ ثَقَلَيْنِ قُطْبِ
الْكُونَيْنِ مَحْبُوبِ الْقِبْلَتَيْنِ حَضْرَتِ مِيرَانِ شَاهِ مُهْدِيَيْنِ
شَيْخِ عَبْدِ الْقَادِرِ جِيلَانِي كِيْلَانِي عليه السلام تَعَالَىٰ أَجْمَعِينَ. ثُمَّ
اَعْلَىٰ جَنَابِ حَضْرَتِ كَامِلِ الزَّمَانِ هَادِيِ الدَّوْرَانِ خَلِيفَةِ
الرَّحْمَنِ حَضْرَتِ مُكْمَلِ اَوْلِيَاءِ اَكْمَلِ رَهْبَرِ رَاهِ رَسُوْلِ اللَّهِ
شَهِيدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَضْرَتِ جَنَابِ مَرْشِدِ سَائِيْنِ
شَاهِ عَنَايَتِ اللَّهِ سِرْتَاكِ صُوفِيَانِ عليه السلام تَعَالَىٰ عَلَيْهِمْ
أَجْمَعِينَ ۝ 5. ثُمَّ اَعْلَىٰ جَنَابِ قُطْبِ التَّارِكِيْنَ مَحْبُوبِ
الْعَارِفِيْنَ بَرِّ كَذِيْدِهِ سَالِكِيْنَ سَائِيْنِ فَضْلِ اللَّهِ شَاهِ عليه السلام

ثُمَّ اَعْلَىٰ جَنَابِ صُوفِيِ دِلِپْتِ رَامِ رَحْمَةِ اللَّهِ

تَعَالَىٰ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ ۝ 6. اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
وَالْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمَاتِ رَبَّنَا رَبَّنَا يَا مَوْلَانَا اَنْتَ قَرِيْبُ
مُجِيْبُ الدَّعَوَاتِ وَيَا قَاضِيَ الْحَاجَّاتِ وَيَا كَافِيَ الْمُهْمَّاتِ وَيَا
عَالِمَ سِرُّرِ كَائِنَاتٍ فِي الدَّارِيْنَ أَجْمَعِيْنَ آمِيْنَ بِرَحْمَتِكَ
يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ ۝

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دعاء ختم جو ترجمو

اي الله ﷻ! اسانکي هن عظمت واري قرآن پاڪ جي
توسط سان، نفعي ۽ بلنديءَ وارو بڻاءُ ۽ هن پاڪ ڪلام جي
آيتن ۽ حڪمت واري ذڪر جي برڪت سان، اسان کي الستي
واعدي سان وفا جي توفيق عطا فرمائ.

اي ٻڌندڙ ۽ ڄاڻندڙ! تون ئي اسان جي دُعائن کي
قبول ڪرڻ فرمائ!

اي جهانن جا پاڻهار!

اي بهترين مددگار!

اي الله! تون اسانجي چهرن کي هرگز نه بدلائجانءِ!
اي الله! هن هدايت واري قل شريف جي ختم کي جيڪو
برڪت ڀريو ڪلام، اسان پڙهيو آهي ۽ اهو ڪلام اسانجي
باطن جي تعمير پڻ ڪندڙ آهي، انکي اسانجي لاءِ وڏي
ثواب ۽ مناڻ وارو بڻاءُ!

پوءِ اهو اجر ۽ ثواب، اعلى جناب، حضرت سرور
ڪائنات صاحب البراق ۽ برڪت ڀرين هستين يعني حضرت
امام حسنؑ، حضرت امام حسينؑ جن جي نانا سائين، شفيع
الْمُذْنِبِينَ، حضرت محمد مصطفیٰ ﷺ جن جي حضور پيش
ڪريان ٿو. پوءِ اهو اجر ۽ ثواب پنجنتن پاڪ، خلفاء راشدين ۽
عشره مبشره ۽ ٻين سمورن اصحابي سڳورن جي حوالي
ڪريان ٿو. پوءِ اهو اجر ۽ ثواب، حضرت قطب رباني، محبوب
سبحاني نوراني هستي، مريدن، بيڪسن ۽ غريبن جو محافظ
۽ مددگار، جن و انس جي مرشد، قطب الڪونين، محبوب

دلپت دل درياھ

القبليتین، حضرت میران شاھ، حضرت ھادي شيخ عبدالقادر جيلاني جي خدمت ۾ پيش ڪريان ٿو. پوءِ اهو اجر ۽ ثواب جناب ڪامل الزمان، وقت جي ھادي رھبر، خليفۃ الرحمان حضرت مڪمل، اڪمل الاولياءِ، رھبر راھ رسول الله ﷺ شھيد في سبيل الله، صوفين جي سرتاج، مرشد سائين صوفي، حضرت شاھ عنايت الله شھيد جن جي بارگاہ ۾ پيش ڪريان ٿو. پوءِ اهو اجر ۽ ثواب، قطب التارڪين، محبوب العارفين، سلوڪ جي خاص صاحب، سائين فضل الله شاھ قلندر، داتا پير ۽ پوءِ صوفي دلپت رام رحمۃ الله عليه ۽ ٻين سمورن تي الله جي رحمت ھجي جن کي پڻ پيش ڪريان ٿو.

اي الله ﷻ! سمورن مؤمنن، مؤمنياڻين، مسلمان مردن، مسلمان عورتن جي مغفرت فرمائ ۽ کين حاصل ڪلام جو اجر ۽ ثواب عطا فرمائ!

اي اسانجا پاڻڻھار! بيشڪ تون، تمام گھڻو ويجهو ۽ دعائن کي قبول ڪندڙ آھين ۽ تون ئي حاجتون پوريون ڪندڙ آھين ۽ تون ئي مشڪلاتن کي حل ڪندڙ آھين ۽ تون ئي سمورن جھانن جو سردار ۽ مالڪ پڻ آھين.

اي وڏو ۽ رحم ڪندڙ رب پاڪ! پنھنجي رحمت سان اسان کي ۽ اسانجي دعا قبول ڪرڻ فرمائ.

»»»»»نوٽ«««««

ڏھاڙن ۽ سالين ميلن جي موقعي تي درگاہ پاڪ تي گھري ويندڙ قديمي دعا...